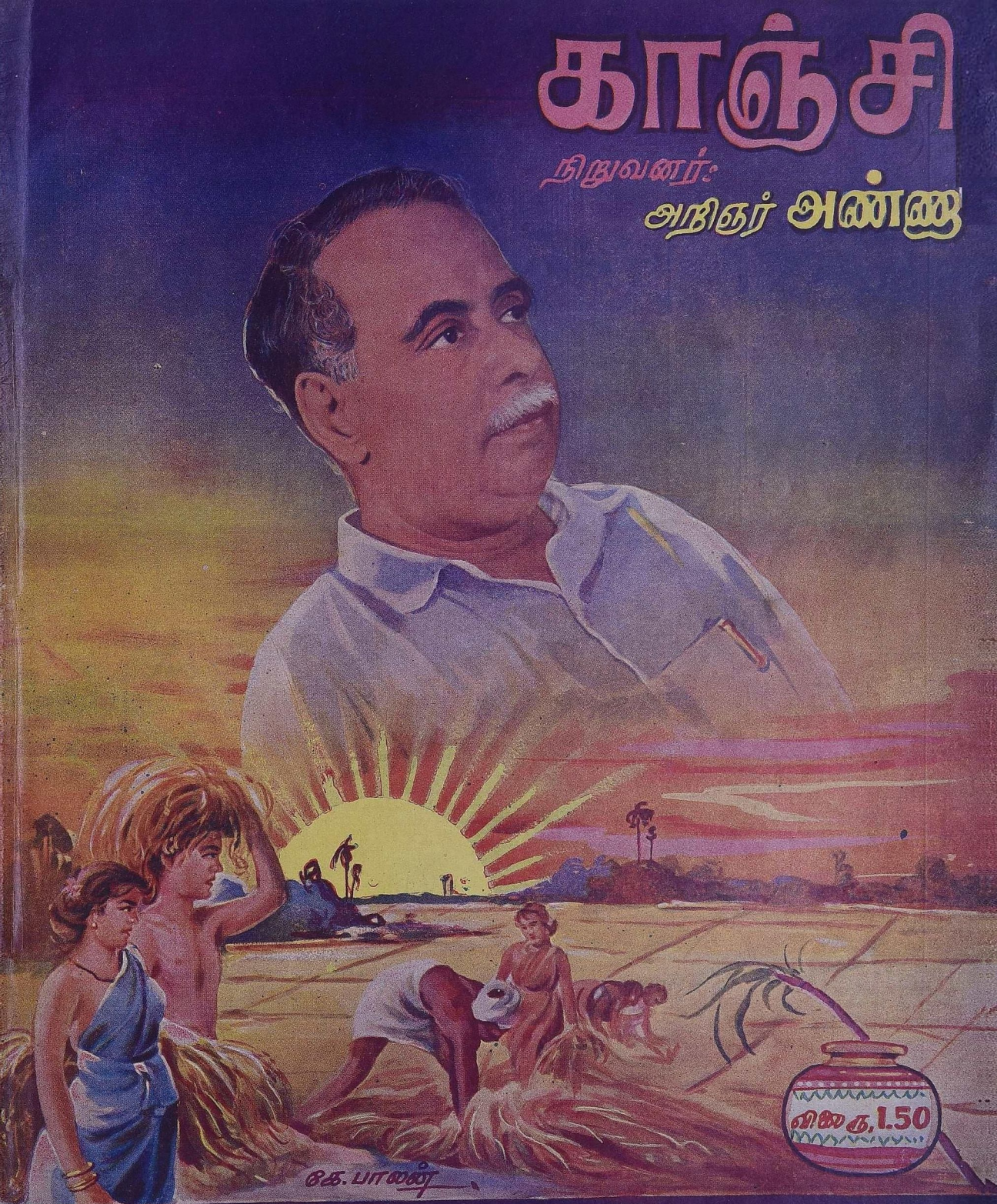
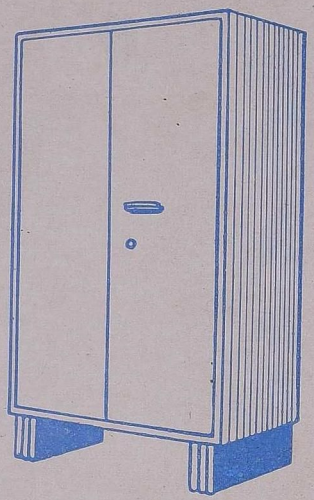
காஞ்சி

நிறுவனர்:

அறிஞர் அண்ணா

பொங்கல் மலர் 1970.

எமது
நல் வாழ்த்துக்கள்

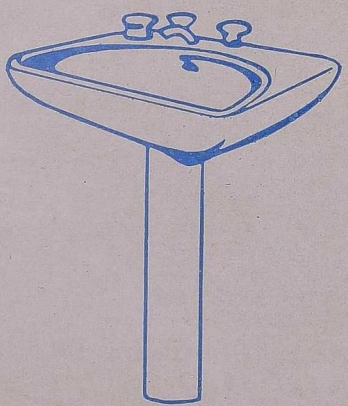
நிருவாக இயக்குனர்

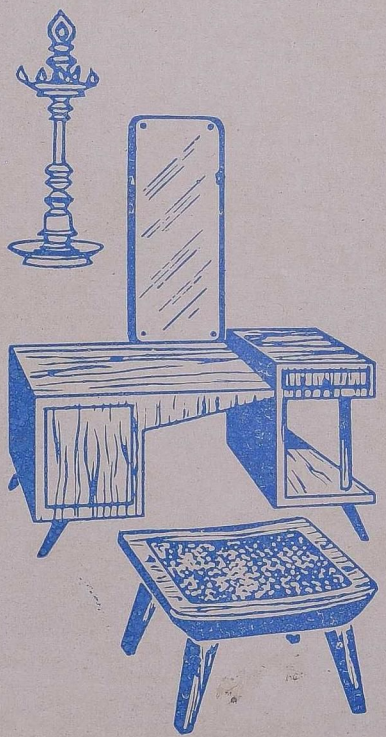
தமிழ் நாடு சிறுதொழில் நிறுவனம்

35/2, உட்ஸ் ரோடு, சென்னை-2
(தமிழ் நாடு அரசு பொறுப்பேற்றுள்ளது)

விற்பனை அகம்

113, என்.எஸ்.சி. போஸ் ரோடு,
சென்னை-1.

கோட்டாகுடி பொதுவாசகர் வட்டம்
அவ. கோவிந்த சாமி அவர்களின்
நூல் தொகுப்பு

தமிழ்நாடு கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவு சங்கம் லிமிடெட்,
சென்னை-8. போன் : 82121 — 82122
திரு.வர். சு. கு. சம்பந்தன், பி.ஏ., எம்.பி

Extra care and Scientific
TVS Retreading
yield more miles
per tyre.
more tyre miles
per rupee

We lay the tread
the way it is done
on new tyres

TVS

Get your tyres
retreaded by TVS
the largest
retreaders in
India

SUNDARAM INDUSTRIES PRIVATE LTD.,

(A member of the TVS Group of Companies)

Factories at: BANGALORE, COIMBATORE, MADRAS, PUDUKKOTTAI, SECUNDERABAD, TIRUNELVELI, VIJAYAWADA, KALAMASSERY, (ERNAKULAM) SALEM.

உழைப்பைப்போற்றி உயர்ந்திடுவோம்! ஊரைப்பேணி வளர்ந்திடுவோம்!

தமிழ்நாடு
கதர் கிராமத் தொழில் வாரியத்தின்

பல்வேறு பிரிவுகளில் உற்பத்தி செய்யப்பெற்ற

- ★ கதர்
- ★ கதர்ப்பட்டு
- ★ கம்பளி
- ★ ரெடிமேட் ஆடைகள்
- ★ நாட்டுச்செக்கு எண்ணெய்
- ★ சோப்பு
- ★ வெல்லம்
- ★ தீப்பெட்டி
- ★ தோல்பொருள்கள்
- ★ பதநீர்
- ★ பனைப்பொருள்கள்
- ★ பனைவெல்லம்
- ★ பனஞ் சர்க்கரை
- ★ கையாற்செய்த காகிதம்
- ★ மண்பாண்டங்கள்
- ★ உலோக வார்ப்படங்கள்
- ★ நார்ப்பொருள்கள்
- ★ தேன்
- ★ பழரசங்கள்
- ★ மூலிகை வகைகள்

வீட்டு உபயோகத்திற்கான

பித்தளை, வெண்கலப் பாத்திரங்கள், சுண்ணாம்பு, (கட்டிடங்களுக்கான சாந்து)
மூங்கில், மரசாமான்கள், அரக்குப்பொருள்கள், பிரம்புப்பொருள்கள்

இத்தனைக்கும்—இன்னும் உங்கள் தேவை அத்தனைக்கும்
கீழ்க்கண்ட இடங்களை அணுகுங்கள்

கதர் கைத்தொழில் அங்காடி (குறளகம்)

(சென்னை எஸ்பிளனேடு சட்டக்கல்லூரிக்கெதிரில்)

மற்றும்

கதர் கிராமத் தொழில் விற்பனை நிலையங்கள்

(தமிழகமெங்கும்)

நம் நாட்டு விவசாயிகள், கிராம வாசிகளின் நலமுயர்த்தும்
இப்பொருள்களை வாங்குவது நமது மக்களுக்கு நாம் ஆற்றும் பணியாகும்

உண்மையான நாட்டுப் பற்றுக்கு அதுவே உகந்த வழி

வெளியீடு:

கதர் கிராமத் தொழில் இயக்குநர்

2, சர்தேசிகாச்சாரி சாலை, :: சென்னை-4.

SWAMINATHAN SILKS

52. Sundara Mudali Street

Kosappalayam :: Arni (N. A. Dt.)

Renowned for high tradition for quality manufacture and supply of Silk Sarees of exquisite finish, tasteful designs and delightful colours

S. SWAMINATHAN

S. PRAKASAM

Kanchipuram.

மதுரை மாவட்ட கூட்டுறவு நூற்பு ஆலை

மேலூர் (மதுரை மாவட்டம்)

களிறு கட்டக் கயிறு வேண்டுவோர்க்கு அல்ல.

கைத்தறியின் ஓட்டத்திற்குத் தகுந்த வலிமையும் பொலிவும் கொண்ட தரமான 20ம் நிர். 2/20ம் நிர், 30ம் நிர், 2/30ம் நிர், 32ம் நிர் நூல் உற்பத்தி செய்கிறேம்.

மாநிலத்திலுள்ள எல்லா கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கங்கள், மதுரை, கோவை, சேலம், ஈரோடு, கரூர், குமாரபாளையம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள நூல் வணிகர்கள், கைத்தறி நெசவாளர்கள் மத்தியில் மேன்மையான தரத்திற்காக மிகுந்த விருப்பத்துடனும் மனநிறைவுடனும் எங்கள் நூல் வாங்கப்படுகிறது என்று பெருமையுடன் அறிவித்துக் கொள்வதுடன், எங்கள் நூலின் தரத்தை ஒரே சீரான முறையில் பாதுகாக்க உறுதி கூறுகிறேம்.

பர்மா நாட்டிற்கு 300 பேல்கள் 20ம் நிர் நூல் ஏற்றுமதி செய்கிறேம் என்பதை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேம்.

உங்கள் நூல் தேவைகளுக்கு எங்களை அணுகுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேம்

கு. திருப்பதி, பி. ஏ , பி. எல்.,
தலைவர்.

விற்பனையாகிறது!

அறிஞர் அண்ணு
அவர்களின்

சிறு கதைகள்

முதல் பகுதி

விலை ரூ. 10

அறிஞர் அண்ணு அவர்களின் திருஉருவப் படம் போற்றிக் காக்க வேண்டிய பொக்கிஷம்

விபரங்களுக்கு:

பரிமளம் பதிப்பகம்,

9, அவின்யு சாலை, :: சென்னை-34.

செங்கற்பட்டு மாவட்ட

கூட்டுறவு அச்சகம் லிமிடெட்.,

எண். ஜி. 1846,

46. வணிகர் வீதி : :

காஞ்சிபுரம் - 1.

(தொலை பேசி : 258)

செங்கை மாவட்டத்திலுள்ள கூட்டுறவு நிறுவனங்களின் நன்மையைக் கருதி நிறுவப்பட்டுள்ள நமது கூட்டுறவு அச்சகத்தில்,

கூட்டுறவு நிறுவனங்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் தேவையான எல்லாவிதமான அச்சு வேலைகளும், குறிப்பாக தினசரி நாட்காட்டிகளும், நாட்குறிப்புகளும், காகிதப் பைகளும், துணிப் பைகளும்—சிறப்பாக செய்து தருவதோடு,

மற்றும் நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான பதிவேடுகள், பாரங்கள், ஸ்டேஷனரிப் பொருள்கள் மலிவு விலையில் விற்பனைக்கும் கிடைக்கும்.

A. கதிர்வேலு,
தலைவர்.

N. முத்துகுமாரசாமி ரெட்டி, பி. காம்;
செயலாளர்.

"Wishing you a prosperous Pongal, and assuring our Best Services"

The Sudar Match Workers'

Co-op. Industrial Society Ltd. Ind. No. 587 Kancheepuram-1.

"An Industrial Co-op. Society Under the Control of the Directorate of Industries and Commerce, Govt. of Tamil Nadu"

SUDAR

Gram: 'SUDAR' Phone: 203

சுடர் தீக்குச்சி தொழிலாளர்கள் கூட்டுறவு தொழிற் சங்கம், காஞ்சிபுரம்-1.

சிறந்த தீப்பெட்டிகளை தயாரிக்கும் தொழிற் கூட்டுறவு நிறுவனம்.

★ ★ ★ தரமுள்ள தீப்பெட்டிகளை விரும்பு கிறவர்கள் வாங்குவது

'சுடர்' தீப்பெட்டிகளே! ★ ★ ★

குடும்பநலத் திட்டம் கூறுவது என்ன?

குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பது மட்டுந்தானு?

அரும்பெருந் திட்டம் வழங்கும் அரிய வாய்ப்பு

1. தாய்—சேய் நலம் பெற தந்தையர் மனம் நிறைவுற பிள்ளைப் பேற்றில் இடைவெளி வேண்டும்!
2. அறுவை சிகிச்சைக்கு வருவோர்க்கு இலவச உடல் பரிசோதனை!
3. பிள்ளைப் பேற்றுக்கு முன்பும் பின்பும் தாய்மார்களுக்கு தக்க கவனிப்பு!
4. பச்சிளஞ் சிருருக்கு பாதுகாப்பளிக்க தொத்து நோய்த்தடுப்பு வசதிகள்!
5. இப்பணிகளை இனிதே நிறைவேற்ற ஒவ்வொரு ஆரம்ப சுகாதார நிலையததுக்கும் ஒரு பெண் டாக்டர்!
6. பத்தாயிரம் மக்கள் தொகை கொண்ட கிராமத்தொகுதியில் தாய்—சேய் நலத்தை நேரில் கண்காணிக்க ஒரு துணைச் செவிலியர்!

நல்வாய்ப்பு இதனை நழுவவிடலாமா?

வாசெக்டமி

1. குடும்பத்தின் அளவைக் குறைக்க வாசக்டமி பாதுகாப் பான எளிய வழிமுறையாகும்.
2. இதுநிரந்தரமானதொருகுடும்பக்கட்டுப்பாடுமுறை. இரண்டு குழந்தைகளையுடைய தம்பதிகளில் கணவன் வாசக்டமி (அறுவை முறை) செய்துகொள்ளலாம்.
3. இந்த அறுவை முறை ஒருசில நிமிஷங்களில் செய்யக் கூடிய மிகச் சாதாரணமான ஒன்று.
4. வாசக்டமி செய்துகொண்டவர் மருத்துவ மனையில் தங்கி இருக்கவேண்டியது இல்லை. உடனடியாக வீட்டுக்குப் போய் ஓய்வு எடுக்கலாம்.
5. எல்லா அரசினர் மருத்துவ மனைகளிலும், ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்களிலும், அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற அறுவை சிகிச்சை நிலையங்களிலும் வாசக்டமி இலவசமாக செய்யப் படும்.

டுபக்டமி

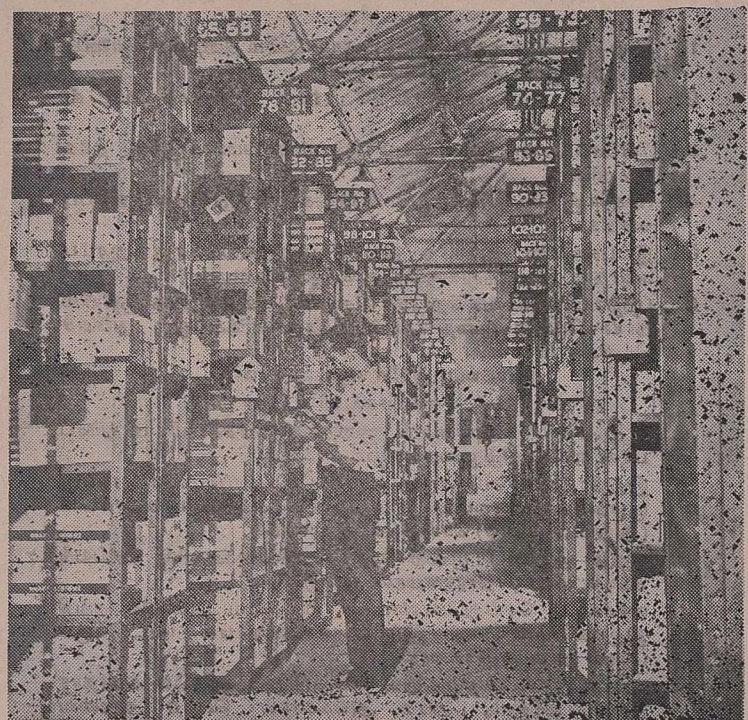
சாதாரணமாக, பிரசவத்திற்குப் பின்னர் மூன்றுவது நாள் செய்யப்படுகிறது.

இதைச் செய்துகொள்ளும் பெண் 24 வயது உடையவளாக வும், இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இந்த முறை உடல் நலத்தைப் பாதிக்காது. அன்றுட வேலைக்குத் தடையாக இராது. இது ஆண்—பெண் உறவுக்குக் குந்தகமாக இராது.

தமிழ்நாடு சுகாதார-குடும்ப நலத்துறை
இயக்குநர் அலுவலகம்,
சென்னை-6.

நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் நம்பகமான மோட்டார் உறுப்புகளை டிவிஎஸ்ஸின் 16 ஆபீஸ்கள், 1000க்கும் மேற்பட்ட விற்பனையாளர்கள் மூலமாகப் பெறலாம்

இந்தியாவில் தரமுள்ள மோட்டார் உறுப்புகளைத் தயாரிக்கும் பெரிய நிறுவனங்கள் தங்கள் சரமான்களை டிவிஎஸ் மூலம் விநியோகிப்பதற்கு இதுவே காரணம்.

தென்னிந்தியாவின் நான்கு மாநிலங்களிலும் பரவலாக 16 ஆபீஸ்களும், 1000க்கு மேற்பட்ட விற்பனையாளர்களும் சிறந்த முறையில் எல்லா இடங்களிலும் மோட்டார் உறுப்புகள் கிடைக்கும்படி விநியோகிக்கின்றனர்.

முதல்தரமான மோட்டார் உறுப்புகள் எப்பொழுதும் நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்கும்.

இரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட மோட்டார் உறுப்புகள் எப்பொழுதும் கைவசம் உள்ளன.

டிவிஎஸ் விநியோகிக்கும் மோட்டார் உறுப்புகள் உறுதியானவை, தரமானவை, நம்பிக்கையானவை. தடங்கல் இல்லாமல் கிடைக்கும் என்பதை நீங்கள் உறுதியாக நம்பலாம்.

உங்கள் நம்பிக்கைக்கு உரியது டிவிஎஸ்

டி.வி. சுந்தரம் ஐயங்கார் & சன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதுரை-திருச்சி-திருநெல்வேலி-புதுக்கோட்டை-சேலம்-கோயமுத்தூர்-திருவனந்தபுரம்-எர்ணாகுளம்

சுந்தரம் மோட்டார்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதராஸ்-பங்களூர்-செகந்திராபாத்-விசாகபட்டினம்

மதராஸ் ஆட்டோ சர்வீஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதராஸ் • பங்களூர் • விஜயவாடா

இந்தியா மோட்டார் பார்ட்ஸ் & அக்ஸெஸரீஸ் லிமிடெட், மதராஸ்

TVS 5379

மலரில் மணக்கும் மலர்கள்

அறிஞர் அண்ணு அவர்களின்

''இன்ப ஒளி!''

''பொற்காலம் காண''

மற்றும்

அண்ணன்தான் 'காஞ்சி!'

அரசியல் பொங்கல்!

என்று மலரும் அந்தப் புத்துலகம்?

அண்ணு ஆணை வெல்லும்!

நாய் நாயகி!

என்ன பொங்கல் இந்தப் பொங்கல்

கொதித்தெழு தோழா!

அற்றைத் திங்கள்.....

அரசியலும் பத்திரிகையும்

பொங்கலைப் பொங்கிடுவோம்!

தங்க நிறத்தினைத்
தாங்கியே நெற்கதிர்
எங்கும் குலுங்குதடி!—வயல்
எல்லாம் குலுங்குதடி—புதுப்
பொங்கலைப் பொங்கிடு
புத்துடை கட்டிடடி!

மஞ்சளும் இஞ்சியும்
மங்கல நாணென
வஞ்சியே இட்டிடடி!—தை
வாழ்கென வாழ்த்திடடி!—பசிப்
பஞ்சம் பறந்திட
பானையும் வைத்திடடி!

பானையில் குங்குமம்
பாவையே இட்டுநற்
சேணைக் கிழங்கெடுத்து—குழம்பு
செய்துநீ வைத்திடடி!—கொம்புத்
தேனை நிகர்த்தநல்
தீஞ்சுவை ஆக்கிடடி!

வெள்ளரிக் காய்களின்
வித்தென ஆக்கிய
நல்லுண வீந்திடடி!—நறும்
நெய்யதில் கொட்டிடடி!—சிறு
பிள்ளை முகத்திலும்
புன்னகைப் பூக்குதடி!

ஏர்முனை கண்டவர்
இன்முகங் கண்டிடும்
தேர்த்திரு நாளடியோ!—தை
தென்னவர் நாளடியோ!—பசி
போர்முகம் நாணிடும்
பைந்தமிழ் நாளடியோ!

—புலவர் மணிமுடிச்சோழன்

தம்பி

பொற்காலம் காண!

தமிழக மக்கள் தனிச் சிறப்பளித்துக் கொண்டாடி மகிழ்வுபெறும் திருநாள், பொங்கற் புதுநாள். எங்கிருந்தோ ஓர் புத்தெழில், இந்த விழாவன்று அரசோச்ச வந்திடும் எனும் எண்ணத்தை, சிந்தைக்கு இனிப்பளிக்கக் காண்கின்றோம். இன்னல் மிகுந்த வாழ்வில் பின்னிக் கிடந்திடும் நிலையினிலுள்ள மக்களையும், இன்றோர்நாள், கன்னல் கண்டு பேசிட, செந்நெல் குவிந்திருக்க, செவ்வாழை அருகிருக்க, உழைபயின் பயனை உருவாக்கும் பண்டமெலாம் நிறைந்திருக்க, மாடுகன்றுகளும் மேனி மினுக்குடனே, பொங்கிடுவது நாங்கள் தந்திடும் பாலன்றே எனக் கேட்பதுபோல் உலவிவர, இந்நாள் இதயம் பாடிடும் நாள்! இஞ்சியும் மஞ்சளும் இயற்கை தந்த அணிகலன் என்பதனை உணரும் நன்னாள், என்றெண்ணி, மகிழ்வுதனைப் பெற்றுத் திகழ்தல் இயற்கை; பொருத்தமும்கூட.

நிறைவாழ்வு, கனிச்சுவைபோன்றுளது; அதனை நித்தநித்தம் பெற்றிடும் வாய்ப்பு கிடைக்கப் பெருதோரும், இன்றோர்நாள், எழில் மாளிகைதனை எட்டிப்பார்த்துக் களிப்படையும் 'இல்லாதான்' போல, இன்னவிதமெல்லாம் இருந்திட்டால், வாழ்வு சிறந்திடும், பயன் மிகுந்திடும், நாடு பொலிவு பெறும், வையகம் கண்டு பெருமைப்படும் என்று எவரும் எண்ணி மகிழத்தக்க இன்பநாள்.

இந்த உலகத்தின் எழில் யாவும் பொய்யல்ல, மெய்! மெய்! எனும் உணர்வும், அந்த எழிலினையும் பயன்தனையும் நுகர்ந்திடவும், வளர்த்திடவும் முனைதல் மாந்தர் கடன் என்ற மெய்யறிவும், அந்தக் கடமையினைச் செம்மையாய்ச் செய்து முடிக்க ஆற்றல் மிக வேண்டும், அவ்வாற்றல், கூட்டு முயற்சியினுல் மிகுந்த சிறப்பெய்தும் என்றதோர் நல்லறிவும், இருள் நீங்கி ஒளி காண்போர் இதயம் மலராகி இன்புற்றிருப்பதுபோல், நல் வாழ்வுதனைக் குலுக்கும் நச்சரவு போன்ற நினைப்புகளும், நிலைமைகளும், நிகண்டுகளும், அமைப்புகளும் நீடித்திருக்கவிடல் நன்றல்ல, நலம் மாய்க்கும் என்பதறிந்து, அறிவுக் கதிரினையே எங்கெங்கும் பரவச்செய்து எல்லோரும் இன்புற்று வாழ்ந்திடலே இயற்கை நீதி எனக் கொண்டு பணிபுரியும் ஆர்வமும், பெற்றிடப் பயன்படும், இந்தப் பொங்கற் புதுநாள்.

காலைக் கதிரவன், மாலை மதியம், ஆடிடும் பூங்கொடி, பாடிடும் அருவி, கொஞ்சிடுங் கிள்ளை, துள்ளிடும் வெள்ளிமீன், மருண்டவிழி மான், ஒளிவிடு விண்மீன், சிரித்திடும் முல்லை, பேசிடும் புருக்கள், பழமுதிர் சோலை, வளமிகு வயல்கள், எதுதான், தம்பி! அழகாக இல்லை! எதுதான் தம்பி! இன்பம் தராதிருக்கிறது. வா! வா! என்று வாயால் அல்ல சிறு கரத்தால் அழைத்திடும் குழவி காண்போன் களித்திடுவதுபோலத்தான், முற்றிய கதிர் நிரம்பிய வயலின் ஓரத்தில் சென்றிடும் உழவனுக்கு காற்றுல் அசைந்தாடும் பயிர் மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. அந்தி நேரத்துச் செவ்வானத்தைக் கண்டதுண்டா? கண்டிருப்பாயே! எப்படி அந்த அழகு? உன்னைப்போய்க் கேட்கிறேனே! உன்னை முதன் முதலாகக் கண்டபோது உனக்கு வாய்த்தவளின் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்திருக்குமே, நீ அதை அல்லவோ எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய்!! இருப்பினும் இதனைக் கேட்டிடு தம்பி! எழிலோவியம் நிரம்ப உளது நம்மைச்சுற்றி! ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் வகையான அழகுததும்புகிறது. ஆனால் அந்தப்புறத்தழகு மட்டுந்தான், அவை நமக்களித்திடுகின்றன என்றால், அவை பெருமைக் குரியனவாகா. புறத்தழகு காட்டி நமை மகிழ்விப்பதுடன், அவை தமது தன்மையின் காரணமாக நமக்கு மிகுந்த பயனையும் வழங்குகின்றன! நம்வாழ்வு சிறப்படைய அவை துணைசெய்கின்றன! சிறப்படையவா!! வாழ்வே, அவை நமக்கு வழங்கிடுகின்றன.

வானத்திலே தோன்றிடும் வண்ணக் குழம்பு, காணற்கரியதோர் ஓவியம்; ஆமாம்;

ஆனால் கண்ணுக்காக மட்டுமோ அம்து உள்து? இல்லை, தம்பி! கருத்துக்காக! என் அழகைக் கண்டிடு, இதயம் மலர்ந்திடும்! என்று மட்டும் கூறி மையல் ஊட்டிடும் 'சாகசக்காரி' அல்ல, இயற்கையாள்! என்னைக் கண்டிடு, அறிந்திடு, முழுவதும் உணர்ந்திடு, என் தன்மையினை ஆழ்ந்துபார்த்திடு, பயன் பெறு!!—என்று கூறிடும் வள்ளல் அந்த வனிதை!

இயற்கையாள் நமக்களித்த எண்ணற்றபொருள்கள் பெற்றேரும்; இன்றவை மனையில் மங்கலம் தந்திடக்காண்கிறேரும்.ஆயின் இப்பொருள் தம்மைப் பெற்றேர் எத்தனைபேர் என்ற கணக்கினை மறக்கலாமோ, அதற்கான காரணம் அறியாதிருக்கப் போமோ! மணமகள் தந்தாள் இந்த மஞ்சளும் மாபலாவும், வாழையும் வழங்கினளே, செந்நெலும் பிறவும் அந்தச் செல்வியின் கரத்தால் பெற்றேரும்; பெற்றதால் பெற்றேரும் இன்பம்; பெறுகின்றனரோ அதனை மற்றேர் என்று எண்ணிடத் தவறல் தீது; ஏனெனில் இயற்கை அன்னை, இங்கு இவை தம்மைத் தந்தது, எவரும் இன்புற்றிருக்க; சிலருக்குப் பலவும், பலருக்குத் துளியுமற்ற பாழ்நிலைக்காக அல்ல. இத்தனை தந்த பின்னும்; இத்தரைமீதில், எத்தனை எத்தனையோ மாந்தர், என் செய்வோம் என்றழுதும், இல்லையே என்று கூறி இடும்பையின் பிடியில் சிக்கித் தத்தளித்திடுதல் கண்டு, தாங்கிக் கொள்வதுதான் உண்டோ!

அழுதுகிடக்கின்ற மக்களுக்கு, புதுவாழ்வு, முழுவாழ்வு, நல்வாழ்வு அளித்திட, பொருள் அளவு அதிகமாமே என்றெண்ணி மருளாமல், பரிவுடன் அவர் நிலையைப் பார்த்து, நலன்தேட முனைந்திடுதல் வேண்டும் என்று கேட்டிடுகின்றனர். அழிவு ஒரு நாள் அழுகுரல் ஆறுநாள், வேண்டுகோள் ஒரு நாள், ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்றுசிலநாள் பிறகு 'அதது அததன்' வழிப்படி சென்றிடும் என்ற முறையிலே எண்ணத்தை ஓடவிட்டுவிடாமல் தமிழக மக்கள் மனம் குளிர, பிற நாட்டவரும் கேட்டு மகிழத்தக்க விதத்தில், அரசு செயலாற்ற வேண்டுகிறேரும். செய்வர் என்று எண்ணி, அந்த நம்பிக்கை தன்னையே, ஒளியாக்கிக் கொண்டு, இருண்ட கண்களில் அதனை ஏற்றி விழாவினுக்குரிய இந்நாளில், தமிழகத்தோர்க்கு என் கனிவுமிகு :வாழ்த்துக்களைச் செலுத்துகின்றேன்.

நாடுமுழுவதிலும் இன்று உள்ளதோர் நலிவு நிலை குறித்து, காரணம் கண்டறிய, கேடு களைந்திட, நலம் விளைத்திட நன்முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டாமோ? இல்லையே. அந்த நன்முயற்சியும், ஓரிருவர், சிறு குழுவினர் மேற்கொண்டால் பலன் மிகுந்திராது, கிடைப்பதும் அவர்க்குமட்டுமன்றே போய்ச் சேரும். நாடு வளம்பெற, பெற்றவளம் அனைவருக்கும் பயன்பட, பயன்படும் முறையை எவரும் பாழாக்காதிருந்திட, தனித்தனியாக முயற்சி செய்யப்படுவது, வளர்ந்துவிட்டுள்ள சமுதாயத்திலே முடியாததாகும்; இதற்கான முயற்சியினை மேற்கொள்ள வேண்டுவது, அரசு.

அரசு, தம்பி! அமைந்துவிடுவது அல்ல, நாம் அமைப்பது. அரசு நடாத்துவோரும், இதற்கென்று எங்கிருந்தோ எல்லாவிதமான ஆற்றலையும் பெற்றுக் கொண்டு இங்கு வந்தவர்கள் அல்லர்; நம்மில் சிலர்; நமக்காக, நம்மாலே நமை ஆளஅமர்த்தப்பட்டவர். பொருள் என்ன? விதைக்கேற்ற விளைவு! அரசு அமைத்திடும் திறம் நமக்கு எவ்விதம் உள்ளதோ அதற்கு ஏற்பவே அரசு! எனவே நாட்டு வளம்கருதி அரசு முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும் என்று கூறிவிட்டு, நாம் கைகட்டி வாய்பொத்திக் கிடந்திடின் பயன் இல்லை; வல்லரசு அமைத்திடும் முயற்சியினைத் திறம்பட மேற்கொண்டு அதிலே நாம் வெற்றி பெற்றிடல் வேண்டும். உழவன் பெற்ற வெற்றிகளன்றே உன்னைச் சுற்றி இன்று! செந்நெலும் காயும் கனிவகையும், உண்பனவும் உடுப்பனவும், பூசுவனவும் பூண்பனவும்!! அவன் பெற்ற வெற்றிக்காக எத்துணை உழப்பினை நல்கினன். நாடு முழுதும் வளம்பெற, ஓர் நல்லரசு அமைதிட வேண்டுமே. அந்தப் பணிக்காக நாம் எத்தனை அளவு உனைத்துள்ளோம்? அதுகுறித்து நம்மக்கள் எந்த அளவு தமது சிந்தனையைச் செலவிடுகின்றனர்? சிந்தனையில் எந்த அளவு தெளிவு பெற்றுள்ளனர்? தெளிவு பெற்றிடத்தக்க நிலையில் எத்தனை பேர்களுக்கு வாழ்க்கை அமைந்திருக்கிறது? எண்ணிப்பார்த்திடும் போது, தம்பி! ஏக்கம் மேலிடும். ஆனால் ஏக்கம் மேலிட்டு ஏதும் செய்ய இயலாநிலையினராகிவிடின் நாடு காடாகும்; மக்கள் பேசிடும் மாக்களாவர். எனவே அந்த ஏக்கம், நம்மைச் செயல்புரிய வைத்திடும் வலிவாக மாறிடவேண்டும்; மாற்றிடவேண்டும். உலகிலே பல்வேறு நாடுகளில், இடர்ப்படும் மக்கள், இழிவு நிலையினில் தள்ளப்பட்ட மக்கள் தீக்கத்தால் துளைக்கப்பட்டு, ஏக்கத்தால் தாக்கப்பட்டு; இதயம் வெந்து இடுப்பொடிந்து ஏதும் செய்ய இயலாத நிலையினராகிவிட்டவர்போக, சிலர்-மிகச்சிலர் துணிந்து எழுந்தனர். எதிர்த்து நின்றனர், வெற்றி கண்டனர் பெருமூச்சிலிருந்து புன்னகை பிறந்தது; சிறைக்கோட்டங்களிலிருந்து மக்களாட்சிமன்றங்கள் அமைந்தன. வெட்டுண்ட தலைகளிலிருந்து கொட்டிய இரத்தத் துளிகள், கொடுமையை வெட்டி வீழ்த்தும் கூர்வாளாயின!

செந்நெல் மணியினைக் காணும்போது தம்பி! சேற்றிலே இறங்கி உழுது அதனை விளைவித்த வரியை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். பாலையும் பாகையும் பழுதையும் சுவைத்திடும்போது, இவற்றைப் பெறமுடியா நிலையிலுள்ள எளியோர்களை வாழவைத்திடவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றிவிடவேண்டும். உழைப்பின் உயர்வுபற்றிப் பேசிவிடுதல் மட்டும் போதாது, உழைப்பவன் உருக்குலைய அவன் தரும் செல்வத்தில் சிலர் புரண்டு கிடந்திடும் சீர்கெட்ட நிலையை மாற்றிட வழிகாண வேண்டும். இயற்கை வழங்கிடும் பொருளின் அளவும், தரமும் வகையும் மிகப்பெரிது. அரசு முறை நேர்மையானதாக்கப்பட்டால், எல்லோரும் இன்புறுதிருக்கும் பொற்காலம் கண்டிடலாம். இந்தத் திருநாளன்று, அந்தக் குறிக்கோளைக் கொண்டிட வேண்டுகிறேன்.

இன்னல் பல பின்னிக்கிடந்திடும்; எனினும் இன்றேர் நாளாகிலும் அவைதமை மறந்து, இன்புற்று விழா நடாத்தி மகிழ்ச்சி பெற்றிட வேண்டுகிறேன். உனக்கும் உன் மனையுளாருக்கும் என் இதயம் கனிந்த நல்வாழ்த்துக்களை வழங்கி மகிழ்கிறேன். வாழ்க நீ வளமெல்லாம் பெற்று! வாழ்க தமிழகம் உன் வல்லமைத் தொண்டினாலே!!

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை.

—என்று கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எங்களையும்—உங்களையும், நெஞ்சு நிரம்பிய வாஞ்சையுடன், பொங்கல் தோறும் படைத்துவந்த

மலர்களின் மூலம் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வாழ்த்தி வந்திருக்கிறார்கள். வகை வகையான விளக்கங்கள்; விதவிதமான எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் நமக்கும் நாட்டுக்குமிடையேயுள்ள உறவுகள் பற்றி உரைத்திருக்கிறார்கள்.

"திராவிடநாடு" இதழும் சரி, அதுவே "காஞ்சி" என்ற மகுடம் பெற்ற பிறகும் சரி, வெளிவந்த எந்த வொரு மலரும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் எழுத்தோவியங்களும், கருத்துரைகளும் இடம் பெறத் தவறியதில்லை. அந்த வகையில் இந்த மலரும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ் நாட்டின் எந்தவொரு நிகழ்ச்சிக்கும், உலகம் ஒரு உவமைகொண்டிருக்கிறது என்பதனைத் துல்லியமாகப் படம் பிடித்துக்காட்டும் பாங்காகப் படைக்கப்பட்டு ஏடுகளிலும் இதழ்களிலும் வரும் போது, இன்பக் கிளுகிளுப்புடன் மாந்திப் மாந்திப் பருகியோரின் படைவரிசைதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், தமிழக மக்களும் என்ப தெண்ணி, அகமகிழ்கிறோம்.

இந்த மலரின் இன்னேர் இடத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களது "இன்பஒளி" சுடர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. "இன்பஒளி"யைப் போன்றே இன்னும் பல கதைகள், இதுவரையில் எந்த ஏடு களிலும் பிரசுரிக்கப்படாமலருக்கின்றன; அவை, அடுத்தடுத்து "காஞ்சி"யின் மூலம், உங்களுக்குப் படைக்க எண்ணியுள்ளோம்.

இஞ்சியும், மஞ்சளும், செங்கரும்பும், சென் நெல்லும் கொண்டு இதயங்களை நிவிவிட்ட இந்த நாளில் அனைவருக்கும் அண்ணா அவர்கள் 1965ல் தந்த "பொங்கல் வாழ்த்து" தனை மீண்டும் படைத் துக்கொள்வதில் ஒருவிதமான மனச்சாந்தி அடை கிறோம்.

மலர் வெளிவர எல்லாவகையாலும் ஒத்துழைத் தவர்களுக்கும், பல்வேறு சிரமங்களுக்கிடையேயும் வேண்டுகோளினை ஏற்று, எழுத்தோவியங்கள் வடித்துத்தந்த முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும், மற்ற அமைச்சர்களுக்கும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும், மற்றும் முன்னணி எழுத்தாளர்கள், தலைவர்கள் ஆகியோருக்கும், விளம்பரம் தந்துதவிய வணிக–நிறுவனங்களுக்கும், விற்பனையாளர்களுக்கும், சந்தாதாரர்களுக்கும் ஏனை யோருக்கும் எங்கள் பேரன்பினை 'ஈடு'வைக்கிறோம்.

"காஞ்சி" திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழர்களின் தனிச்சொத்து; தமிழ் மக்களின் கரு வூலம்— என்றிருக்கச் செய்யவேண்டுவது கடமை, தலையாய கடமை என்ற வேண்டுகோளுடன், பல் பொங்கட்டும்; இல்லந்தோறும், எல்லா உள்ளந் தோறும் இன்பம் தழைக்கட்டும்" என்ற எங்கள் வாழ்த்தினையும் படைத்துக்கொள்கிறோம்.

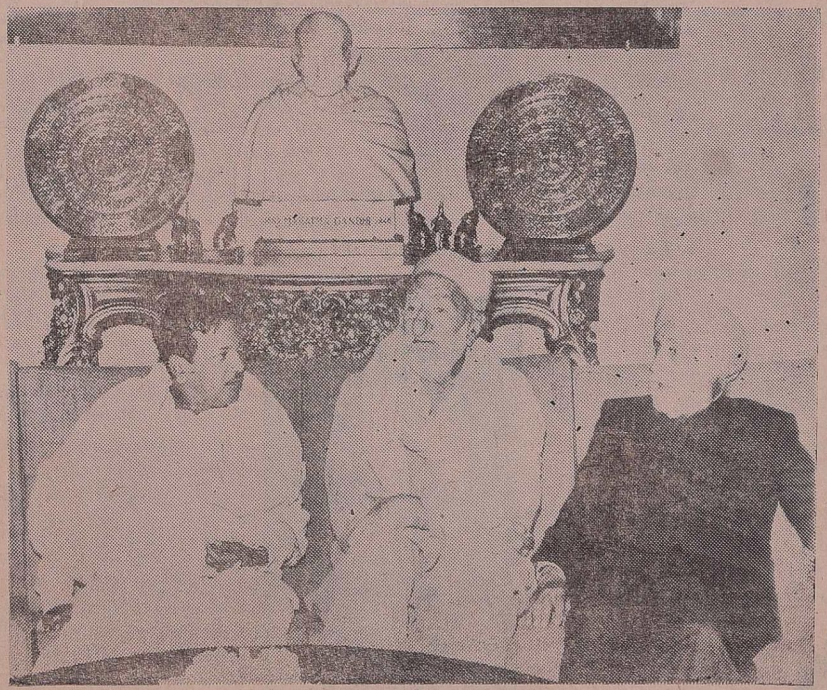
அன்புள்ள,

சி. என். ஏ. இளங்கோவன்,

மற்றும்

'காஞ்சி' நிறுவனத்தார்.

எல்லைக் காந்தியுடன் முதலமைச்சர்

அண்மையில் தமிழகத்துக்கு வருகைபுரிந்த எல்லைகாந்தி கான் அப்துல் கபார்கானுடனும், தமிழக ஆளுநர் உஜ்ஜல்சிங்குடனும் முதலமைச்சர்.

காஞ்சிதான் அண்ணன்

முதலமைச்சர், கலைஞர், மு. கருணாநிதி

கே. பாலன்

'காஞ்சி'
அண்ணன் நமக்கு அளித்துச் சென்ற படைக்கலம்—
அவரது உணர்ச்சிகளுக்கு ஒரு நிலைக்களன்.
வாராவாரம் எழுதுவார்.....
அதற்காக நாம் வாரம் முழுதும் காத்திருப்போம்!
எழுத்தென்றால் ஒவ்வொன்றும் பொன்னெழுத்து!
ஏடென்றால் ஒவ்வொன்றும் பொன்னேடு!
அழகு தமிழ் கொஞ்சும்.....கலை ஆற்றொழுக்கை மிஞ்சும்.....
பழகி வந்த நடை.....பகுத்தறிவுப் பேரணிக்கு
பாதை அமைத்த நடை.....
ஒன்றைப் படித்தால் சிரிப்பு வரும்.
மற்றொன்றைப் படித்தால் சிந்தனை எழும்!
'தம்பி' என்றழைத்துத் தொடங்குவார்.....அந்த
கம்பீரம் வேறு எதிலுண்டு.....கனிவு, வேறு எதிலிருக்கும்?
கலைகள் வளர்ந்த 'காஞ்சி' நகருண்டு.
கண்ணியத் தலைவனின் 'காஞ்சி'யும் அங்கு உண்டு.
ஆனால் அண்ணன் எங்கே?
'காஞ்சி' தான் அண்ணன்.....
அண்ணன் தான் 'காஞ்சி'.....!
பொங்கல் மலர்.....பொன்போன்ற மலர்.....
காஞ்சிப் பொங்கலின் சுவையினைப் பருகிட
காத்திருப்பவர்களில் நானும் ஒருவன்!

பேரறிஞர் அண்ணா, தமிழர் நெஞ்சில், தனி இடம் பெற்றவர். பொதுமக்கள் நெஞ்சில் இடம் பெறுவ தற்கு முன்னரே, என் உள்ளம் கவர்ந்தவர்.

பல்கலைக் கழகத்தின்—பெருமளாதரத் துறையின் —தலைசிறந்த மாணவர், என்று எங்கள் பேராசிரியர் ரங்காச்சாரி அவர்களால் பாராட்டப்பெற்ற அண்ணா துரை அவர்களுக்கு, என்னை அறிமுகப்படுத்தியவர், காஞ்சி. கல்யாணசுந்தரம். அறிமுகமான இடம் சென்னையில் அண்ணாவின் வீடு; நடந்தது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்.

அறிமுகமானபோது, என் கையில் ஆங்கில நூலொன்று இருந்தது. அது, அப்போதே சென்னை புத்தகச் சந்தைக்கு வந்தது. வந்த சூட்டிலேயே, அதை வாங்கினேன்.

அந்நூலை என்னிடமிருந்து வாங்கி, புரட்டிப் பார்த்தார். அவருக்கு அது பிடித்தது, தன் கையில் வைத்துக்கொண்டார். படித்துப் பார்த்துவிட்டு, அடுத்த நாள் திருப்பிக் கொடுப்பதாகக் கூறினார். படித்து முடிப்பார் என்பது தெரியும், திரும்பிவரும் என்று எதிர்ப்பார்க்கவில்லை, அதுவும் மறுநாளே திரும்பிவரும் என்று எதிர்ப்பார்க்கவில்லை. குறை என்னுடையது. நடந்தது என்ன?

அண்ணா, அந்நூலை இரவோடு இரவாகப் படித்து முடித்துவிட்டார். சொன்னது, சொன்னபடி. மறுநாள் முற்பகல், அந்நூல் என் கைக்குத் திரும்பி வந்தது. அண்ணாவின் படிப்பார்வத்தை, விரைவை உணர்ந்து, மகிழ்ந்தேன். அவ்வுணர்வு என் படிப்பிற்கு ஊக்கமூட்டிற்று. வாக்குத் தவறாத அவரது வாய்மை, என் மனக் கண்முன் அடிக்கடி மின்னும்.

அறிமுகம் நட்பாயிற்று. 'குத்தூசி' குருசாமி அவர்களால் அது நெருக்கமாயிற்று. சந்திப்பு பலமுறை. உணர்ச்சி ஒற்றுமை, அறிவுத் தாகம் ஆகிய இரண்டும் தோழமையை வளர்த்தன. தமது, 'திராவிட நாடு' இதழுக்கு, கட்டுரை எழுதும்படி பலமுறை தூண்டினார். நானோ அன்று அரசு ஊழியன். பல கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டிருந்தேன். இதை அறிந்த அண்ணா, 'புனை பெயரில்' எழுதச் சொன்னார். அது சரியல்ல என்றது என் மனச் சான்று. அரசு ஊழியர்கள், இம்மியளவும் அரசியல் சாய்வினை ஏற்கக் கூடாதென்ற கடும் பத்தியத்தை எனக்கு நானே விதித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனவே, அண்ணாவின் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி உலகிலே இடம் தேடிக்கொள்ளும் பேற்றினை இழந்துவிட்டேன்.

அவர் அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளத் தவறியதைப் பற்றி, அவர் சினங் கொள்ளவில்லை. பழமைபோல் அன்பு பாராட்டிவந்தார். அண்ணாவும் நானும் வெவ் வேறு வழிகளிலே தமிழர்களுக்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்றிக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தது.

பல்லாண்டுகள் பறந்தன.

சென்னை, வில்லிவாக்கம், சிங்காரம் பிள்ளை உயர் நிலைப் பள்ளியில் மாநாடு, செங்கை மாவட்ட எழுத்தாளர் மாநாடு நாரண துரைக்கண்ணன் தலைமையில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அண்ணாவும், அரசின் 'அடிமை' அடியேனும் பேசும் பேறு கிட்டிற்று.

அறிஞர் அண்ணா, அவையோர் முன் எனக்குப் பரீட்சை வைத்தார். என்ன பரீட்சை?

'நாம் இருவரும் முதன் முதல் அறிமுகமானபோது, நீங்கள் கையில் கொண்டுவந்தது என்ன?'

'புத்தகம் என்று நினைவு'; என் பதில்,

'ஆம்! அந்நூலின் பெயர் என்ன?'' இது அண்ணாவின் கேள்வி.

எனக்கு, அது நினைவிற்கு வரவில்லை. விழித்தேன். அவையோர் சிறுநகை புரிந்தனர்.

''கடவுளைத் தேடி அலைந்த கறுப்புப் பெண்' என்ற நூலைக் கொண்டுவந்தீர்கள்'' என்று அண்ணா கூற, அவையோர் கைகொட்டினர். எத்தனை நினைவாற்றல்! ஏறத் தாழ முப்பது ஆண்டுகள் கடந்தும், சிறிய நகவலையும் நினைவில் வைத்திருந்தார். அவையிலே கூறி, என் படிப்பார்வத்தையும், நூல் வாங்க நான் செலவிடும் தன்மையையும் விளம்பரப்படுத்தி, என்னையும் அவையோரையும் ஊக்குவித்தார். நான் அரசு ஊழியத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின், எழுத்துலகத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென்று, ஊரறியக் கட்டளையிட்டார்.

சில ஆண்டுகள் சென்றன. நான், நெடுந்தூரம் தில்லிக்கு, செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

அறிஞர் அண்ணா, தமிழகத்தின் முதல் அமைச்சராகப் பதவிஏற்றார். தில்லிக்கு வந்தார். அவரை, நேரில் கண்டு, வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கத் துடித்தேன்

பேட்டிக்கு நேரம் கேட்டுக்கொண்டு முடிவாகச் சென்னை திரும்பினோம். அடுத்த விடுமுறைக்கு நண்பர்கள் எனக்கும் இங்கே துணிந்து தமிழ் மாளிகைக்குச் சென்றேன்.

கழகத்தைச் சேர்ந்த நாட்டாளு மன்ற உறுப்பினர்கள் பலர் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் பலர். எனக்கு வேண்டியவர்கள்தானே! நானும் ஒரு பக்கமாக உட்கார்ந்தேன்.

சில நிமிடங்களில் அண்ணு வந்தார். அனைவரும் எழுந்து நின்றோம். பதினைந்து பேர்களுக்குமேல் கூடியிருந்தோம். அத்தனைப் பேருக்கும் தனித் தனிச் சிரிப்பு. எனக்கும் அதே. என்னை அழைத்தார். தன் சோபாவிலேயே உட்காரச் சொன்னார். தயங்கினேன். விடவில்லை, கட்டுப்பட்டேன். ஒருசேர உட்கார்ந்தேன்.

அத்தனைப் பேருக்கு முன்பும், பலபற்றி. மனம் விட்டுப் பேசினேன். துருவித் துருவிச் செய்திகளைக் கருத்துகளை சேகரித்துக் கொண்டார். மணியைப் பார்த்தேன். நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் பறந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். முதல் அமைச்சருடைய நேரத்தை அதற்கு மேலும் கொள்ளை கொள்ளலாமா? அதுவே அதிகமாயிற்றே! அண்ணு மற்றவர்களுக்கும் முதல் அமைச்சராயிற்றே! விடை பெற்றுக்கொண்டு. திரும்பினேன். அவர் தில்லிக்கு வந்தபோதெல்லாம் காணும் பேறுபெற்றேன். மரியாதைப் பேச்சோடு நிற்காமல், மனம் விட்டுப் பேசும் பேறு கிட்டிற்று. அரை முக்கால் மணி நேரம், ஒவ்வொரு முறையும் கொடுத்தார்.

ஒருமுறை பெரியார், தள்ளாத வயதிலும், ஓடி ஆடி ஆற்றும் பெருந் தொண்டினைப் பற்றி பரவசத்தோடும் பூரிப்போடும் பேசினார். குத்தூசி குருசாமியின் மக்களின் நலன் எதிர்காலம் பற்றி கலந்து பேசினார். அஞ்சாநெஞ்சர் அழகிரி சாமியையும் மாயவரம் நடராசனையும் நினைந்து உருகினார். சிங்காரவேலரைச் சிந்தித்துக் கலங்கினார்.

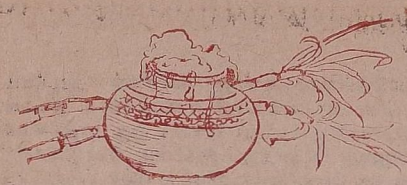
எஸ். வி. லிங்கத்தின் நோயைக் குறிப்பிட்டு வருந்தினார். 'ஆதி சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஒவ்வொருவராகப் போய்விடுகிறார்களே!' என்று ஒருமுறை உணர்ச்சியோடு சொன்னது- எங்களை உலுக்கிவிட்டது.

தனித்தனி நண்பர்களோடு நின்றுவிடவில்லை. அவரது நினைப்பும் பேச்சும். சமுதாய நலன், பொது மக்களின் எதிர்காலம் பற்றியும் பேசினார் அண்ணு.

"சமுதாய மாற்றம் துளிர்த்திருக்கிறது. அது' தழைத்து. முழு வெற்றியடைய வேண்டும். கல்வி வளர்ச்சியே, சமுதாய மாற்றத்தை நிறைவேற்றும். இளந் தலைமுறையினருக்கு, கல்வி, வாய்ப்புகள் பெருகியுள்ளன.

"நீங்களும் நானும் படிக்கதபோது எங்கோவொரு கல்லூரி. அதில் சேர எத்தனை இடர். அத்தனையும் தாண்டிச் சென்றுலும், நம்மைத் தட்டிக் கொடுக்க ஆள் ஏது? எத்தனை தீங்கான சூழ்நிலைகளைச் சமாளித்துப் படித்தோம்! எவ்வளவு கவனமாகப் படித்தோம்! கருமமே கண்ணைப் படித்தோம். திசை திரும்பாமல் படித்தோம். அதனால் அல்லவா இந்த நிலைக்கு வந்தோம்? ஏதோ மக்களுக்கு ஓரளவு நன்மை செய்ய முடிகிறது.

"கல்வி வாய்ப்புப் பெருகியுள்ள இன்றை அதன் அருமையினையும் பெருமையினையும் உணரவில்லை. உணர்ந்துவரும் இளைஞர்களிடையே [illegible] வேண்டும். [illegible]

அரசியல் பொங்கல்

மாண்புமிகு அமைச்சர், மா.முத்துசாமி அவர்கள்

காஞ்சி!

இம் மூன்றெழுத்தை உச்சரிக்கும்போது நமையும் அறியா ஒரு நெகிழ்ச்சி நம் உள்ளத்தில் பிறக்கிறது.

காஞ்சி ஓர் ஊரின் பெயர் என்பதாலா? அல்லது வரலாற்றுச் சிறப்புக்களை அவ்வூர் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது என்பதாலா? "முக்தி தரும் நகரேழுள் முக்கியமாம் கச்சி" என்று முனிவர்கள் கூறியுள்ளதாலா? இத்தகு சிறப்புகளைப் படிப்பதால் நம் முன்னோர்கள் எவ்வளவு சிறப்பாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதனையும் அவர்கள் ஆற்றிய அரும்பெரும் செயல்கள் நமக்கு எழுச்சியூட்டவும் அவ்வெழுச்சியின் காரணமாக நமது செயல்களை வகைப்படுத்திக் கொள்ளவுமே இயலும்.

காஞ்சி ஒரு ஊரின் பெயர் மட்டுமல்ல; அதற்குள்ள பல பொருள்களில் ஒன்று பகவரை எதிர்த்து நிற்பது என்பதாகும். பகை என்பது தனிப்பட்ட சிலருக்குள்ளோ அல்லது முடியுடை மூவேந்தர் ஆண்ட காலே ஒரு நாட்டிற்கும் மற்றொரு நாட்டிற்கும் ஏற்பட்ட பகையை எதிர்த்துப்போர் புரிவது என்பதோ மட்டுமல்ல. மக்கள் ஆட்சியில் மக்கட்கு கிடைக்க வேண்டிய சில அடிப்படை உரிமைகள் கிடைக்கக் குறுக்கே நிற்கும் பகையை எதிர்ப்பது என்பது ஆகும். மனித குலத்தை வாட்டி எடுக்கும் ஏழ்மை, அறியாமை அச்சம், பிணி, பேதம், பிளவு, பிற்போக்குத் தன்மை ஆகிய பகைவர்களை எதிர்த்து மொழி, கலை, பொருளாதார மேம்பாடு, அரசியல் நாகரிகம் சமத்துவ சமுதாயம் ஆகியவற்றைப் பெற்றுத் தருவது ஆகும். இந்த அடிப்படை உரிமைகள் வாதாடிப் பெறவல்ல வல்லுனரும், தேம்பிக் கிடந்த, தமிழகத்தின் ஆதவனுய்த் தோன்றி நாலு கோடி மக்களின் நாயகனாக உயர்ந்து, மாந்தருள் தெய்வமாகி விட்ட மாமேதை அண்ணா அவர்கள் அவதரித்த ஊர் 'காஞ்சி' என்பதை நினைக்கும் தோறும் நமை எல்லாம் நெஞ்சை நெகிழவைக்கும் சக்தி அவ்வூருக்கு உண்டு! ஆமைகளாய், ஊமைகளாய், விழி இருந்தும் குருடர்களாய் விளங்கிய நம்மை எல்லாம் தட்டி எழுப்பப் பயன்படுத்திய படைக்கலன்களில் ஒன்றுதான் அவர் நடத்திய "காஞ்சி" எனும் கிழமை இதழ்.

கிழமை தோறும் காஞ்சி நகரிலிருந்து காஞ்சி இதழ் மூலம் நாட்டிலுள்ள தம்பியரை தம்பி! என அன்போடு அழைத்து தரமிக்க அரசியல் விளக்கம் தந்து அரவணைத்த கரங்கள் விளைந்தது காஞ்சியில். பொங்கல் தோறும் இஞ்சிக்கும் மஞ்சளுக்கும், கரும்புக்கும் வாழைக்கும் இலக்கணம்காட்டி தீட்டிய பல கருத்தோவியங்கள் நம்நெஞ்சைவிட்டுஅகலாதமுக்களிச் சாறெடுத்து முத்தமிழை அதில் கலந்து நமை எல்லாம் சொக்கவைத்த மூன்றெழுத்துத் தலைவர் அண்ணா பிறந்த மண் மூன்றெழுத்தைக்கொண்ட 'காஞ்சி' யாகும். தமிழ்நாட்டிற்கு மட்டுமல்ல, தமிழர்கள் உலகில் எங்கெங்கு வாழ்கின்றார்களோ அவர்கட்கு எல்லாம் தலைவராகவிளங்கியவர் அண்ணா ஆவார்கள். அண்ணா என்றால் ஒரு புதிய சகாப்தம் என்று பொருள். தமிழர்கட்கு அண்ணா என்ற சொல் ஒரு மந்திரச் சொல்லாகவே விளங்கியது. அவர் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படாத தமிழனே இல்லை எனலாம்.

அன்றிருந்த ஆட்சியினரால் சைதைச் சிறையின் ஒரு கொட்டடியில் தனிமையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த அண்ணா விடுதலை செய்யப்பட்ட பின்பு, சென்னை மெரினா கடற்கரையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. வங்கக் கடலலையைப் போட்டியிட்டுக் கூடியிருந்தது மக்கள் வெள்ளம். அண்ணா தமது சுட்டு விரலை மேலே தூக்கி, 'என்னைச் சிலர் கட்டுப்பாடற்ற தொண்டர்களை வைத்து கட்சியை நடத்தி வருகிறேன் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்; நீங்கள் கட்டுப்பாடுடையவர்கள் என்பதை நிரூபிக்க ஒரு நிமிடம் எழுந்து நின்று அமைதியாக உட்காருங்கள் என்றார்கள்! கடலலைபோல் எழுந்து நின்ற மக்கள் வெள்ளம், மீண்டும் அமைதியாக உட்கார்ந்தது. நமது இதயம் கவர்ந்த தலைவர் இட்ட ஆணையை ஏற்று! "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" எனும் வள்ளுவரின் குறளுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் அண்ணா!

குடும்ப பாசத்தை ஊட்டி இயக்கத்தை வளர்த்துக் காட்டிய தலைவர் அறிஞர் அண்ணா. எதிரிகளையும், தம்மை இழிவாகத் தாக்கிப் பேசும் மாற்றுக் கட்சியினரையும் ஒரு வார்த்தை கூடக் கடுமையாகப் பேசித் தாக்கியதில்லை.

வாய்மை எனப்படுவ தியாதெனின்
யாதொன்றும் தீமை இலாத
சொலல்'

என்ற குறளின் முழுப் பொருளுக்கும் இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தார்கள். மாற்றார்கள் வீசும் இழி மொழிகளை வைத்தே தம்மையும் தம் இயக்கத்தையும் உயர்த்திவளர்த்த தலைவர் ஆவார்கள். இதனைநன்கு உணர்ந்த புலவர் பொன்னிவளவன் மிக அழகாக அண்ணாவைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

"அலைகின்ற மேகத்திற் கேது ஒய்வு
அறிஞருக்கும் அதுபோல்தான் ஒய்வே இல்லை
வகுக்கின்ற நாணலைப்போல் பணிவு; ஆனால்
வைரத்தைப்போல் உறுதி வாய்ந்த நெஞ்சம்
அலைகடல்போல் பேரறிவு; கடலைப் போல்
ஆர்ப்பாட்டம் கிடையாது; அமைதிப் போக்கு!
தலைவரென்றால் இவர்தலைவர் நம்மைஎல்லாம்
தலைநிமிர்ந்து நடக்க வைத்த ஞானவேந்தர்!

இத்தகு ஆற்றல் மிக்க பெருந் தலைவரிடம் நாம் பணியாற்றினோம் என்ற எண்ணம் நம் உள்ளத்தில் எழும் போது நாம் கொடுத்து வைத்தவர்கள் ஆகிறோம். குடும்பத் தலைவராய், பத்திரிகை ஆசிரியராய், மாபெரும் தமிழினத்தின் தலைவராய், தாய்மொழிக் காவலராய் விளங்கிய அண்ணாவைத் தேடி முதலமைச்சர் எனும் பொறுப்பு ஓடி வந்தது. வழக்கம் போலவே இந்தப் பொறுப்பிலும் நாட்டில் உள்ள அத்தனை முதல மைச்சர்களைக் காட்டிலும் முன்னணியில் நின்றார்கள். இரண்டே ஆண்டுகளில் இருபது ஆண்டுகளாக துடைக்கப்படாத இழிவை எல்லாம் துடைத்தார்கள். அரசியல் வல்லுனர்களும் வியக்கத் தக்க பல சாதனைகளைச் செய்து காட்டினார்கள். "பண்பு மீகுந்த ஜனநாயகவாதி" என்று மாற்றுக் கட்சியைச் சார்ந்த பிரதமரே பாராட்டும் அளவுக்குப் புகழின் உச்சியில் உயர்ந்து நின்றார்கள். 1969 பிப்ரவரித் திங்கள் 16-ம் நாள் "இல்லஸ்ட்ரேட் வீக்லி" எனும் ஆங்கில வார இதழில் ஆர். ஜி. கே. என்ற நண்பர் குறிப்பிட்டுள்ளது போல:-

> Anna remained uncorrupted by praise as well as by power. Rarely can this be said of many politicians.

அண்ணா வெறும் புகழ்ச்சிக்கோ அதிகாரத்திற்கோ ஆட்படாதவராகவே விளங்கினார் அரசியல் வாதிகளில் இத்தகு இயல்புடையவராக இருப்பது மிகவும் அரிது.

> Anna substituted argument for abuse pursuation for force.

என்று மேலும் அவர் கூறுகிறார்.

"அண்ணா குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மாற்றுத விளக்கம் தந்தார்; அதிகாரத்தின் மூலம் சாதிக்கக் கூடியதை அன்புரையின் மூலம் சாதித்தார்." அண்மையில் ஆஸ்திரேலியா துணை நாடு கமிஷனருடன் பேசுகையில் அண்ணாவின் சீரணித் திட்டம்பற்றி அவர் வியந்து பாராட்டி அண்ணாவைப்பற்றியும் அவரது பேராற்றலைப் பற்றியும் ஆஸ்திரேலிய மக்கள் மிக நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளார்கள் என்றும் அத்தகைய சிறந்த ஜனநாயக வாதியைத் தம்நாட்டு மக்கள் பார்க்க மிகவும் ஆவல்கொண்டு இருந்தனர் என்றும் கூறியதைக் கேட்கும்போது நெஞ்சத்திலே நம்மையும் அறியா ஒரு நெகிழ்ச்சி சுரக்கக் காண்கிறோம்.

நாட்டினர் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து அண்ணா மீது எவ்வளவு புகழாரங்களைச் சூட்டிய போதும் ஒரு இயக்கத்தைத் துவக்கி குடும்ப பாசத்தால் வளர்த்து பதினெட்டே ஆண்டுகளில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் அளவுக்கு திறம்மிக்க தலைவர் என்ற நிலைமைகளை உயர்ந்தபோதும் அவர்தம்மை ஒரு பத்திரிகையாசிரியர் என்று அழைக்கப்படுவதிலேதான் விருப்பம்கொண்டார். தி. மு. க. எதிர்க்கட்சியாக இருந்தபோது செல்வாக்கு மிக்க பத்திரிகைகள் அவர் பேச்சுக்களை இருட்டடிப்பு செய்யும் போதெல்லாம் அண்ணா அவர்கள் அடிக்கடி கூறுவது; "நான் அரசியல்வாதி என்பதற்காக நீங்கள் போடாவிட்டாலும் உங்களைப் போன்ற ஒரு பத்திரிகைக் காரன் என்றாவது நினைத்து இதனைப் போடுங்கள்" என்று பேசுவார். வெளிநாட்டிலிருந்து பலர் வந்து சந்திக்கும்போது உங்கள் தொழிலென்ன என்று அண்ணாவைக் கேட்டால் தாம் ஒருபத்திரிகையாளர் (Journalist) என்றே பதில் கூறுவார். ஆகவேதான் அண்ணா எழுத்துலகில் ஓர் புதிய மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தினார். அவர் எழுதாத பொருள் எதுவும் இல்லை. அவரது எழுத்தைக்கண்டு அன்றைய அரசு அஞ்சியது. காரணம் அவர் "அன்றாடம் காய்ச்சிகளின்" அவல நிலைபற்றியும் ஆட்சியாளர்களின் அலட்சியப் போக்குபற்றியும் எழுதியதால்.

எழுத்துலகில் வேந்தராய்விளங்கிய அண்ணாபொங்கல் விழாவைத் தமிழர் திருநாளாக்கி உலகிற்கு உணவு வழங்கும் உழவர் குடி மக்கட்கு ஏற்றம் அளித்தார். பொங்கல்தோறும் அவர் திராவிடநாடு பொங்கல் மலரில் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துத்தரும் விளக்கங்களைப் பார்த்த பின்னர்தான் இந்த நாடு—

> "சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம்; அதனால்
> உழந்தும் உழவே தலை" —

என்ற குறளின் முழுப்பொருளை உணரத் தலைப்பட்டது. பொங்கல் விழாவை தி. மு. க. கொண்டாடி உழவர் பெருங்குடி மக்கட்கு நன்றி செலுத்தத் தலைப்பட்ட பின்புதான் நாட்டு மக்களின் பார்வையும் அரசின் பார்வையும் உழவர் பெருங்குடி மக்களின் மீது திரும்பியது. காடு திருத்திக் கனியாக்கி வரப்பெடுத்து, நாற்று நட்டு நீர் விட்டு நெற்கதிரை உழவன் குவித்து அறுவடையின் பயனை அனுபவிக்கும் திருநாள் பொங்கற பெரு நாளாகும்! புதுக்கலயமெடுத்து பச்சரிசி தனைக் களைந்து பால் பொங்கல் இட்டு இஞ்சியும் மஞ்சளும் இனிக்கும் கரும்பும் பக்கத்தில் வைத்து இல்லக்கிழத்தி நெஞ்சத்தில் பொங்கி எழும் அன்பையும் அதனுடன் சேர்த்துத் தருகின்றகாட்சியே தமிழரின் மாட்சியாகும்.

குடும்பங்களில் மட்டுமே பொங்கல் கொண்டாடப் படுவது இல்லை நாட்டு அரசியலிலும் பொங்கல் விழா உண்டு.

கல்லும் முள்ளும் காளானும் பூண்டு கிடந்த தமிழகத்தை தன் பகுத்தறிவால் கனியாக்கி, கட்டுப்பாடு மிக்க தம்பியரைக் கொண்டு வரப்பெடுத்து, கொள்கை எனும் நாற்று நட்டு, கன்னித் தமிழனெனும் நீர்பாய்ச்சி, ஜனநாயகம் எனும் அறுவடையைக் குவித்துக் காட்டிய மிகச் சிறந்த உழவர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களே யாவரார்கள்.

திராவிடர் கழகத்தினின்று தம் தம்பியரோடும் கண்ணீர்த் துளிகளோடும் பிரிந்த பேரறிஞர் அண்ணா தம் கடுமையான உழைப்பு ஒன்றின் மூலமே மக்களின் மிகப்பெரும் சக்தியான தி. மு கழகம் கண்டு இன்று ஆட்சி எனும் பொங்கலை நம்முன் படைத்துள்ளார்கள். சமதர்மம் எனும் கரண்டி எடுத்து மக்கட்கு உழங்கும் மகத்தான பணியினை மாண்புமிகு முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் ஏற்றுள்ளார்கள். அந்தப் பணியினை பரி நேர்க்காது கண் துஞ்சாது அவர், நல்லோர் இதயங் குளிரும் வண்ணம செய்து முடிக்கும் பொறுப்பை நமை எல்லாம் நம்பித்தான் ஏற்றுள்ளார்கள், அந்த நம்பிக்கை வீண்போகா வண்ணம் நாம் பணியாற்றி பல வெற்றிப் பொங்கலுக்கோச் சமைப்போமாக!

1942-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இரண்டாம் நாள்.

இங்கிலாந்தின் மக்கள் சபையில் அப்போது பிரதமராயிருந்த சர். வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பின் வருமாறு பேசுகிறார்:

"மிக நீண்டதொரு விவாதம் இப்போது இறுதிக்கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. நாடே போர் முனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலும் ஜனநாயகத்தின் இருப்பிடங்களான இந்த மன்றமும் இந்த நாட்டின் பத்திரிகைகளும் அனுபவித்துவந்திருக்கும் சுதந்திரத்தினை எண்ணிப் பார்க்கையில் பெருமிதம் பிறக்கிறது. அமைச்சர்கள் இலாயக்கற்றவர்களாகி விட்டார்கள் என்பதனை எந்தெந்த வழிகளில் பெரிதுபடுத்திக்காட்டமுடியுமோ —சூடுபடுத்தமுடியுமோ—அந்தந்த வழிகளிலெல்லாம் எழுதிக் காட்டப்பட்டாகிவிட்டது. உழைக்கும் தொழிலாளர்கள்—போரிடும் இராணுவத்தினர் ஆகியோர் எந்த அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கைவைத்து செயல்பட வேண்டுமோ அந்த அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களையும்—பிரதமரையும் பரிதாபத்துக்குரிய வகையில் தாக்கி எழுதியும் பேசியுமாகிவிட்டது. தேசத்தின் முன்னால் அவர்கள் பரிகசிப்புக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகை—ரேடியோ ஆகிய எல்லா சாதனங்களும் எங்களை அவல நிலைமையில் படம்பிடித்துக் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. இதுகண்டு எங்கள் நண்பர்கள் 'திகில்' அடைகிறார்கள், மாற்றார்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

இதுகண்டு நான் பெருமிதம் அடைகிறேன். வேறு எந்த நாட்டிலும்—இதுபோன்ற பேச்சு—எழுத்து சுதந்திரம்—அதுவும் நாடு போர்முனையில் இருக்கும் தருணத்தில்—இருந்திருக்க முடியாது."

இரண்டாம் உலகப்போரின் போது இங்கிலாந்தில் இருந்த கருத்துச் சுதந்திரத்தினைக்காட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சி இது. உலகப் பாராளுமன்றங்களின் தாய்வீடு என பாராட்டப்படும், இலண்டன் நகரத்திலுள்ள மக்கள் சபையில் அஸ்தமித்துக்கொண்டிருக்கிற பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பிரதமராயிருந்துகொண்டு சர்ச்சில் பெருமையுடன் பேசிய வரிகள் இவை. சூரியனே மறையாத சாம்ராஜ்யத்தின் கேந்திர பீடமான இங்கிலாந்தில் பத்திரிகைகள் பெற்றிருந்த எழுத்துச் சுதந்திரத்தினை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி மேலே தரப்பட்டிருப்பது.

எத்துணைப்பெரிய ஜனநாயக நாட்டிலும் போர்க்காலங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படும் இருட்டடிப்பு — வடிகட்டப்பட்ட செய்தி போன்ற தடைகள் ஏதுமில்லாமலே பூரண சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருந்த இங்கிலாந்தின் போர்க்கால பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தினைப் பற்றி சர்ச்சில் பெருமை கொண்டதில் எல்லா நியாயங்களும் உண்டு.

"அரசாங்கமில்லாத பத்திரிகைகளா அல்லது பத்திரிகைகளே இல்லாத அரசாங்கமா?" என என்னைக் கேட்டால் ஒரு நிமிடம்கூட தாமதிக்காமல் நான் முன்னதைத்தான் விரும்புவேன் என்று அரசியல் சிந்தனைகளில் முன்னோடி எனப்படுபவரான தாமஸ் ஜெபர்சன் கூறியிருக்கும் கருத்துக்கு சர்ச்சில் உடன்பாடு தெரிவித்திருக்கிறார்.

அரசாங்கமே இல்லாவிட்டால்கூடபரவாயில்லை; பத்திரிகைகள் இருந்தாக வேண்டும் என்பது அரசாங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகாது. ஆனால் பத்திரிகைகளின் முக்கியத்துவத்தினை வலியுறுத்துவதாகவே அமையும்.

எனவேதான் நாடே இக்கட்டான நிலையில் வீழ்ந்துவிட்டது என்ற நிலையிலும்—அந்த தருணத்திலும் நாட்டின் பத்திரிகைகள் அரசின் தவறுகளை தயவுதாட்சண்யமின்றி கண்டிக்கின்றன என்ற தருணத்திலும்—அதற்காக—அந்த ஒரு சுதந்திரத்தினை ஏடுகளும்—பாராளுமன்றமும் பெற்றிருக்கிறது — என்பதற்காக பெருமைமிகும் ஒரு பிரதமரை இங்கிலாந்து சர்ச்சிலின் மூலமாகப் பெற்றிருந்தது.

மகன் இறந்தாலும் பரவாயில்லை—மார்பிலே வேலேந்தி மடிந்தான் என்பதைக் கண்டறிந்து மனம் தேற பிணக்குவியல்களிடையே விளக்கேந்திவந்த தமிழ்த்தாயைப்போல் போரின் இக்கட்டில் நாடு இருக்கும்போதுகூட அங்கே உள்ள பத்திரிகைகளின் சுதந்திர நிலைமைக்காக மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் வடிக்கும் சர்ச்சிலின் சுபாவம் ஜனநாயக வரலாற்றின் பெருமைக்கு பெருமை சேர்க்கும் ஒரு அம்சமாகும்.

காங்கிரசில் ஏற்பட்டிருக்கும் பிளவுகளுக்குப் பின்னர் இந்தியாவிலும் பத்திரிகைகள் பற்றி ஒரு சிறப்பான-பரபரப்பான கவனம் திரும்பியிருக்கிறது.

நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின்னர் நடைபெறும் முதல் அரசியல் சிக்கல் என்ற அளவிலோ அல்லது அன்றுடம் அந்த சிக்கல்கள் வெளிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகளின் சுவையிலோ மக்கள் மனம் ஒன்றியிருப்பதுதான் பெரும் அளவில் காரணமாக இருக்க முடியுமே தவிர பிரச்சனையில் பத்திரிகைகளின் பங்கு என்ன என்பதனைக் கண்டறிந்து பகுத்து உணரும் ஒரு பழக்கத்தினால் இருக்க முடியாது என்பதுதான் அரசியல் பார்வையாளர்களின் கருத்து.

அவ்வப்போது நடைபெறும் ஒவ்வொரு அரசியல் பிரச்சனைகளின்போதும் பத்திரிகைகளின் விற்பனை சில ஆயிரம் உயர்வது இந்தியாவின் செய்தி உலகம் அனுபவித்துவரும் ஒரு உண்மை,

அரசியல் என்றால் பத்திரிகை—பத்திரிகை என்றால் அரசியல்.

என்ற ஒரு தவறான உணர்வு அரசியல்-பத்திரிகை இரண்டு தரப்பிலும் நிலவிவரும் ஒரு அவலம் இங்கு இருப்பதனை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

"நானெல்லாம் பத்திரிகை படிப்பதே கிடையாது"—அரசியலில் தீவிரம் காட்டுவதில்லை என்பதனைச் சொல்ல விரும்பிய ஒருவர் இப்படிப்பேசி தன் குணாதிசயத்தினை விளக்கும் ஒரு வழக்கம் உண்டு.

பத்திரிகை என்றாலே அரசியல்தான் என்று கருதும் ஒரு அவலம் இருப்பதால்தான் அரசியலில் இருப்பவர்கள் பத்திரிகைகளே தங்கள் உயிர்நாடி என முடிவுசெய்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல் தங்களை அனுசரித்துக்கொள்ளும் ஒரு வாடிக்கையும் தோன்றிவிட்டது.

இந்தியாவின் மொழிப் பத்திரிகைகள்—அதிலும் குறிப்பாக தமிழகத்து இதழ்கள் அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கே பெரும் பகுதி இடமும் அளித்து வருவது ஒரு வருந்தத்தக்க உண்மை.

இந்தியாவின் ஆங்கில நாளிதழ்கள் மீதே இப்படி ஒரு குற்றச்சாட்டு அயல் நாட்டவரால் சொல்லப்படுவதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

உலகின் மிகப்பெரிய சுதந்திரநாடு என்று பெயரெடுத்திருக்கும் இந்தியாவில் இரண்டே இரண்டு பொருளாதார—நாளிதழ்கள் அதுவும் ஆங்கிலத்தில்தான் வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது என்பது பத்திரிகை படிப்பவர்களிலேயே முக்கால் பகுதியினருக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்காது.

இதிகாசங்கள் பற்றிய விளக்க உரைகள் ''இந்து'' பத்திரிகையின் கடைசிப் பக்கத்தில் கால் பத்திக்கும் குறைவாக அன்றாடம் வந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற உண்மை 'இந்து' வாசகர்களிலேயே கணிசமான பகுதியினரின் பார்வையில் பட்டிருக்காது.

விவசாயத்தினை அடிப்படைத் தொழிலாகக்கொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டில் நடைபெறும் ஒரு பழம்பெரும் ஆங்கிலநாளிதழ் ''விவசாயிகளுக்கான குறிப்பு'' என்ற ஒரு பகுதியினை ஒரு சில பத்திகளில்தான் அன்றாடம் வெளியிடுகிறது.

மனித இன வரலாற்றில் ஒருதிருப்பம் எனப்படும் அமெரிக்க அப்பல்லோ பயணங்களை நேருக்குநேர் சொந்த நிருபர்களை வைத்து செய்தி கொடுத்த இந்திய நாளேடுகள் ஒரு சில மட்டுமே. அதிலும் ஒரு விஞ்ஞான நிருபரைக்கொண்டு விண்வெளிப்பயண நிகழ்ச்சிகளை விளக்கியபெருமை இந்திய நாளேடுகளில் ''இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்'' இதழுக்கு மட்டுமே உண்டு!

அப்பல்லோ 11-ம் அப்பல்லோ 12-ம் சந்திரனை நோக்கி அனுப்பப்பட்ட அதே நாட்களில்தான் இங்கே காங்கிரசிலும் பிளவும் பூசலும் மேன்மேலும் வெடித்தது. காங்கிரசின் சிக்கல்களுக்கு முதல் இடம் கொடுத்து சந்திரமண்டல பயணத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி முக்கியத்துவமிழக்கச் செய்த இந்திய நாளேடுகளும் உண்டு.

நாணய மதிப்புக் குறைப்பு—பாங்குகள் தேசியமயம் போன்ற பொருளாதார பிரச்சனைகள் எழுந்த போதும்கூட அவை வாசகர்களால் அரசியலடிப்படையில்தான் பெரும் பகுதி பின்பற்றப்பட்டுவந்தது. அதேபோல அவைகளைப் பொருளாதார கோணங்களில் இருந்து விமர்சித்து எழுதிய நாளிதழ்களும் குறைவுதான்.

அரசியல் என்றால்-பத்திரிகை பத்திரிகை என்றால் அரசியல் என்ற ஒரு உணர்வு இருதரப்பாரிடையேயும் ஊறிவிட்டதால் தெரியும் போக்குகள்தான் மேலே எடுத்துக்காட்ட உதாரணங்கள் அனைத்தும்.

சரியாகவோ தவருகவோ மக்களது அன்றாட வாழ்க்கை அரசியலையோ—அரசியல்வாதிகளையோ மையமாகவைத்துத் தான் முழுக்க முழுக்க இயங்கித் தீரவேண்டும் என்ற நிலை எழுந்துவிட்ட அவலமான நிலையில் பத்திரிகைகளும் தங்களைத் தாங்களே அரசியலுக்கே ஒப்படைத்து விட்டால் சமுதாயம் சாறு பிழியப்பட்ட சக்கையின் நிலைக்குத்தான் செல்லும்,

விஞ்ஞானம்—விவசாயம்—வியாபாரம்—பொருளாதாரம்—தொழில்துறை—பொழுதுபோக்கு அலுவல்கள். இப்படி மனிதனின் இயக்கம் பல்வேறு வழிகளில் இணைந்திருக்கும்போது நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பங்கு அரசியலை மட்டுமே தாங்கி பத்திரிகைகள் வெளி வருவது நல்லதொரு சமூதாயத்தினை உருவாக்குவதாக அமையாது.

''எக்கனாமிக் அண்ட் பொலிடிகல் வீக்லி'' என்ற பம்பாய் ஆங்கில இதழொன்றில் வெளிவந்த சுவையான நிகழ்ச்சியொன்றினை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக அமையும்.

வடக்கே ஸோன்பூர் என்றஇடத்தில் ஒருவாராந்திரசந்தை. ''ஹரிஹர் க்ஷேத்ரா மேளா'' என்பது அங்கு வழங்கும் பெயர். அண்மையில் ஒரு சந்தை அங்கு நிகழ்ந்தது.

பங்கு பெற்றவைகள் எவை தெரியுமா? 40400 காளை மாடுகள். 3475 பசு மாடுகள் 1300 ஆடுகள் 697 யானைகள். இவையனைத்தும் அந்த சந்தைக்கு வந்திருந்தன.

ஆசியாவிலேயே நடைபெற்ற மிகப்பெரிய ''கால் நடை சந்தை'' இது! இருந்தாலும் காங்கிரசின் சின்னமான இரண்டே இரண்டு காளைகள் பெற்றிருந்த பத்திரிகை முக்கியத்துவத்தில் பத்தில் ஒரு பங்குகூட இத்தனை ஆயிரம் காளைகளும் யானைகளும் பங்குபெற்ற ஸோன்பூர் சந்தை பெறவில்லை.

ஆசியாவின் மிகப்பெரிய சந்தை என அழைத்த கல்கத்தா ''ஸ்டேட்ஸ்மென் பத்திரிகை'' பதினான்கு வரிகளில் ஒற்றைக் கலச் செய்தியாகத்தான் இதனை வெளியிட்டிருந்தது. ''அரசியல் கால்நடை'' பெற்றிருந்த மகத்துவத்தினை அத்தனை ஆயிரக் கணக்கான ''உண்மைக் கால் நடைக''ளுக்குக் கொடுக்க வேறு எந்த பத்திரிகைகளும் முன் வரவே இல்லை.

இதை நினைக்கும்போது அமெரிக்காவில் நடந்த இன்னொரு பத்திரிகைச் சம்பவம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. எல்லாவித சாதனங்களுடனும் கடலுக்கடியில் சென்று பரிசோதனை நடத்திக் கொண்டிருந்தார் ஒரு விஞ்ஞானி. காற்றுப் புகமுடியாத அந்த இடத்தில் தன்னைப்போல சாதனங்களுடன் மற்றொரு மனிதர் அருகில் இருப்பது தெரிந்தது. விஞ்ஞானி என்ன செய்கிறார் என்பதை நேருக்கு நேர் தெரிந்துகொள்ள நியூயார்க் டைம்ஸ் இதழின் விஞ்ஞான நிருபர்தான் அந்த வேற்று மனிதர் என்பதனை பின்னால் அந்த விஞ்ஞானி தெரிந்து கொண்டார்.

இந்த அளவு வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் இந்தியப்பத்திரிகைகளுக்கு இல்லை; இருக்கவும் முடியாது. ஆனால் தங்கள் போக்கினையாவது விரைவில் மாற்றித்தீர வேண்டிய தருணம் வந்து விட்டது.

மொழிப்பத்திரிகைகளுக்கு முன்னெடியாக இருக்கவேண்டிய ஆங்கில இதழ்கள் இந்த மாற்றத்திற்கு பெரும் பணிகளை ஆற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

மனிதன் ஒரு அரசியல் பிராணி என்ற தத்துவத்தில் பத்திரிகைகளின் போக்கு இனியும் தொடர்வது சரியல்ல. அரசியலில் மனிதன் ஒரு அங்கம். அதனைவிட அல்லது அதனைப்போலவே முக்கியத்துவம் பெற்ற மனிதனின் அன்றாடத் தேவைகளுக்கும் பத்திரிகைகள் பணியாற்றுவது அவசியம் என்ற உணர்வு தோன்றவேண்டும்.

தாமஸ் ஜெபர்சன்-வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் ஆகியோர் பெருமைப்பட்ட பத்திரிகை முக்கியத்துவம்-எழுத்துச் சுதந்திரம் ஆகியவற்றின் உண்மை நிலை பிறக்க வேண்டுமானால் இதழ்கள் அரசியலை மட்டுமே உயிர் நாடியாகக் கொண்டிருந்து பிரயோசனமில்லை.

அரசியல், நாளிதழ்களின் ஒரு அங்கமாக இருக்கலாம் நாளிதழ்கள் அரசியலின் அங்கமாக அமையக்கூடாது.

இருவகை வர்க்கம்-கூடாது!

''அரசு, அமைதியாக, நிரந்தரமானதாக நிலைபெற வேண்டுமானால், மித மிஞ்சிய செல்வமும், மித மிஞ்சிய ஏழ்மையும் இருத்தலாகாது. அதாவது பணக்காரனும் இருத்தலாகாது, ஏழையும் இருக்கக் கூடாது. ஏனெனில் இருவரும் பொது மக்கள் நன்மைக்கு மாறுபட்டவர்கள். பணக்காரர்கள் கொடுங்கோலர்கள்; ஏழைகள் அந்தக் கொடுங்கோலர்க்கு நண்பர்களாய் இருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டுவகையினர்க்கும் இடையில்தான், பொதுமக்கள் சுதந்திரம் ஏலம் போடப்படுகிறது. ஒரு சாரார் அதாவது பணக்காரர்கள் அதனை வாங்குகிறார்கள்; இன்னொரு சாரார், அதாவது ஏழைகள் அதனை விற்கிறார்கள்.

—ரூசோ.

என்றுமலரும் அந்தப்புத்துலகம்?

மாண்புமிகு அமைச்சர் கா. வேழவேந்தன் பி.ஏ., பி.எல்.

அவன் பேர் உலகப்பன்!

கோடானு கோடி காணி நிலங்களுக்கு அவன் தான் சொந்தக்காரன்.

ஆறு கண்டங்களுக்கும் அகன்றுவிரிந்த ஆழக் கடல்களுக்கும் அவன்தான் அதிபதி.

'படைப்பாளன்' என்பவன் இவன் தந்தை!

பிறக்கும்போதே இவ்வளவு சொத்துக்களையும் திரட்டி வந்த உலகப்பன் பண்ணையோ மிக மிகப் பெரிது.

எத்தனை எத்தனை நன்செயும் புன்செயும் அவன் பெயர் பட்டாவில் அடங்குகின்றன என்பது உலகப் பனுக்கே நினைவில்லையாம்!

குளம் பிறந்தால் குதிக்கும் மீன்களும் முளைப்ப தில்லையா?

உலகப்பனின் சாம்ராஜ்யப் பண்ணையில் உழவர் சிலர் தோன்றினர்கள்.

"எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் சரிசமமாகப் பெற்று இனிமையாக வாழட்டுமே!' என்று தம் கழனிகளை அவர்களுக்குக் குத்தகைக்கு விட்டான் உலகப்பன்.

குத்தகைவிடும்போது எல்லோருக்கும் எல்லை குறிப்பிட்டு குழப்பம் ஏதுமில்லாமல் வயல்களைச் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்றுகூறினான் பண்ணைச் சொந்தக்காரன்.

'படைப்பாளன்' என்னும் பாட்டன் குத்தகைக் காரர்கள் என்கிற பேரர் எல்லோருக்கும் சமமாகத் தான் இரு கைகளைப் படைத்தான்; ஒரே வாயைப் படைத்தான்; ஒரு நாளைக்கு எல்லோருக்கும் மூன்று முறை பசிக்கும் வயிற்றைப் படைத்தான்.

இவ்வளவையும் சமமாகப் படைத்த படைப் பாளன், பேராசை என்கிற வஞ்சப் பொடியை சிலர் நெஞ்சில் தெரியாமல் கொஞ்சம் விதைத்துவிட் டான்.

விளைவு...?

குத்தகைக் காரருக் குள்ளே 'குத்து வெட்டு கள்' உருவாயின; கழனி களில் பயிர் மட்டும் விளையவில்லை; 'களரிகள்' விளைந்தன. எத்தனைக் குத்தகைக்காரர்கள் இருந்தார்களோ அவர் கள் எல் லோருக்கும் இருக்கிற வயலைச் சமமாக அளந்து, வேலி கட்டித்தர உலகப்பனுக்கு எண்ணமில்லை, படைப் பாளனுக்கு ஓய்வில்லை.

'எல்லோருக்கும் முன்றுவேளைதானே பசிஎடுக்கப் போகிறது; எல்லோரும் நூற்றுண்டுக்குமேல் வாழவாபோகிறார்கள்? ஆகவே குத்தகைக்காரர்கள் ஒதுக்கப்பட்ட நிலைக்கு மேல் சுரண்டி என்ன செய் யப்போகிறார்கள்?' என்று அவர்கள் மதமதப்பாக இருந்துவிட்டார்கள்.

ஆனால் குத்தகைக்காரர் நெஞ்சிலே குடியேறி விட்ட ஆசைப் பேய் ஆரவார நடனமாடிற்று.

அவர்கள் வரம்பை மீறினார்கள்.
வரப்புகள் மாறின.
வேலிகள் தகர்ந்தன.
முறை பிறழ்ந்தது.

கைத்திறனும் வாய்த் திறனும் கொண்ட மோசக் குத்தகையாளர் சிலர், கண் மூடிக் குத்தகையாள ரின் நிலங்களைப் பறித்துக் கொண்டார்கள். எல்லோ ரும் நிலமுடையோர் என்ற நிலை மாறிற்று.

சில பேரிடம் 'நிலப் பிரபுக்கள்' என்ற பட்டம் ஓடிவந்து ஒட்டிக்கொண்டது.

ஓட்டாண்டிகள் சில பேர் கூலிக்காரர்கள் என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டார்கள். அவர் கள் 'நிலமற்றவர்கள்' மட்டுமல்ல; 'நாதியற்றவர்கள்' என்ற பெயருக்கும் சொந்தக்காரர் ஆனார்கள்.

'பெட்டி' என்றும் அதிலே கலகல வென்று சிரிக்கும் 'காசு' என்றும் புதிய சீதனங்கள் உரு வாயின.

சீமான்கள் என்ற இனம் இவற்றிற்குச் சொந்தமா யிற்று. 'ஏழாளிகள்' என்ற இனம் அவர்களின் கீழே நின்று பல்லிளிக்க ஆரம் பித்தது.

ஒரு புறம் மதுச்சாற் றிலே நீச்சலிட்டு, பழச் சாற்றிலே கை கழுவும் கூட்டம் உருவாயிற்று.

மறுபுறம், எச்சில் இலை யொன்று காற்றிலே பறந்தால், நாய் அதை

விரட்டும்போது, நாயுடன் போட்டியிட்டு இலை யைத் துரத்தும் ஒரு கூட்டம் பிறந்தது.

'மேட்டுக்குடி' ஒருபுறம் மேலே வளர்ந்தது.

வாட்டும் வறுமைத் தேள் கொட்டப்பட்டு 'தாழ்ந்த குடி' என்ற முத்திரை குத்தப்பட்ட ஓரினம் உலகப்பனின் பண்ணையிலே நிறைந்தது.

சில பேர் 'மச்சு வீடு'களின் சொந்தக்காரர்கள் ஆனார்கள்.

பல பேர் 'குச்சு வீடும்' இல்லாமல் நடைபாதை வாசிகள் ஆனார்கள்.

சோருக்கிய தாய், சொந்தக் குழந்தைகளுக்குச் சரிசமமாகப் பகிர்ந்து பரிமாறுத காரணத்தால் வல் லாண்மை நிறைந்த பிள்ளைகள் வாய்செத்த குழந்தை களை ஏய்த்து அவற்றின் சோற்றையும் பிடுங்கித் தின்பதில்லையா?

சொந்தப் பண்ணையில் இருந்த நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விடும்போது, உலகப்பன் எல்லை கட்டி குத்தகைச் சீட்டு எழுதாத காரணத்தால், எத்தர்கள் மொத்த நிலத்தையும் சுருட்டி பூமான்களாக உயர்ந் தார்கள்; ஏதுமற்ற அப்பாவிகளோ மொத்த சொத் தையும் எத்தர்களுக்கு இழந்து சொத்தைகளாய் ஏமாளிகளாய் மாறினர்கள்.

ஒருபுறம் உண்ட வயிறு சீரணிக்க வில்லையே என்று புளியேப்பக்காரர்கள் குறைபட்டுக் கொண் டார்கள்.

மறுபுறம் சிறுதடலை பெருங் குடல் தின்கிறதே என்று பசியேப்பக்காரர்கள் பரிதாபக் குரல் எழுப்பி னர்கள்.

'படைப்பாளன்' என்ற பாட்டன் படைத்த, தோடு தன் பங்குப் பணி முடிந்தது என்றிருந்தான்.

உயரப்பர்களின் ஆதிக்கம் உயர்ந்துகொண்டே வந்தது. ஒருநாள் ஓடப்பர்களின் பெருமூச்செல்லாம் எரிமலையாக வெடித்தது.

முடிவு...?

புரட்சி பூத்தது.

உழைக்காமலே மற்றவரின் இரத்தத்தை உறிஞ் சும் முட்டைப் பூச்சிகளாகச் சில பேர் வாழ்வா னேன்?

காலமெல்லாம் ஓடி ஓடி உழைத்து, மற்றவர் பயன் பெறத் தேடிச் செல்லும் தேனீக்களாய்ச் சில பேர் இருப்பானேன்?

இந்தக் கேள்விகள் வெடித்தன.

மூட்டைப் பூச்சிகளின் வயிற்றைக் கிழிக்கத் தேனீக்களின் கூட்டம் முற்றுகை யிட்டன.

'ஏது மற்றோர்' என்ற பலர் 'எத்தர்கள்' என்ற சிலரைத் தேடித் தேடிச் சாடினர்கள்.

சதை மலைகளின் உடலங்களில் உதைகள் சட சடவென்று விழுந்தன.

'ஓடப்பர்களின் கூட்டம்' உயரப்பர்களை ஓட ஓட விரட்டிற்று.

'ஓடப்பர்' 'உதையப்பர்க'ளாய் மாறியதால் உயரப்பர்கள் கதிகலங்கிப் போனர்கள்.

ஆதிக்கக் கோட்டைகள் மளமளவென்று சரிந்தன.

'எல்லோருக்கும் எல்லாம்' என்ற புரட்சிக் குரல் உலகப்பனின் ஆட்சிபுரி முழுதும் எதிரொலித்தது.

வேடம் போட்ட உயரப்பர்களின் விலாக்கள் நொறுக்கப்பட்டன.

'ஏமாந்த காலத்தில் ஏற்றம் கொண்டோர்' காலப் புரட்சியில் கதிகலங்கி ஏழையப்பர்களின் காலடிகளில் ஓடிவந்து வீழ்ந்தார்கள்.

படைப்பாளனும், உலகப்பனும் செய்யத் தவ றிய பணியை புரட்சியாளன் ஒரு நொடியில் செய்து முடித்த அற்புதம் நிகழ்ந்தது.

வயல்களின் பழைய வரப்புகள் மாற்றப்பட் டன. புதிய வரப்புகள் பிறந்தன! 'எல்லோருக்கும் எல்லாம்' என்றபுதுமை மண்டிய உலகில் 'பொதுமை' ஆளத் தொடங்கிற்று.

ஓடப்பர், உயரப்பர் என்ற இரு இனம் உலகப் பனின் பண்ணையில் இப்போது இல்லை

பொதுவுடைமைச் சோலையில் எல்லோரும் 'ஒப்பப்பர்' ஆனார்கள்.

இப்போது உலகப்பனின் பண்ணைக்குப் பெயர் 'புத்துலகம்!'

'ஆடுகின்றாய் உலகப்பா! யோசித்துப் பார்!
ஆர்ப்பாட்டக்காரர் இதை ஒப்பாரப்பா!
தேடப்பா ஒரு வழியை என்று சொன்னேன்
செகத்தப்பன் யோசித்துச் சித்தம் சோர்ந்தான்
ஓடப்பராயிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்பராகி விட்டால் ஓர் நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஒப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பா நீ!'

—புரட்சிக் கவிஞர். பாரதிதாசன்.

நாய் நாயகி

கில்லை விஸ்வாளன் எம்.ஏ.பி.எல்.எம்.பி.

குக்கல் திருமண குதூகல விழா அழைப்பிதழ்

பேரன்புடையீர்,

நிகழும்.....ஆண்டு.....திங்கள்.....நாள், காலை மணி 10-க்குமேல் 12-க்குள்

எனது பிரியத்திற்குரிய
ரோஷனரா

எனும் நாய் நாயகிக்கும்,
எனது மதிப்பிற்குரிய மைத்துனர் மங்களூர் நவாபின்
பிரியத்துக்குரிய

பாபி

எனும் நாய் நாயகனுக்கும், ஜுனகாத் தர்பார் மண்டபத்தில் திருமணம் நடைபெறும். தாங்கள் நட்பும், சுற்றமும் சூழ வந்திருந்து, மணம்கொள்ளும் நாய் தம்பதிகளை வாழ்த்தியருள வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
மேன்மைதங்கிய நவாப் சர். மகபத்கான்,
ரசூல்கான்ஜி.
சி. எஸ். ஐ., கே. பி. எஸ். ஐ
ஜுனகாத் அதிபர்.

தங்கள் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கும்:
அல்லா பக்ஷ்—ஜுனகாத் பிரதமர்.

இப்படியொரு அழைப்பிதழ், ஜுனகாத் சமஸ்தானத்தில் வழங்கப்பட்டது.

வைசிராயும், அவரது மனைவியும் தவிர, மற்ற அனைவரும், அழைப்பினை ஏற்று வருகை தந்தனர்.

ஜுனகாத் அதிபர், ரசூல்கான், ஒரு பெண் நாயை பிரியத்துடன் வளர்த்துவந்தார். அதன் பெயர்தான் ரோஷனரா.

அது, வயதுக்குவந்ததும், அதற்குத்துணை தேடி வைக்க முடிவு செய்தார். நாடெங்கிலும் தேடி, கடைசியில், தனது மைத்துனரிடமே, பாபி எனும் மாப்பிள்ளையை முடிவு செய்தார்.

மணநாளுக்கு, முதல்நாள் புகைவண்டிநிலையத்தில், பாபிக்கு மகத்தான வரவேற்பு—250 நாய்களுடன் சென்று, மன்னரே வரவேற்றார். சிகப்பு படுதா விரிக்கப்பட்டு, படைவரிசையினர் மரியாதையோடு வரவேற்று, யானை மீது வைத்து மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் வந்தது. ஊரிலுள்ள அனைவரும், அதில் கலந்து மகிழ்ந்தனர்.

திருமண நாளில் ரோஷனரா, மண நீரில் குளிப்பாட்டி, வைர நகைகளும், முத்து மாலைகளும் துலங்க அலங்கரிக்கப்பட்டு, தர்பார் மண்டபத்திற்கு அழைத்துவரப்பட்டது. பாபி, பட்டாடையும், தங்க நகைகளும் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒரு இளவரசிக்கு எப்படி திருமணம் நடைபெறுமோ, அப்படி, புரோகிதர் திருமணச் சடங்குகள் செய்து வைத்தார்.

ஜுனகாத் சமஸ்தானத்தில் உள்ள அனைவருக்கும், அவரவர் வீட்டிலேயே, மூன்று வேளை விருந்து கொண்டு படைக்கப்பட்டது.

50,000 பேர் இப்படி விருந்து அருந்தினர்.

திருமண விழாவில் கலந்து மகிழ்ந்திட வந்திருந்த பிற சமஸ்தானாதிபதிகளுக்கு, விருந்து, விதவிதமாக, தனித் தனி மாளிகையில் — அங்கு, உணவு போதை பானங்கள்—அத்துடன் பரோடா, பம்பாய், இந்தூர் நாட்டிய மாதர்கள் கலைவிருந்து! இவர்கள் 700 பேர்கள் வந்து, திருமணத்தில் கலந்து திரும்ப, தனி புகைவண்டிகள்.

இத்திருமணத்தை யொட்டி, பெரு விருந்து ஒன்று நடந்தது. அதில் ரோஷனரா–பாபி இருவருக்கும் தனியான ஆசனங்கள்—அதில் ஜுனகாத் மன்னர் முன்னிருந்து விருந்தை நடத்தினர்.

இந்தத் திருமணத்தை யொட்டி மூன்று தினங்கள் அரசாங்க விடுமுறை விடப்பட்டது.

விருந்திலேயே, மன்னர். தனது நாய் மாளிகையில், இத்திருமணத்தின் நினைவாக, இன்னும் 80 பெண் நாய்களும் 20 ஆண் நாய்களும் சேர்த்து மொத்தம் 1000 ஆக்கப் போவதாக அறிவிப்புத் தந்தார்.

மணமக்களுக்கு, குளிர்சாதனம் அமைக்கப் பட்ட அறை, வெல்வெட் மெத்தை, சிறப்பான

வெளியிடப்பட்டது. இதனை திரைபடமாக்கி, உள்நாட்டிலும் வெளி நாட்டிலும் காட்டப்பட்டது. இந்த திருமணத்தைக் கண்ட மற்ற சமஸ்த்தானாதிபதிகள் ஜிண்டு அதிபர் ரனபிர் சிங், பாட்டியாலா மன்னர் புபீந்தர் சிங், ஆகியோரும், நாய்த் திருமணங்களை நடத்திடத்தொடங்கினர்.

நாய்த் திருமணம் நடத்திய வர்கள், நாட்டின் நாயகர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குதான் அரச மான்யம் இன்னமும் கொடுத்து வருகிறார்கள். இதனை நிறுத்திட வேண்டும் என்று நாடே கேட்கிறது. நாட்டை ஆள்பவரும், முடிக்கிரேம்என்று முடிவு கூறியுள்ளனர். நாய்கள் நாடாண்டதுபோதும்–இனி மனிதர்கள் ஆளட்டும்! இப்படி, நாய்களை நாயகன் — நாயகி ஆக்கி, நாட்டுப் பணத்தை நாசமாக்கியவர்களையும் நாட்டின் அதிபதிகளாக நாடு தாங்கியிருக்கிறது, ஒரு காலத்தில். ஆனால், காலம், அதன் கோலத்தைக் காட்டிவிட்டது, இப்போது!

★

உணவு எல்லாம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஆனால், ரோஷனரா, மண வாழ்வின் பலன் கண்டவுடன், பாபி, ஆயிரத்துடன் ஒன்றுக அனுப்பப்பட்டு விட்டது.

இந்த திருமணம், பத்திரிகைகளில்பிரபலப்படுத்தி

இன்பம்!

"இன்ப வாழ்வே வாழ்க்கையின் நோக்கமும் முடிவுமாகும். இன்பத்தின் தன்மையை நிர்ணயிப்பது அறிவின் செயலாகும். இன்பத்தின் தன்மையை அறிந்துகொண்டபின் அறிவாளிகள் அதனுடன் ஒத்து வாழ்வார்கள். இன்பமென்றால் உண்டு உறங்குவதல்ல. நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் யோக்கியமாக வாழ்வதே இன்பமாக வாழ்வதாகும். தன்னலமற்ற காரியங்களைச் செய்வதினாலும் தன் கடமையைத் தடையறச் செய்வதினாலும் நல்ல மார்க்கத்தில் செல்வதினாலும், இயற்கையின் வழியே செல்வதினாலும் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியே இன்பமாகும். இவ்விதம் தோன்றும் இன்பமே கவியாகவும் கீதமாகவும் மாறுகிறது. நியாயமான நல்ல மார்க்கத்தின் முடிவு இன்பமாகும். ஆனால் இன்பமாக வாழவேண்டுமென்ற ஆசை இழிவானதென்று எண்ணுவோர் பலர் இருக்கின்றனர். இத்தகையோர் தங்களை ஞானிகள் என்று கூறிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் ஐம்புலன்களை அடக்குவதாகப் பாசாங்கு செய்கிறார்கள். இந்த உலகத்தையும் இந்த வாழ்க்கையையும் அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள். இந்த உலகத்தின் சுதந்திரத்தை அவர்கள் விரும்பவில்லை. மற்றொரு உலகத்தில் இன்பத்தை அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இவ்வுலகத்தின் சுகத்தை அவர்கள் தாழ்ந்ததாகக் கருதுகிறார்கள்.

—இங்கர்சால்.

உழவனில்லாப் பொங்கல்!

டாக்டர். சி. என். ஏ. பரிமளம்.

பொங்கல் திருநாள்!

உழவனின் திருநாள்!

கழனியிலே தலை சாய்த்து நிற்கும் நெற் பயிரைக் கண்டு அவன் பூரிக்கும் நாள்! காட்டைத் திருத்தினவன் அவன். கழனியாக்கினவன் அவன். நாள் முழுதும் வயலிலே பாடுபட்டவன் அவன். தண்ணீர்ப் பாய்ச்சியவன் அவன். களையெடுத்தவன் அவன். கதிர் முற்றி தலை சாய்ந்திருக்கும் நெற்பயிரைக் கண்டு பெருமிதம் கொள்பவன் அவனன்றி வேறு எவராக இருக்க முடியும். அது மங்கலப் பொங்கல்!

ஆனால் எங்கிருந்தோ சோக கீதம் கிளம்புகிறது. முற்றி தலை சாய்ந்தாடும் நெற்பயிரைக் காண்பதற்கு முன் உழவனின் தலை சாய்ந்து விடுகிறது. பட்ட பாட்டிற்கு பலனை அனுபவிக்க அவன் இல்லை இன்று. எப்படி அந்த பொங்கல் மங்கலப் பொங்கலாக இருக்க முடியும். தலைவனை இழந்துவிட்ட இந்த நாடு இப்போது அந்த நிலையில்தான் இருக்கிறது. தம்பி என்று அன்பு பொங்க அழைத்த அந்த அண்ணன் எங்கோ மறைந்து விட்டார். நாட்டை விட்டு பிரிந்து விட்டார்.

ஒவ்வொரு பொங்கல் மலரிலும் தம்பிக்கு கடிதத்தில், 'தம்பி, உன் மனையாள் அழைக்கும் குரல் கேட்கிறது. இன்பப் பொங்கல் உண்ணச் செல்லும் உன்னை நான் தடுக்கப் போவதில்லை'என்று எழுதிய அந்தத் தலைவன் எங்கே? அவருடைய எழுத்துக்களை, அவருடைய குரலை, இனி எப்படிக் காண்போம் கேட்போம். சென்ற ஆண்டு பொங்கல் மலரில் தன் மனதில் உள்ள துயரைப் பற்றி எழுதியிருந்தாரே; "தம்பி" என் மனம், உடல் இரண்டும் சரியாக இல்லை" என எழுதியிருந்தாரே! உள்ளத்தின் உளைச்சலைப் பற்றி அந்தப்பெரும் உள்ளம் ஏன், சென்ற ஆண்டு பொங்கல் மலரில் மட்டும் குறிப்பிட வேண்டும்! என்ன பாடுபட்டு அந்த உள்ளம் அதை எழுதியதோ! இனி யாரையும் நாம் சந்திக்கப்போவதில்லை என்று முடிவெடுத்து அந்தப்பெருஉள்ளம் அப்படி எழுதியதோ! ஏன், எப்படி, எவரால் நிம்மதி இல்லாமல் போயிற்று என்பதல்ல இப்போது பிரச்சனை! மொத்தத்தில்அந்தப்பெருஉள்ளம் நிம்மதியிழந்து தவித்தது நன்றாகப் புரிகிறது. வாழ்வில் கிடைக்காத அந்த நிம்மதியைத் தேடித் தானே அந்தப் பெருந்தலைவன் வேறு ஊர் சென்றார்!

காலம் கடுகிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. நம்மைவிட்டு அவர் பிரிந்து ஏறக்குறைய ஓராண்டு ஆகப் போகிறது. காலத்திற்கென்ன அது சென்றுகொண்டுதானிருக்கும் வேகமாக! மறைந்துவிட்ட தலைவனை மறக்க நம்மால் முடியவில்லை. காலம், மனதில் ஏற்பட்ட எந்த வடுவையும் மாற்றிவிடும் என்பார்களே, ஏன் அந்த காலத்தினால் இந்த வடுவை மட்டும் மாற்ற முடியவில்லை. காலத்திற்கு இது ஒரு அறைகூவல். எப்போதுமே இந்த காலத்தால் அந்த

வடுவை மாற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை! ஏ, காலமே தெரிந்துகொள்; உனக்கு அந்த சக்தியில்லை! காலத்தை வென்ற வன் எங்கள் தலைவன் என்பதற்கு இதைத் தவிர வேறென்ன அத்தாட்சி வேண்டும்! என்னைப் பொருத்தவரையில் சோகத்தின் அளவு இரண்டு மடங்கு.

நான் இழந்தது இருவரை!

தந்தையை! தலைவனை!

இந்த நேரத்தில் வருகின்ற இந்த பொங்கல் அமங்கலமாகத் தோன்றுகிறது! திருநாட்கள் எதிலேயும் மகிழ்ச்சியில்லை. திருநாயகன் இல்லாமல் மகிழ்ச்சியேது!

மரம் வைத்தவன், அதற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சியவன், அதை கண்ணும் கருத்துமாய் வளர்த்தவன், அதை மற்றவர் கைபடாமல் வளர்த்தவன், இன்று எங்கோ மறைந்து விட்டான். அந்த மரம் பூத்துக்குலுங்கி கனி காய்க்கும் நேரத்தில், சாவின் கோரக் கரங்கள் அவனை சாய்த்துவிட்டது. இன்று யார் யாரோ அந்த கனிகளை உண்டு கொண்டிருக்கிறோம். அவன் நினைவுகள் நம் உள்ளத்தை உலுக்கிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. மண்ணுக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மாபெரும் தலைவனை என்றுவது ஒருநாள், எங்கேயாவது ஒருநாள் சந்திக்கமாட்டோமா என்று என் மனம்ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறது! பைத்தியக்கார எண்ணம்தான். அந்த எண்ணத்தில்தான் என் வாழ்நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் நாமம் வாழ்க!

தொலைபேசி: 108

தந்தி: வெண்சங்கு

தமிழ் நாட்டில் தனிச் சிறப்புடையது

வெண்சங்கு சீயக்காய்த்தூள்

மணத்தில் சிறந்தது

செல்வி நானி & சேகர் பத்திகள்

உருசியில் சிறந்த

வெண்சங்கு மாங்கு சேமியாவை

வாங்கி உபயோகியுங்கள்

தயாரிப்பாளர்:

S. பெத்தண்ணை நாடார்

வெண்சங்கு தொழிற்சாலை,

கீழ்வாசல், :: தஞ்சாவூர்.

விரைவில் வருகிறது!

எழில்மிகு ஓவியம்!
எண்ணக் குவியல்!
கருத்துப் பெட்டகம்!

மணிமலர் பிலிம்ஸ்

அளிக்கும்

அறிஞர் அண்ணா

அவர்களின்

காதல் ஜோதி

திரைக்கதை-வசனம்

அறிஞர் அண்ணா

பாடல்கள்: வாலி, சுப்பு ஆறுமுகம்

இசை: T. K. ராமமூர்த்தி

கலை: A. பாலு

எடிட்டிங்: A. பால்துரைசிங்கம்

மேற்பார்வை:

கிருஷ்ணன்-பஞ்சு

டைரக்ஷன்:

திருமலை-மகாலிங்கம்

தயாரிப்பு:

சி. என். ஏ. கௌதமன், பி.ஏ.,

தழைத்தோங்கும் தமிழகம் பாரீர்!

பருவமழை வந்ததும் பயிர்கள் தழைத்தோங்குகின்றன, நல்லாட்சி தோன்றியதும் நாடு செழிக்கின்றது. வளம் பெருகுகின்றது. தமிழக ஆட்சியின் சாதனைகள் பல.....அவற்றில் கீழே சில.....

ஏர் முனையில்...
- மூப்போகம் விளைந்திட பசுமைப் புரட்சி
- நிலவள வங்கி மூலம் கடனுதவி
- புன்செய் நிலங்களுக்கு வரி விலக்கு
- கிராமங்கள் அனைத்துக்கும் 1972க்குள் மின்சார வசதி
- வறட்சித் துயர் துடைக்க 17 கோடி ரூபாய் செலவு

தொழில் துறையில்...
- சேலம் உருக்காலை செயல்படத் துவக்கம்
- தூத்துக்குடியில் துறைமுகத் திட்டம்
- மூடப்பட்ட ஆலைகளை நடத்த அரசு நிறுவனம்
- தொழில் வளர நல்ல சூழ்நிலை—தொழிலாளர்—நிறுவன நல்லுறவு—போனஸ்

கல்வியில்...
- புதுமுக வகுப்புவரை இலவசக் கல்வி
- சிக்கலைத் தீர்த்த இருமொழித் திட்டம்

தாழ்த்தப்பட்டோர் உயர்ந்திட...
- அரிசன மக்கள் தொழில்—வாணிபம் செய்திட ரூ. 5000 வரை வட்டியில்லாக் கடன்
- பின்தங்கியோர் நலனில் தனி அக்கறை—தனித்துறை—பிற்பட்டோர் நலக்குழு அமைப்பு

பகுத்தறிவுப் பணியிலே...
- சுயமரியாதைத் திருமணச் சட்டம்
- கலப்புத் திருமணத் தம்பதியருக்குத் தங்கப் பதக்கம்

ஏழைகள் துயர் துடைக்க...
- எளியாத வீடுகள்
- வீட்டுமனைப் பட்டா வழங்கல்
- மதுவிலக்கினை முனைப்பாக அமுல் படுத்தல்

விலை உயர்வைத் தடுத்திட...
- பயனுள்ள படியரிசித் திட்டம்
- குறைந்த விலையில் கோதுமை

சென்னை மாநகருக்கு...
- தண்ணீர்ப்பஞ்சம் தீர்க்க காவேரி நீர்த்திட்டம்
- நகரை எழில் கூடமாக்க கூவம் சீரமைப்பு

எங்கும் எதிலும் தமிழ் மணம் —குறள் நெறி

தமிழ்நாடு அரசாங்கச் செய்தித்துறையால் வெளியிடப்பட்டது

காஞ்சி பொங்கல் மலர் 1970

தொலைபேசி எண்: 21719

ஆனந்தம் மளிகை,
139, ஆதியப்ப நாய்க்கன் தெரு,
சென்னை-1.

தொலைபேசி எண்: 53548

ஆனந்தா இண்டஸ்ட்ரீஸ்,
புது எண்ணூர் ரோடு, திருவொற்றியூர்,
சென்னை-19.

தொலைபேசி எண்: 53996

ஆனந்தாபுரோவிஷன் ஸ்டோர்ஸ்
341, திருவொற்றியூர் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை- 9

வாடிக்கையாளர்களுக்கு எமது
பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்

Tel: "ASHOK TRADES"

Phone:
Office: 23504
Resi: 22939

Asoka Traders

Whole sale Dealers in Sugar & Foodgrains,

No. 15, Anna Pillai Street,

Madras-1.

எங்களிடம் சர்க்கரை, அரிசி,
மைதா, ரவை, எண்ணெய், பருப்பு
வகைகள் மொத்தமாக, நயமான
விலையில் கிடைக்கும்.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா கூட்டுறவு விநியோக விற்பனைச் சங்கம் லிமிடெட், எண். ஜி. 1113. சென்னை-1.

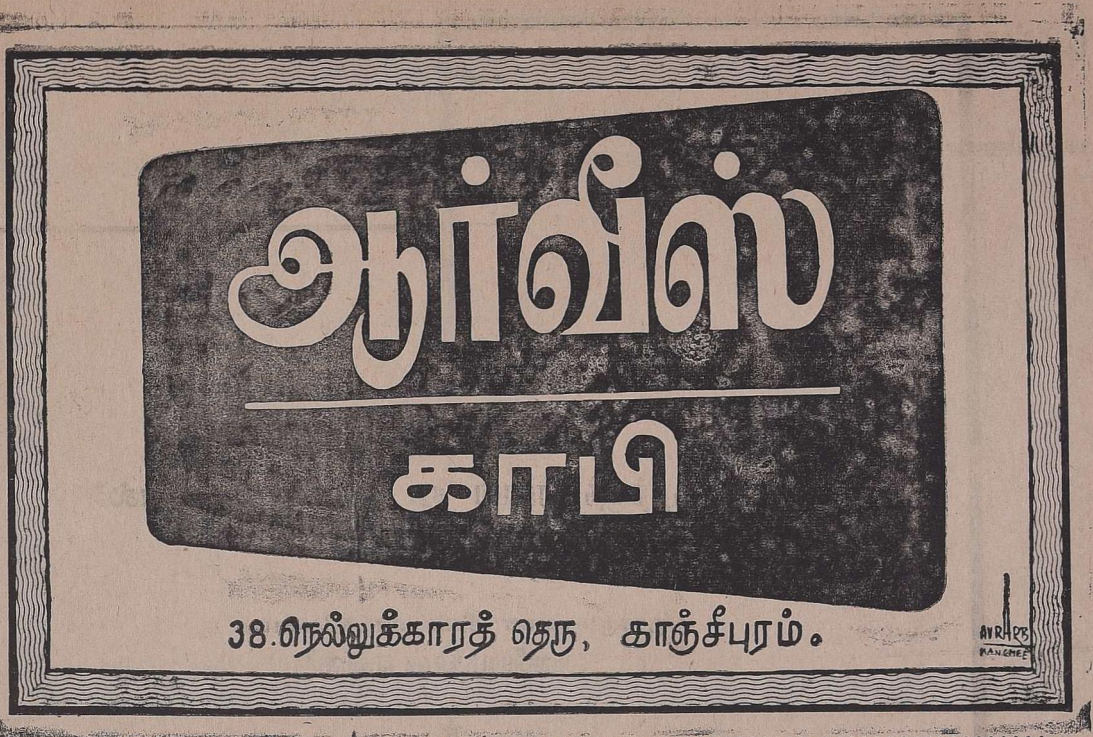
கிளை அலுவலகங்கள்:
தண்டையார்பேட்டை
செங்கற்பட்டு
திருத்தணி
ஆலந்தூர்
பொன்னேரி
திருவள்ளூர்
காஞ்சிபுரம்
மதுராந்தகம்
திருபெரும்பூதூர்

தலைமை அலுவலகம்:
150, பிராட்வே, சென்னை-1
தொலைபேசி: 23614 & 29890

இச்சங்கம் அரசாங்க ஏஜண்டாக இரசாயன உர வகைகளை மொத்தமாகவும், சில்லரையாகவும் விநியோகிக்கிறது. சர்க்கரை மளிகை, பருப்பு வகைகளும், சங்கத்தின் கிளை அலுவலகமாகிய காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள சொந்த ஆலையில் தயார் செய்த அரிசி, கடலெண்ணை, பிண்ணுக்கு மற்றும் நெல், வாழை, கரும்பு வேர்கடலை, முதலிய பயிர்களுக்குத் தகுந்த கலப்பு உரவகைகளை தயாரித்து விநியோகம் செய்கிறது.

அ. பா. கண்ணபிரான், தலைவர்.

கே. ஆர். சம்பந்தன், பி. ஏ., காரியதரிசி.

அனைவருக்கும் எங்கள் உளங்கனிந்த பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்!

★ மழை காலங்களிலும்,

★ கோடை காலங்களிலும்

★ நீடித்த உழைப்பிற்கு சிறந்தவை

"சிங்கம் மார்க் குடைகள்"

எல்லா ஊர்களிலும் கிடைக்கும். ★ வாங்கி உபயோகியுங்கள்,

—தயாரிப்பாளர்கள்—

சிங்கம் மார்க் குடை கம்பெனி,

'லயன் பில்டிங்' 94, கீழாவணி மூல வீதி, மதுரை-1

தந்தி: LION BRAND தொலைபேசி எண். 22964

தாம்பூலத்திற்குத் தரமான 'ஏ. ஆர். ஆர். சீவல்'
கிடைக்கும்போது

தரக்குறைவான 'சீவல்' வாங்கவேண்டிய
அவசியம்தான் என்ன?

★

எப்போதும்

ஏ. ஆர். ஆர். சீவலை

உபயோகியுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்:

ஏ. ஆர். இராமசாமி

'ஏ. ஆர். ஆர். சீவல்' பாக்டரி,

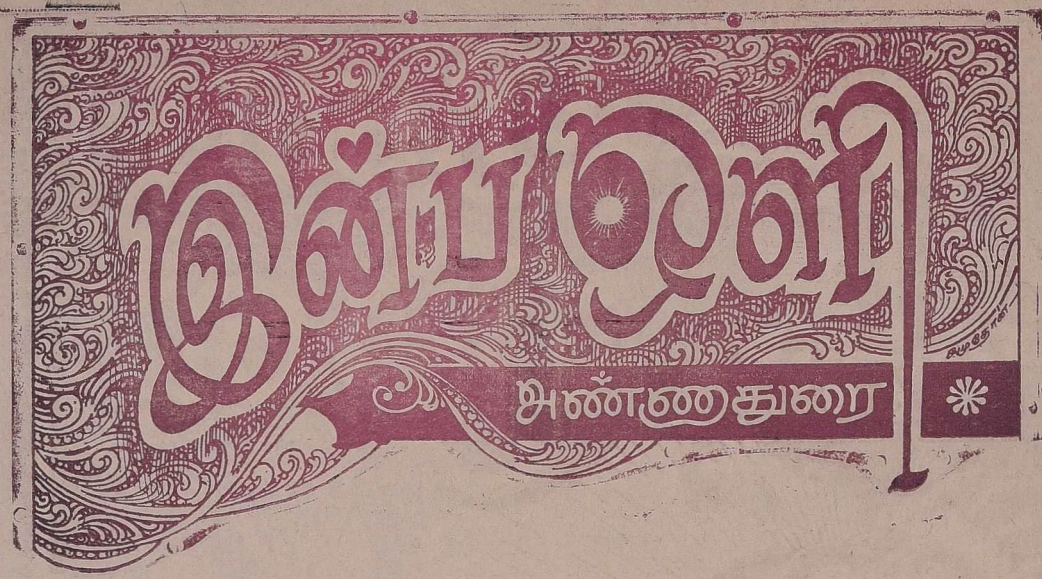
கும்பகோணம்.

இன்ப ஒளி

அண்ணாதுரை

கதையுள் புகுமுன்.....

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் இந்தக் கதையைப் படிக்குமுன் ஒரு வார்த்தை.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு ''விஞ்ஞானி'' என்ற தலைப்பில், 'திரைப் படமாக' வெளிவர இருந்தது இந்தக் கதை.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், இந்தக் கதையை குறிப்புக்களாகவும், சில இடங்களில் உரையாடல் களாவும் சில இடங்களில் நிகழ்ச்சிச் சித்திரமாக வும், முழுக் கதையையும் எழுதி இருக்கிறார்கள்.

என்றாலும் கடந்த 1968-ஆம் ஆண்டு ''காஞ்சி'' பொங்கல் மலரில் இதனைத் தொடர் கதையாக எழுதத்தொடங்கியபோது, நாடகவடிவத் திலிருந்து, உரைநடை வடிவாக்கி, கதையில் சில புதிய திருப்பங்களையும் புகுத்தி, மூலப் பிரதி யிலிருந்து மாறுபாடு பெறும் தன்மையில் சில சிறிய மாற்றங்களைச் செய்திருந்தார்கள்.

கதை வடிவத்தையும் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு வடிவத்தையும், உரையாடல் வடிவத்தையும், ஒன்றுயிணைக்கும்போது ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளைத் தவிர்க்கும் நோக்கத்துடன்தான் 1968 பொங்கல் மலரில் தொடங்கிய உரைநடை முறையினை, மூலப் பிரதிக்கு ஒத்தவடிவத்திலே, நாடக முறையிலே மாற்றி இருக்கிறோம். அந்த முறையிலேயே இப் போது நீங்கள் 'இன்ப ஒளி'யைக் காணப் போகிறீர்கள்!

—ஆசிரியர்

காட்சி 1

[திருநாட்டின் மீது போர்த் தொடுத்த வெண்ணாட்டை வெற்றி கண்ட மகிழ்ச்சிச் செய்தியுடன், திரு நாட்டுப் பாதுகாவலன் விக்ரமன், பத்து வயதே நிரம்பிய மன்னன் குமாரவேலன் அமர்ந்திருக்கும் அவைக்குள் நுழை கிறான். கெம்பீரமாக, வெற்றிச் செய்தியை விண் எட்ட முழக்கி, விழாவெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் திருநாட்டு மக்கள் திரள்கிறார்கள் அங்கு. வெற்றி வீரர் களுக்கு வீரப்பதக்கங்களும், சிறப்புப் பட்டயங்களும் முன்னேற்பாடாக ஏற் பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விக்ரமன் அவைக்குள் நுழைகிறான். வாழ்த்தொலி கள் வான் எட்டுகின்றன.

''வளமார் திருநாடு வாழ்க! வாழ்க!''

''வெண்ணாட்டை வெற்றி கண்ட வேந்தர் வாழ்க!''

''புல்லர்களைப் புறங்கண்ட புனிதர் வாழ்க!''

விக்ரமன்:- (வந்துகொண்டே) வாழ்கதிருநாடு! வாழ்க மன்னர்!

[குமாரவேலனின் அகமும் முகமும் மலர்கிறது. முரசொலித்து ஒய்கிறது. சில வீரர்கள் ஒரு பெரும் பேழையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து மன்னன் குமார வேலன்முன் வைத்துவிட்டு நிற்கின்ற னர்.

திருநாட்டுக்கும், மன்னன் குமார வேலனுக்குமே பாதுகாவலனான விக்ரமன் மேழையைத் திறந்து, அதனுள் இருந்த ஒரு வீரவாளை எடுத்து மன்னனின் காலடியில் வைத்துவிட்டு.....]

விக்ரமன்:– அரசே! இதோ வெண்ணாட்டு வேந்தனின் வீரவாள், பெற்றி கண்ட தங்கள் தாளின் கீழ்!

[என்றதும் அவையில் இருந்த அனைவரும் மீண்டும்.

"வாழ்க மன்னர்!"

"வாழ்க திருநாடு!"

என்று முழங்கி, ஒய்கின்றனர். அவை அடக்கமுற்றதும் குமாரவேலன் எழுந்து நிற்கிறான். அவையினரும் எழுந்து நிற்கின்றனர்.]

குமாரவேலன்:- வாழ்க பாதுகாவலர்! வாழ்க விக்ரம பூபதி!

[என்கிறார். அவையும் அதை யொட்டி வாழ்த்துரைக்கிறது. குமாரவேலன் அமர்கிறான். அவையினரும் அமர்கின்றனர். விக்ரமன் மிகுந்த அடக்கத்துடன் அரசனையும், அவையினரையும் வணங்கிவிட்டு]

விக்ர:- வெற்றி பெற்றுவிட்டோம் வேந்தே! வெற்றி பெற்றோம். வீரத்தைப் பழித்து விளையாட வந்த வீணரை வென்றோம்! உங்கள் ஆசியால்! உள்ளன்புடன் விடைதந்து வீரர்களை போர்முகத்துக்கு அனுப்பிய மக்களின் திருவருளால்! தோற்றோடிப் போனான், தொல்லைதர வந்தவன்! கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டேன் காவலா! காதகர்கள் காடாக்கப் பார்த்தனர் நம் தாயகத்தை. கண்டனர் வீரர்கள்; கொண்டனர் விழிச்சிகப்பு; கண்டீரே மன்னா, காலடியில் அந்தப் பேடியரின் வீரவாள்! நம் நாட்டை எதிர்த்திடத் துணிந்த தீயோனின் கொடுவாள்!

[என்று கூறிக்கொண்டே வாளை எடுத்து மன்னன் கரத்தில் தரச் செல்கிறான். குமாரவேலன் தடுத்து]

குமார:- விக்ரமரே! வீர வெற்றியை விழாவெடுக்கிறதே திருநாடு! மகிழ்ச்சிக்குரிய இந்த வேளையில், அந்த மதோன்மத்தனின் வாளை, கோட்டை வாயிலில் கொலுவில் வையுங்கள், கண்டவர்கள் காரி உமிழட்டும் இதன்மேல்! நாளைக்கு நம்மை எதிர்க்கத் துணிவோர்க்கும் எச்சரிக்கை விடுத்துக் கொண்டிருக்கட்டும் இந்த வாள்!

[மன்றத்தினர் இது கேட்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் புரிகின்றனர்.]

நன்றி! பாதுகாவலரே, நன்றி! நாடு தங்கட்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது, நாட்டை மீட்டுத் தந்த தற்காக! எந்தையின் புகழுக்கு ஏதும் களங்கமின்றி பெருமை சேர்த்தீர்! பெருமை அடைகிறேன். வீரர்கள் அனைவர்க்கும் என் நன்றி.

விக்ர:- தாயகத்தின் தன்மானம் காத்த மாவீரர் சிலருக்கு மன்னா, தங்கள் திருக்கரத்தால் வீரப் பதக்கங்களைத் தரக்கோருகிறேன்.

குமார:- மகிழ்ச்சி பாதுகாவலரே!

[என்றதும், பணியாள் ஒருவன் ஒரு ஓலைச் சுருளைப் பிரித்துப் படிக்கிறான். ஒவ்வொரு பெயராகப் படிக்கும்போது, பல்வேறுவயது வேறுபட்ட வீரர்கள் மன்னன் முன் வந்து மண்டியிட்டு வணங்கி, பதக்கங்களைப் பெற்றுச்செல்கின்றனர். கடைசியாக குணாளன் என்ற பெயர் படிக்கப்படுகிறது, கட்டிளங்காளை ஒருவன், கம்பீர நடை நடந்து, அனைவரையும் புன்னகையால் மகிழ்வித்த வண்ணம் வந்து நின்று மன்னனை முதலிலும், பாதுகாவலனை அடுத்தும், அவையினரை அப்புறமும் வணங்கி நிற்கிறான். அரசன் குணாளனுக்கும் ஒரு பதக்கம் தருகிறார். அந்தச் சமயத்தில் அவையினர் மீண்டும் கரவொலி எழுப்பி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றனர்.]

விக்ர:– மன்னா! வெற்றி விழா தொடர்ந்து நடைபெற தங்கள் உத்திரவு...

குமார.– ஆம்! நாடெங்கும் நடைபெறட்டும்! நாற்பது நாட்கள் நடைபெறட்டும்!

[என்கிறான். முரசு ஒலிக்கிறது. அவை கலைகிறது.]

காட்சி 2

[மருத்துவர் அறிவானந்தர் சில பச்சிலை மூலிகைகளைப் பிழிந்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார், அவரது மகள் திருமதி ஏதோ ஒரு பச்சிலையை எடுத்துக் கொண்டுவந்து.]

திருமதி:- அப்பா! அண்ணனுக்கு விருது தந்திருக்கிறார்களாம்! நமது நாட்டைப் பற்றியும், நம் நாட்டு வீரர்களைப் பற்றியும் தாழ்வாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களே அப்பா, இப்போது பார்த்தீர்களா, நமது நாட்டு வீரர்களின் அறிவாற்றலை! வெற்றி முரசு கொட்டிக்கொண்டு வருகின்றனர். எதிரிகளைப் புறமுதுகு காட்டி ஓடச் செய்துவிட்டு வருகின்றனர். அப்பா நம் அண்ணனுக்கு அஞ்சா நெஞ்சன் என்ற விருது வழங்கினராம் மன்னர் குமாரவேலர்!

அறிவானந்தர்:- மகிழ்ச்சி மகளே மகிழ்ச்சி! போருக்கு அஞ்சும்நெஞ்சம் எனக்கு! போருக்கு அஞ்சாநெஞ்சன் உன் அண்ணன்! அதனால்தான் அவனுக்கு அஞ்சா நெஞ்சன் என்ற விருது! வேண்டியது தானே மகளே. வீரனுக்குத் தரப்படும் விருது...

திருமதி:- இல்லப்பா! அண்ணனுக்கு விருது எதற்காகக் கொடுத்தார்களாம் தெரியுமா? களத்திலே எதிரி நாட்டவரை கண்ட துண்டமாக்கி, கையை வெட்டி, காலைத் துண்டித்து, கண்களைக் குருடாக்கி, குடலை எடுத்து மாலை தரித்துக் கொண்டதற்காக அல்லவாம்! வெண்ணாட்டு வேந்தனின் வீரவாளையே பறித்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தவர் அண்ணன்தானாம்! உக்கிரமான போராம்! யானையின் துதிக்கையையும் மன்னனின் கழுத்தையும் அண்ணனின் வாள், ஒரே வீச்சில் வீழ்த்தியதாம்!

வேலப்பன் சொன்னதும், வில்வத்துக்கு! அவன் சொன்னது எனக்கு!

அறிவர்:- அப்படியா மகளே! வீரன்தான் உன் அண்ணன்! பெயர்தான் குணுளன்! பாவம், அந்தப் பெயரை, அவன் இயல்பு இப்படி ஆகும் என்று அறியாமல் சூட்டிவிட்டேன்.

திருமதி:- பார்த்தீர்களா அப்பா, மறுபடியும் உங்கள் பாதைக்கே நீங்கள் போகிறீர்களே!

அறிவர்:- என் பாதை என்றுமே தனிப் பாதைதான் மகளே! என் பாதைதான் இந்த நாட்டுக்கு மன வளத்தைத் தரப் போகிறது. மண் வளத்தைத் தரப் போகிறது! மதி வளத்தைத் தரப் போகிறது. மகளே, குணுளனுக்கு அஞ்சா நெஞ்சன் என்று விருது வழங்கியதன் மூலம் என்ன எதிர்பார்க்கிறது நாடு என்று தெரியுமா? அஞ்சா நெஞ்சன், அவன்! யாருக்கு? எதிரிக்கு! போருக்கு! களத்துக்கு! ஆபத்துக்கு! இதைப்போல இன்னும் பலவும் சொல்லுவார்கள். இதற்குப் பொருள், நம்முடைய புலவர்களைக் கேட்டால் அந்தாதி யொன்றையே ஆக்கிக் கொடுத்து விடுவார்கள்! அஞ்சா நெஞ்சன்! என் மகன்! நான்? என் நெஞ்சம்? அஞ்சுகிறேன் அம்மா, அஞ்சுகிறேன்! என்ன ஆகுமோ? என்ன ஆபத்து பெருகுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். அவன் அஞ்சா நெஞ்சன்! கரத்திலே வீரம்! ஆமாம் எப்படித்தான் பேசுகிறார்கள் போர் வீரர்கள்! நான், நான்...இந்தக் கலயம், இந்தப் பச்சிலை யென்று.....

எதிரிகள் கரிமீதும் பரிமீதும் வருகின்றனராம்! நேருக்கு நேர் சந்திக்கிறார்கள் வீரர்கள்! நான் போரிடுவது எந்த எதிரியிடம்? அது ஒரு விந்தை திருமதி, ஒரு விந்தை! என் எதிரி, வெளிநாட்டில் இல்லை! எல்லைக்கு அப்பாலே இல்லை. இதோ, இங்கே, அங்கே! இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக் காரர்களாகவே இருக்கிறார்கள்! நான் அந்த எதிரி களைத் தேடித் தேடிச் செல்கிறேன்.

எத்தனையோ பேர், என்னிடமே கேட்கிறார்கள். என்ன சொல்வேன் அவர்களுக்கு? போர் வெறி கூடாது; அழிவு வேலையிலே ஈடுபடல் ஆகாது; தீயிட்டும் வெட்டி வீழ்த்துவதும் கொடுஞ் செயல் என்கிறேன்! சிரிக்கிறார்கள்!! போரிட்டுத்தானே பிரச்னைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்? அறிவின் துணைகொண்டு, அறவழியின் வழி நின்று, அன்புநெறி உடன்கொண்டு கருத்து வேற்றுமைகளைக் களைந்துகொள்ள முடியாதா? — என்றெல்லாம் கேட்கிறேன்; எள்ளி நகையாடுகின்றனர்! எனக்குப் புரிகிறது. உரிமையென்றும், கடமையென்றும் உரத்தக் குரலில் கனல் கக்க முழக்கிடுவோருக் கிடையே என் பேச்சு, ஏச்சுக்குத்தான் பயன்படும்என்பதுவும்தெரிகிறது. இன்னும் பலவும் எடுத்துச் சொல்ல நினைக்கிறேன்! இந்நாட்டு மக்களின் இதயத்தை எண்ணி, என் இதயத்துக்குள்ளேயே பூட்டிக் கொள்கிறேன்,

ஏழுந்ததுசேனை!
எட்டுத்திக்கும் அதிர்ந்தன முரசம்!
எங்கும் தூளி! எங்கும் குருதி!
வீரம் வென்றது!
தீரம் வென்றது!!

என்று இளைஞர்கள் மட்டுமல்ல; களம் பல கண்ட பெரியோரும் இப்படிக் கழறுவது கேட்கிறேன். போர் நடாத்திட்ச் செலவிடும் நேரம், உழைப்பு, ஆகியவற்றினைப் பொருள் செய்திடப் பயன்படுத்தினால்? வறுமை ஒழியுமே! வாட்டம் தொலையுமே! வாழ்வு சிறந்திடுமே! கேட்கத்தான் நினைக்கிறேன்! பேய்க்காற்று பெரிதாக வீசிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், குழலெடுத்து கீதம் இசைக்கலாமா? உணர்கிறேன்; ஒடுங்கிப் போகிறேன்.

வீடுகள் வீரக் கோட்டங்களாகிவிட்டன; நாடு போர்க்கோலம் பூண்டுவிட்டது. அந்த நிலையில் அமைதியென்றும், அறம் என்றும் ஆசை பண பாட்டலாமா? பாட்டிடுவார்களா?

திருமதி:- அப்பா போரே கூடாது என்று நாம் இருந்து விடலாம்! நம்போல அடுத்த நாட்டவரும் இருப்பார்களா? அடுத்தவர் ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நம் அறவுரைகள் நமக்கே ஆபத்தாகிவிடாதா?

அறிவர்:- உண்மை மகளே! நாம் மட்டும் அறம் உரைத்துக் கொண்டு அடங்கிப்போவது ஆபத்து மட்டுமல்ல; நம் வீரர்களது வீரம்கூட மங்கித்தான் போகும்! அடுத்தவனுக்கு நாம் அடிமையாய்த்தான் போவோம்! அதனால்தான்நான் கூடாதுஎன்கிறேன் போரை! நம் நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல—இந்த நானிலத்தையே நல்வழிப்படுத்தத்தான் மகளே நான் பாடுபடுகிறேன்! இரவு பகல் பார்க்கிறேனா? வெயில் மழை யென்று விரக்தியடைகிறேனா? இரவைப் பகலாக்கி, பகலை உழைப்பாக்கிப் பாடுபடுகிறேன்! திருநாட்டை வளங்கொழிக்கச்செய்யும் திருநாடாக்க! வறுமையை ஒழித்துக்கட்ட! வாழ்வு

தர! என் ஆராய்ச்சி மட்டும் முற்றுப்பெற்று விட்டால்?.....

திரு:- அமாவாசையிலே நிலவு ஒளிவிடவேண்டும் என்கிறீர்கள் அப்பா!

அறி:- எள்ளி நகையாடுவது எளிது திருமதி! நோக்கத்தில் காணக்கிடக்கும் ஆழ்ந்த பொருளினை உணரவேண்டும். அதற்குத்தான் நான் முயற்சிக்கிறேன்.

[என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே, அவர்மகன் குணாளன், மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் வந்துகொண்டே...]

குணாளன்:- இன்னும் உங்கள் முயற்சி வெற்றிபெற வில்லையா அப்பா! அல்லது புதிய முயற்சியா?

[என்று கேட்டுக்கொண்டே அவர் களுக்கிடையே அமர்கிறான்.]

அறி:- இதுவரையில் வெற்றி பெற்றிருந்தால் இந்தப் போரே நடைபெற்றிருக்காது குணாளா! நீயும் அஞ்சா நெஞ் சன் ஆகி இருக் கமாட்டாய்! இப் போதுதான் வரு கிறாயா?

குணா:- அரசவைக் குச் சென்று விட்டு, அங்கி ருந்து நேரா க இங்குதான் வரு கிறேன்!

அறி:- போர்க்களத் தில் மிகுந்த சேதமோ?

குணா:- பயங்கரமான போர்! கடும் எதிர்ப்பு! பல்லா யிரக் கணக்கில் பலி—எதிரிகளுக்கு அப்பா!

அறி:- எதிரிகளும் மனிதர்கள்தானே குணாளா!

திரு:- (குறுக்கிட்டு) மனித உருவத்திலிருந்தால் மட்டும் மனிதர்களாகி விடுவார்களா அப்பா!

அறி:- முடியாதுதான்! இதயம் இருக்கவேண்டும்! எண்ணங்கள் சீராக இயங்கவேண்டும்!

குணா:- மனிதர்களுக்கு இதயமும் இருக்கிறது; எண் ணங்களும் பிறந்துகொண்டேதான் இருக்கின்றன. அந்த எண்ணங்கள் நல்லனவாக இருப்பதில்லை; நாடு தழுவியவனவாக இருப்பதில்லை! தனக்கு தனக்கு என்கிறார் சிலர்! தமக்கு தமக்கு என்கிறார் சிலர்! சுயநல வடிவத்தில் சுழல்கிறார்கள் மனிதர் கள்!

அறி:- ஆமாம் குணாளா! உலகுக்கே பொதுவான அந்தப் பிணி, அகற்றப் பட்டுப்போனால், அதற் கொரு மருந்தினைக் கண்டுபிடித்து விட்டால், தனக்கு, தனக்கு என் பதோ, தமக்கு, தமக்கு என்பதோ என்றுமே ஏற்படாதே!

திரு:- பசிப் பிணியைச் சொல் கிறீர்களா அப்பா!

அறி:- ஆமாம்! பசித்துக் கிடப்பவர் களைப் பார்க்கும்போது என் இத யத்திலே ஒரு வலியேற்பட்டு விடுகிறது. அந்தப் பசி இருக் கிறதே திருமதி, அது, அந்தப் பிணி கொண்டவர்களை மட்டு மல்ல; அதனைக் கண்டவர்களைக் கூட வாட்டி வதைத்து

விடும், திருமதி, தீரமாகப் போரிட்டு விட்டுத் திரும்பியிருக்கிறான் அண்ணன்! திண்ணை வேதாந் தம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் நாம்! போய் பால், பழம் எடுத்து வாம்மா!

[என்றதும் திருமதி போகிறாள்— கூடவே குணாளனும் போய் விடுகிறான். அப்போது நொண்டிக்கொண்டே ஒரு ஏழை அங்கு வருகிறான். அவனது காலில் ஒரு கட்டுப்போடப்பட்டிருக் கிறது. அவனைப் பார்த்துவிட்டு...]

அறி:- சடையப்பா! நாலு நாளைக்கு வயலில் இறங்கி வேலை செய்யக் கூடாது என்கிறேன். கேட்க மாட்டாயா? இப்போதுதானே வீக்கம் வடிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதற்குள் வேலைக்குப் போகலாமா? கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, அப்புறம் வேலை செய்தால்தான் என்ன?

[என்று கேட்டுக் கொண்டே அவ னது கட்டுக்களை அவிழ்த்து, மருந்துப் புட்டியிலுள்ள வேறு சில மருந்துகளை வைத்துக் கட்டிவிடுகிறார்.]

சடை:-நாலு நாளைக்கா? முடியாதுங்களே ஐயா! பண்ணையார் கண்டிச்சுச் சொல்லிட்டாரே, செத் துப்போறதா இருந்தாக்கூட, பண்ணை வீட்டு வாசல்லே வந்து சாவுன்னு! ஏழைகளாச்சே நாங்க! இதெல்லாம் முடியுங்களா?

அறி:- ஓய்வு இல்லேன்னு, மருந்து போட்டுப் பயன் இல்லியே சடையப்பா!

சடை:- படிப்படியா குறையட்டுங்க வீக்கம்! தங்கமான மனசு உங்களுக்கு! மத்தவுங்க கஷ்டப்படறதைச் சகிக்க முடியாதே உங்களாலே! அதனாலேதான் வேலைக்குப்போக வேண்டாமுன்னு சொல்றீங்க! ஆனா, அதைப்பார்த்தா முடியுங்களா? வயிறு ஒண்ணு இருக்குதுங்களே...

அறி:- ஆமாம்! வயிறு இருக்குது வயிறு! வீக்கமோ, எக்கமோ, காய்ச்சலோ கடுப்போ, இருமலோ, இழுப்போ, எது இருந்தா என்ன? வயிறு இருக் குதே வயிறு...அந்த வயித்தைக் குளிரவைக் கணுமே! சடையப்பா! போ! உன் எஜமான் மனசைக் குளிரவை! அப்போதான் உன் வயிறு குளிரும்! போ!

சடையப்பன் போகிறான், அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவர். வாய் முணுமுணுத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

வயிறு இருக்கிறதாம் வயிறு! வாழ்வு இருக் கிறதா? வளம் இருக்கிறதா? வயிறுமட்டும் இருக் கிறதாம்! வயிறு!

காட்சி 3

[திருநாட்டு பெரியகோயில். அம் பாள் சந்நிதி. அலங்காரம் அற்புதமாக இருக்கிறது. போரில் கண்ட வெற்றி காரணமாக அன்று அம்பாளுக்கு விசேஷ அபிடேகத்துக்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கூட்டம் அதிகம்; குருக்கள்களும் அதிகம்தான்! அம்பாளுக்கு பலதரப்பட்ட பூசை, புனஷ்காரங்கள், தூப, தீபங்கள் ஏற்றிக் காட்டப்படுகின்றன. பக்தர்கள் கன்னத்தில் போட்டும் தோப்புக் கரணம் போட்டும் தங்கள் பக்தியை, பரமாதா வுக்குப் படைக்கின்றனர். குருக்கள் நிவேதியம் வழங்குகிறார். வழங்கிக் கொண்டே...]

குருக்கள்:- எல்லாம் அம்பாளுடைய கிருபை! அம்பாள் அருள் இல்லையானு திருநாட்டுக்கு வெற்றியேது? ஒரு மண்டலம் லட்சார்ச்சனை செய்துண்டிருந்தார் நம்ம திருமுடியார்! தெரியுமோன்னோ?

ஒருவர்:- தெரியுமே! விக்ரமபூபதியோட வாள் வீச்சும், குணாளனுடைய வேல் வீச்சும் எதிரி நாட்டானை ஓட ஓட விரட்டிடிச்சாம்! தெரியுமே!

குருக்:- அட பைத்தியக்காரா, வாளும் வேலும் இருந்து என்ன பண்றது? எதிரிநாட்டானுங்க கிட்டே மட்டும் இல்லையா வாளும் வேலும்! நம்ம விக்ர மருக்கு, அம்பாளோட வரப்பிரசாதமும் சேர்ந்து இருந்தது; வெற்றி கிடைச்சுது!

இன்னொருவர்:- சரிதான் சாமி! வீரம் விளைஞ்ச மண்ணு இது! விவேகமும் இப்போ விளைஞ்சுக் கிட்டிருக்கு, வீணுக்கு எதுக்குப் பேச்சு! பிரசாதம் கொடுங்கோ!

[குருக்கள் பிரசாதம் கொடுக்கிறார். கூட்டம் பெற்றுக்கொண்டு கலை கிறது. கலையும்கூட்டத்தில் இருவர்.....

ஒருவர்:- திருமுடியார் ஒரு மண்டலம் லட்சார்ச்சனை செய்தாராமே!

இன்னொருவர்:- ஆமாம்! திருநாட்டுக் கோயில்கள் எல்லாத்துக்கும் அவர்தானே அதிகாரி! குமார வேலர் இந்த நாட்டுக்கு ராஜா! குருக்கள் திருமுடி யார் இந்தக் கோயில்களுக்கு ராஜா! வீரம் வெற்றி பெற்றது அங்கே! திருமுடியாரின் விவேகம், அதை வெற்றி கொள்ளப்பார்க்குது இங்கே! திருமுடியாருக்கு விக்ரம பூபதிமேலே ஒரே கோபமாம்! சண்டைக்கு அப்புறம், விக்ரம பூபதிக்கு, முன்னைக்காட்டிலும் செல்வாக்கு அதிக மாப்போச்சு.

முன்னவர்:- பின்னே இருக்காதா? வெண்ணூட்டுப் போர் சாமான்யமா? அடுத்தவீட்டு ஆறுமுகம் போயிருந்தானே சண்டைக்கு! அவன் சொல் றதைக் கேட்டா, விக்ரமபூபதி இல்லேன்னு, வெற்றி நமக்கில்லேன்னுதான் நெனைக்கத் தோணுது.

பின்னவர்:- குணாளனும் அப்படித்தானும்! குணாள னுக்கு சீக்கிரம், பட்டாளத்திலே பதவி உயரலா மின்னு பேச்சு அடிபடுது அரண்மனைப்பக்கம்!

முன்:- இப்ப, திருமுடியாருக்கு இது பெரிய பேரிடின்னு சொல்லு.

பின்:- பேரிடியா! பேரிழவுன்னு சொல்லணும்! குமார வேலர் மகாராஜாவா இருந்தாலும், பச்சைக் குழந்தைதானே! அதனாலே நாட்டு நிர்வாகத்தை யும் விக்ரமரே கவனிச்சுக்கிறார். கோயில் நிர் வாகத்தைக் கவனிச்சுக்கிட்டிருக்கிற திருமுடி யாருக்கு, வீண் பொறுமை! தனக்கு செல்வாக்கு வளராமே, விக்ரமருக்குப் புகழ்ன, பொச்சரிப்பு இருக்கத்தானே செய்யும்!

முன்:- மக்கிட்டே போயி மோதுறரு.

பின்:- ஏற்கெனவே மண் கோட்டை வழுக்கை! இப்போ புத்தியும் வழுக்கையாயிட்டுப்போலே இருக்கு!

முன்:- திருமுடியார். அரண்மனைக்குக்கூட குருவாமே!

பின்:- ஆமாம்! பத்து வயது பாலகனுக்கு அரசியல் குரு! மதகுரு! ராஜகுரு!

முன்:- படைத்தலைவரா, மட்டத்தலைவரான்னு இருக்கு இப்போ!

பின்:- கத்திக்கும், புத்திக்கும் போர் ஆரம்பமாகி இருக்கு! காத்திருப்போம்! கவனிப்போம்!

காட்சி 4

[அரசகுருவும், கோயில்களுக்கெல்லாம் ஆட்சித் தலைவருமான திருமுடியார், நெற்றி நிறைய நீறுபூசிக் கொண்டு கழுத்து நிறைய உருத்திராட்சமாலையணிந்து, தூய வெள்ளுடையில் மணையொன்றில் அமர்ந்திருக்கிறார். கோயிலில் கண்ட குருக்கள் வந்துகொண்டே...]

குருக்:- கேட்டோளோ, நம்ம ஜனங்களோடே புத்தி கெட்டுப்போனதை! மலைநாடு ஜெயிச்சது அம்பாளோடெ கிருபை காரணமில்லியம்! விக்ரமனோட வீரமாம்! பேசிக்கிரு இப்படி!

திருமுடி:- தெரியுமே, எனக்கு! விக்ரமன் விபரீதங்களை விளைக்கத் தொடங்கி இருக்கிறான். அன்னை பராசக்தியின் அருளை அவன் துச்சமாக மதிக்கிறான். மன்னனிடம் கூறி இருக்கிறேன்! மண்டைக் கனத்தைக் குறைத்தே தீருவேன்!

குருக்:- கோயிலுக்கு வரவா, குமாரவேலனைவிட, விக்ரமனைப பத்திதான் பேசிண்டுபோரு, வாரு. யாரோ குணளனுமே, அவன் பேரும் இப்ப அடிபடத் தொடங்கி இருக்குன்னேன்!

திருமுடி:- பைத்தியக்காரர் அறிவானந்தரின் மகன் குணளன்தானே! கட்டான வாலிபன்! கண்ணுக்கழகான உருவம்! காளைப் பருவம்!

குருக்:- கமலி, உங்களுக்காகக் காத்திண்டிருக்காள். கண்டுட்டுதான் போஜனம் பண்ணுவாளாம்!

திருமுடி:- (சிரித்துக்கொண்டே) கழுத்துக்கு மாலை கேட்கிறாள் அவள்! கட்டழகுதான்! கன்னிப் பெண்! காணுமளிருக்க முடியுமோ! வருவதாகச் சொல்லுங்கள்!

குருக்கள் போகிறார். அவர் போனதும், திருமுடியார் எழுந்து அங்குமிங்கும உலவிக் கொண்டிருந்துவிட்டு... வீரமிருக்கிறது விக்ரமனிடம்! விவேகம் இல்லை. அரசன் ஒரு பொம்மை! கோபுரத்துக் கலசமாக இருக்கவேண்டும் அவன். கோயில் தேவனுகவே ஆகிவிட்டான்! என் புகழ் மங்குகிறது! மண்டிலங்களையே உருட்டிவிடக் கூடிய மதியூகங்களைப் படைத்த என்னைத் துச்சமென மதிக்கத் தொடங்கி விட்டான்! வென்றுவிட்டானும், போரில்! வீணன்' பேசித்திரிகிறான் வீண்பேச்சுக்களை!

காட்சி 5

[திருநாட்டு அரண்மனை. அமைச்சர் அருணகிரி ஓலைச் சுவடியொன்றை வைத்துப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். நாட்டுப் பாது காவலன் விக்ரமன் அங்கு வருகிறான்]

அருண:- உம்மைத்தான் எதிர்பார்த்தேன் விக்ரமரே! அவசரமான செய்தி!

விக்ர:- அரசியல் என்பதே அவசரத்துடன் பிணைக்கப் பட்டதுதானே அமைச்சர் அவர்களே! உண்ண நேரமில்லை; உறங்க நேரமில்லை; ஓய்வில்லை; ஒழிச்சலில்லை!

அருண:- இருக்காதா பின்னே! வெண்ணெட்டை வென்ற மகிழ்ச்சியைவிட, கூப்பு அதிகம மேலிட்டிருக்குமே! காவல் பணிகள் மிகுந்திருக்குமே!

விக்ர:- உண்மை! அமைச்சர் அவர்களே! திரு நாட்டின் மக்கள் தீரர்கள் என்பதை தினவெடுத்தவை அவர் தம் திண்தோள்கள் என்பதை, திக்கெட்டும் உணர்த்தியாக வேண்டாமா? மமதையுடன் இருக்கிறது மல்லநாடு! மருதரான் மண்டைக்கனம் கொண்டுள்ளானும்! கலனுகிக் கிடக்கும் கருவிகளைப் புதுப்பித்தாகவேண்டுமே! வேல்கள் வடிக்கவேண்டும்; வாள்கள் படைக்கவேண்டும்! கூரற்ற வேலுக்கும் முனையிற்ற வாளுக்கும் உயிர் உண்டாக்கவேண்டாமா? ஓய்வேது, ஒழிவேது!

அருண:- ஆமாம் விக்ரமரே! ஓய்வின்றி, ஒழிவின்றி போர்க் கருவிகளைப் புதுப்பிக்கவும், படைப்பெருக்கம் உண்டாக்கவும் உழைக்க வேண்டியதுதான், வீரர்கள் போர்முகத்திலிருந்து போர்புரிய, எதிரியின் மார்புறத்தில் வேல் பாய்ச்ச, வாள்வீச, உயிர் இருந்தால்! உயிரைத் தாங்கி நிற்கும் வலுவிருந்தால! தளபதியாரே! திருநாட்டின் வீரம் என்றுமே சோரம் போனதில்லை என்பதற்கு நீர் சான்று! ஒப்புக்கொள்கிறேன்! வீரர்களின் உயிரைத் தாங்கி நிற்கும் உடலுக்கு வலுவேற்றும் பணி தடைபட்டிருக்கிறது! மறவர்குடி மக்களின் மனம் போர்வெறித் தன்மையிலிருந்து மாறுபட்டிருக்கிறது...

விக்ர:- அமைச்சரின் பேச்சு.....

அருண:- ஆத்திரத்தை ஊட்டக் கூடாது; கருவூலம் முழுவதும் கருவிகளின் முன்னேற்றத்துக்கு மட்டுந்தானு என்று கண்டிக்கின்றனர், வாழ்வு காண முடியாத மக்கள். போர் முடிந்தபின், போரில் ஈடுபட்ட நாடு, நாட்டின் நலிவை நல்லபடியாக்க புதுவரிகளைப் போடத்தான் செய்யும்! அறிவேன்! அரசாங்கத்தால் போடப்பட்ட வரிகளை, அக்கறையுடன் செலுத்தவேண்டிய கடமையும் மக்களுக்கு உண்டு! இல்லையா விக்ரமரே!

விக்ர:- சொல்லுங்கள்!

அருளா:- வரி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் மக்கள்; மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் நாம்! வரிப்பணம் நம்முடைய நலனுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப் படுவதை, அறிவுள்ள எந்த மக்களும் விரும்பமாட்டார்கள்! வரி வசூல் மட்டுமே அரசாங்கக் கடமை என்று எந்த அறிவுள்ள அரசும் கருதாது, செயல்படாது.

விக்ர:- சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டும் அமைச்சரே!

அருளா:- கவனிக்கப்படத்தான் வேண்டும்! மக்களால் மட்டுமல்ல — அரசினாலும்! போர்க் கருவிகளைப் புதுப்பிக்க நாம் எடுக்கின்ற நடவடிக்கைகளில் பத்தில் ஒரு பங்காவது நாட்டு மக்களின் நலிவகற்

நம் நாட்டவடிக்கை களுக்காக ஒதுக் கினோமா? வயல் கள் வறண்டு கொண்டிருக் கின்றன தொழில் துறைகள் தேக் கமடைந்து வரு கின்றன! இல் லாத மக்கள் இருப்பவரைப் பார்த்து ஏங்கு கிறார்கள்! இந்த ஏக்கம், இருப்ப வனிடமிருந்து இல்லாதவற்றை இல்லாதவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்ற எண்ணத்தைத் தந்து விட்டால்? மக்கள் கேட்கிறார்கள்! இப்படி; பதில் சொல்ல முடியவில்லை! எங்களுக்கு வாழ்விருந்தால்தான் அரசுக்கும் வாழ்வு என்று வெளிப்படையாகவே கூறுகிறார்கள்! எதிர்த்துரைக்க இயலவில்லை.

விக்ர:- அமைச்சர் அல்லவா நீங்கள். அக்கறை அதிகம் இருக்கத்தானே செய்யும். மல்ல நாடு வளமிக்க பூமி! மருதூர் பொன்கொழிக்கும் நாடு. போர்த் தொடுப்போம்! பூண்டோடு அழிப்போம் அந்தப் புல்லர்களை! பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளிக் கொண்டுவந்து அளிப்போம், திருநாட்டு மக்க ளுக்கு!

அருளர:- உங்கள் போராற்றலை நான் மிகவும் மதிக் கிறேன் தளபதியாரே! ஆனால் போர் வெறியைக் கண்டிக்காமலிருக்க முடியாது. உணவுக்கு வழி என்ன? உடுப்பதற்கு வேறென்ன? என்று ஏங்கிக் கிடக்கும் மக்களின் எண்ணிக்கை மிகுந்துகொண்டு வருகிறது!

விக்ர:- இயற்கை வளம் இல்லை! தொழில் திறமை இல்லை; செல்வம் மிகுதி இல்லை! என்ன செய்ய முடியும்?

அருளர:- திருநாட்டில் எல்லா வளமும், திறனும் வாழ்வும் பிற நாட்டுக்கு ஏது? மக்கள் வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர் கள்! வாழ்வுக்கான வழிமுறை களை வகுக்கிறீர்கள்! மக்கள் வாழ்கிறார்கள்! மன்னர்களும் வாழ்வு பெறுகிறார்கள். தளபதி யாரே! படைகளுக்கு மட்டும் நீர் தளபதியாயில்லை. பாரா ளும்மன்னனுக்கும் நீங்கள்தலை வரா இருக்கிறீர்கள். நாட்டைப் புரக்கும் நற்பணிக்காக நீங் கள் நியமிக்கப் பெற்றிருக்கிறீர் கள். அதற்கான முறைகளில் உங்கள் சிந்தனை, செயல், சேவை அனைத்துமிருக்க வேண்டும்; ஆலோசியுங்கள்.

[என்று கூறிவிட்டு, வேகமாகப் போய்விடு கிறார். குமாரவேலன் வந்துகொண்டே.....]

குமார:- அமைச்சர் பேசியவைகளைக் கேட்டுக் கொண்டுதானிருந்தேன் தளபதியாரே! அறிவுரை தரும் அளவுக்குத்தானே அவரை வைத்திருக் கிறோம். ஆக்கப் பணிகளை ஆக்கித் தரவேண்டி யது நீங்கள் அல்லவா! அதனால்தான் அவர் அவை பற்றி உங்களிடம் கூறுகிறார்.

விக்ர:- உண்மைதான் மன்னு! அவை பற்றிக் கவனிக் கிறேன்! சீன நாட்டிலே இருக்கும் நம் தூதுவ ருக்கு வயதாகி விட்டதாம். அலுவல்களைக் கவ னிக்க முடியாத அளவுக்கு முதுமை. அறிவுச் செறிவுமிக்க ஒருவரை அங்கு அனுப்புவதுதான் நல்லது. அமைச்சர் அருணகிரியாரை, சீன நாட் டுத் தூதுவராக அனுப்பிவைக்க, தங்கள் அனு மதியை வேண்டுகிறேன்.

குவார:- நல்லது என்று எண்ணுகின்ற எந்த வொன் றுக்கும் என் அனுமதியை எதிர்பார்க்க வேண்டிய தில்லை என்று எத்தனையோ முறை எடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன்.

விக்:- என்றாலும், நான்...

குமார:- நாட்டுப் பாதுகாவலர்! அறிவேனே நான். நல்லதைச் செய்யுங்கள், நாட்டு மக்களை நல்லபடி வாழச் செய்யும் திட்டங்களைத் தீட்டுங்கள்!

[என்று மன்னன் போகிறான். குழம் பிய நிலையில் அங்குமிங்கும் உலவிக் கொண்டிருக்கும் போது திருமுடியார் வருகிறார்.

திருமுடி:- [வந்துகொண்டே) அரசர் இங்கே இருக்கக் கூடும் என்று வந்தேன்...

விக்:- இருந்தார், போய்விட்டார்! ராஜ குருவுக்கு ராஜனிடம் மட்டும்தான் வேலையோ?...

திருமுடி:- அப்படியொன்றுமில்லை. அரசரிடம் சில ஆலோசனைகளைக் கூறலாமென்றுதான் வந்தேன்!

விக்ர:- அந்த அற்புத ஆலோசனைகளை அடியேன், அறிந்துகொள்ளலாமோ?

திருமுடி:- அரசர் அறிந்தாலும், அது விக்ரமிடம் வந்துதானே நீரும்! அறிந்துகொள்வதோ, அறி

விப்பதேர் தவறிக்கிலையே! தளபதியாரே! நாட்டிலே வறுமை மீஞ்சி, வளங்கெட்டுக்கிடக்கிறது. வரி செலுத்தக்கூட வக்கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மக்கள். இவையெல்லாம் எதனால்? வளமார் திருநாடு என்று வாய் மணக்கப் பாடினோமே, அந்த வளம் எங்கே மறைந்துகொண்டுவிட்டது? வீரத்தின் சிகரம் விக்ரமன் இருக்கும்போது வீழ்ச்சி நிலை ஏன்? வெண்ணுடை வென்ற பேராற்றல் இருக்கும்போது மக்களிடம் விரக்தி நிலை ஏன்?

விக்ர:- அரசகுரு அதற்குக்கூறும் காரணம்?

திருமுடி:- விக்ரமரே! வீரத்தை வெளிக்காட்டும் ஆற்றல் மட்டும் இருந்தால் போதாது; அருள் வேண்டும்! ஐயன்மீது, ஆள்வோருக்கும், மக்களுக்கும் 'பக்தி' சுரக்கவேண்டும்! அதனைச் சுரக்கச் செய்யும்படி கலனை கோயில்கள் புதுப்பிக்கப்படவேண்டும்! விழாக்களையும் வேள்விகளையும் விடாமல் நடத்தும்படி உத்திரவு அல்ல, உருப்படியான உதவிகளைச் செய்யவேண்டும் ஒழுங்கான முறையில்.

விக்ர:- அப்படியா திருமுடியாரே! அறியேனே நான், இது வரையில் ஐயன் அருள்பற்றியெல்லாம்! அறிய முயல்கிறேன்; சென்று வாருங்கள்!

[திருமுடியார் ஏமாற்றத்துடன் போகிறார். அவர் போனதும்]

மூட்டாள்கள்! ஐயனும்! அருளாளரும் ஆண்டவனும்! வீரத்தை விலைகூறிவிட்டு கோழையாகிவிடு என்று கூறுகிறார் அமைச்சர்! வயிறு இருக்கிறது என்று வாதாடுகிறார்களாம் மக்கள். வீறு கொண்ட வேங்கையிடம் வீழ்ந்துகிட என்று ஆணையிட்டு அடக்கப் பார்க்கிறார்கள், அனேவரும்!

காட்சி 6

[அறிவானந்தர் தம் ஆராய்ச்சி பற்றி குறிப்புத் தொகுத்துவைத்திருப்பதைப் புரட்டியபடி இருக்கிறான் குணனன். அருகே அவன் தங்கை திருமதி அமர்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

திருமதி:- அப்பாவின் போக்கு எனக்குப் புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. வேளாவேளைக்குச் சோறுகூட தின்பதில்லை. அப்படி என்ன ஆராய்ச்சியோ!

குணு:- திருமதி, எழுந்ததிலே இருந்து அப்பா தூங்குகிற வரைக்கும் அவர்கூடவே இருக்கிறாய். மலைச்சாரல், பாறைப் பகுதி, காட்டுப்பக்கம் அங்கே இங்கே என்று அலைந்து, அலைந்து ஊரில் இருக்கிற வேர்களையும், பச்சிலைகளையும் கொண்டு வந்து ஆராய்ச்சி செய்கிறார் அப்பா! அவர் கவலை அதிகமாகிக்கொண்டே இருக்கிறது. அப்பாவின் ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு முடிவேற்பட்டுவிட்டால், அந்த பொன்னாள், இந்த நாட்டின் நன்நாள்! போர் இருக்காது! போர் காரணமாக புகைச்சல் இருக்காது! புரட்சி இருக்காது! வறட்சி இருக்காது! வறுமை இருக்காது! பசிப்பிணியே பாரைவிட்டு அகன்று போகும்!

[இதைக் கேட்டுவிட்டு திருமதி விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறாள்.]

குணு:- பைத்தியமா உனக்கு திருமதி! ஏன் சிரிக்கிறாய்!

திருமதி:- அப்பா வெற்றியடைந்து விட்டால் அப்புறம் பசி, பஞ்சம் பட்டினி இருக்காது; சரி, ஒப்புக்கொள்கிறேன். போரும் புகைச்சலும் இருக்காது என்கிறாயே அண்ணு, நீ எங்கே போவாய் வேலைக்கு?

குணு:- திருமதி! எனக்கு வேலை கிடைக்கவேண்டுமென்பதற்காக, அந்த வேலையின் மூலமாகப் பொருள் ஈட்டவேண்டுமென்பதற்காக போர் ஏற்படும் நிலை நீடித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று நான் நினைத்தால், என்னைவிடக் கேடுகெட்ட ஒரு குடிமகன் இருக்கமுடியாது. சுயலாபத்துக்காக நாட்டில் குழப்பநிலை இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்ற இழிகுணம் நாட்டில் எந்த ஒருவருக்குமே இருக்கக்கூடாது திருமதி, இருக்கக்கூடாது! திருநாட்டைப் பொன் கொழிக்கும் பூமியாய் மாற்றிவிடவேண்டும்; மக்கள் குறையற்றவர்களாய், குணமிக்கவர்களாய் வாழ வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் அப்பா, அரும்பாடு பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்! அந்தப் பணியில் இனி நான் முழுமூச்சாக ஈடுபட முடிவெடுத்து விட்டேன். ஆராய்ச்சியைத் துரிதப்படுத்த வேண்டும்.

திருமதி:- தளபதி விக்ரமருக்கு அடுத்த பட்டாளப் பதவியைத் தங்களுக்குத்தான் தரப்போவதாகப் பேசிக்கொள்கிறார்களே அண்ணு!

குணு:- உண்மைதான்! போரும் அதன் கொடுமைகளும் புவனத்தைவிட்டே போக்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு நாளின் முழு நேரத்தையும் செலவிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார் அப்பா! திருமதி, நான்.....

வெட்கப்படுகிறேன், வேதனைப்படுகிறேன், பட்டாளத்தில் பதவி தேடிக்கொண்டிருப்பதற்காக!

திருமதி:- அரண்மனைப் பதவியிலிருந்து வெளியேறி விடப் போகிறீர்களா? அப்பா ஒப்புக் கொள்வார்களா?

குணா:- மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பார்! தந்தையின் கொள்கை வேறு; தனயனின் கொள்கை வேறு என்று இது வரையில் இருந்து வந்த முரண்பாடுகள் மூலைக்குச் சென்றுவிடும். தந்தையும் தனயனும் நாட்டின் எதிர் காலத்துக்காக ஒருமித்தக் கருத்தோடு ஒன்றுபட்டார்கள்! வென்றுவிட்டார்கள்! என்று எல்லோருமே இனி இயம்புவர்! வாழ்த்துவர்! வரவேற்பர்!

திரு:- இந்த இனிய முடிவை, இப்போதே சென்று அப்பாவிடம் கூறி வருகிறேன்!

போக முயல்கிறாள் திருமதி. குணாளன் அவளைத் தடுத்து—

குணா:- இரு அம்மா! இந்தச் சேதியை நானே அப்பாவிடம் கூற வேண்டும்! திருமதி, மாதவன் எங்கே? மடையன் வெகு நேரமாகக் காணோம்!

திரு:- ஏதோ மூலிகை வேண்டும்என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் அப்பா! ஒருவேளை தேடிக்கொண்டுபோய் இருப்பான்—காட்டுக்கு!

குணா:- மாதவனுவது, காட்டுக்குப் போகவாவது.....

திரு:- மாதவன் போகும் காட்டில் புலியும் இல்லை பாம்புப் புதரும் இல்லை. சிங்கமும் இல்லை, சிறுத்தையுமில்லை. மான் இருக்கும்; மயில் இருக்கும்! பைங்கிளி இருக்கும், பஞ்சவர்ணக் கிளி இருக்கும்!

[என்று சிரித்துக்கொண்டே போய்விடுகிறாள்]

குணா:- பொல்லாதபோக்கிரி நீ.....!

[என்று அவனும் வேறு பக்கம் போகிறான்.]

காட்சி 7

[ஊரின் புறப்பகுதி. அறிவானந்தரது ஆராய்ச்சிக் கூட்டத்தில், ஆராய்ச்சிப் பிரிவில் வேலை பார்க்கும் ஒருவனான மாதவன் என்னும் இளைஞன் உல்லாசப் பிரியன். இளமை இன்பத்தை எப்படியும் துய்ப்பது என்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டவன். மாலதி என்ற அலங்காரவல்லியுடன் அளவளாவிக்கொண்டிருக்கிறான்.

மாலதி, மாதவன் மேல் ஏதோ ஊடல் கொண்டவள்போல் காணப்படுகிறாள்.

மாதவன்:- இன்பவல்லி! எழிலரசி! அஞ்சுகமே! உனக்குக் கோபம் ஆகாதடி!

மாலதி:- ஆமாம், இன்பமே! எழிலே! மயிலே! குயிலே! எல்லாம் எதிரிலிருக்கும் பொழுதுதான் கொஞ்சுவது!

மாதவன்:- (அவள் கரத்தைப்பற்றி இழுத்தபடி) மாலதி! என் நெஞ்சிலே நீ எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கிறாய்!

மாலதி – (கொஞ்சு மொழியில்) நேற்று இரவு நிலவு எவ்வளவு அழகாக இருந்தது! காத்து காத்து.....

மாதவன்:- என்னைநெருப்பாய்ச்சுட்டது, என்ன செய்வேன்? வேலை, ஓயவில்லை!

மாலதி:- என்னதான் வேலையோ, இரவு பகலென்று இல்லாமல்! மணலைக் கயிறாகத் திரிக்கிறீர்களோ, வானத்தை வில்லாக வளைக்கிறீர்களோ, அல்லது செம்பு பித்தளையைத் தங்கமாக்கும் வித்தையைச் செய்கிறீர்களோ! இப்படி ஓயாமல், அந்தக் கிழத்துடன் கூடிக்கொண்டு அரைப்பதும் உரைப்பதும் காய்ச்சுவதும், செச்சே! பைத்தியம் அந்தக் கிழத்துக்கு! உங்களுக்குமா?

மாதவன்:- (ஆர்வத்துடன்) மாலதி! எங்கள் காலடியில் தங்கத்தைக் கொண்டு வந்து கொட்டுவதற்கு மன்னாதி மன்னர்களெல்லாம் தவங்கிடப்பார்கள், எங்கள் வேலை வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்டால்! தெரியுமா?

மாலதி:- தெரியுமே! அந்தக் கிழவன் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு நீங்கள் கெட்டுப் போயிருப்பதும் தெரியுதே!!

மாதவன்:- உலகிலே, ஏழ்மை, பஞ்சம், பிணி எல்லாம் பஞ்சு பஞ்சாகப் பறக்கப்போகிறது, மாலதி! பார்க்கப்போகிறாய் அந்த அற்புதத்தை, அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சி வெற்றி பெற்றதும்!

மாலதி:- (குறும்பாக) மாயாஜாலம், மகேந்திரஜாலம் செய்றீங்களா!

மாதவன்:- (எழுச்சியுடன்) செச்சே! ஊரை ஏய்த்து உண்டு கொழுக்கிற ஆசாமிகளோட பேச்சல்லவா மாயாஜாலம், மகேந்திரஜாலம் எல்லாம்! இது மெய்ப்பொருள் காண்பது!

மாலதி:- (மேலும் கேலியாக) உங்களோட அறிவுதான் மெய்! மற்றதெல்லாம் பொய்! அப்படித்தானே!

மாதவன்:- (சலிப்போடு) எப்படி அதை உனக்கு நான் விளங்கவைப்பது? புரியவில்லையே கண்ணே!

மாலதி:- உங்களுக்கே அது விளங்கலேன்னு சொல்லுங்க! சபாஷ்! சபாஷ்!!

மாதவன்:- கேலி பேசுகிறாய் மாலதி! வேலைச் செருகுகிறாய். அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சி, அற்புதமானது! அபாரமானது! அறிவுபூர்வமானது!

மாலதி:- அப்படித்தான் இருக்கட்டுமே, இந்த அழகுப் பூமானுக்கு அதனாலே லாபம் என்னவாம்?

மாதவன்:- எனக்குமட்டுமில்லே மாலதி! ஆராய்ச்சி வெற்றியடைந்தால், அதனால் லாபம், இந்தக் கலாபத்துக்குக்கூடத்தான்.

[என்று கூறி மாலதியை இழுத்து அணைத்துக் கொள்கிறான்.]

காட்சி 8

[ஊர்ப் பெரியவர்கள் சில பேரை, தன் மாளிகையில் கூட்டிவைத்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் திருமுடியார்.

பெரியவர்கள் இடுப்பில் அங்க வஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு, கை கட்டி வாய் பொத்தி பக்தி சிரத்தையுடன் நின்று கேட்கின்றனர்.]

திருமுடியார்:- ஐயனின் அருள் இந்த நாட்டுக்கு இனி சித்திக்காது! அம்பாள் அருள்பாலிக்கமாட்டாள்! பசியென்றும், பஞ்சமென்றும், பட்டினியென்றும் அவலக் குரல் ஆரோகணத்திலிருக்கிறதே, ஏன் என்று உங்களில் எவரேனும்! எண்ணிப் பார்த்தீர்களா? ஆண்டவன் குடியிருக்கும் ஆலயங்கள் அழிந்துகொண்டு வருகின்றன; ஏனென்று கேட்டீர்களா உங்களில் எவரேனும் விக்ரமனிடமிருக்கும் வீரம் ஒன்றே, இந்தத்திருநாட்டை வளநாடாய் மாற்றிவிடப் போதும் என்று மமதையிலிருக்கிறார்! மன்னனும் மத்தனங் கொட்டுகிறார்! கலஞகி வரும் கோபுரங்களைப் புதுப்பித்து, புணருத்தாரணம் செய்து கும்பாபிடேகம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்றால், கருவூலம் காலியாக இருக்கிறது; புது வரிகள் விதிக்கிறேன்; நிரம்பட்டும் பொக்கிஷம்— நிதானத்துப் பார்க்கலாம் என்கிறார் விக்கிரமர்! நாடு, காடாக வேண்டும்; கடவுளின் கடாட்சம் இல்லாது போகவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?

ஒரு பெரிய:- அதை எப்படி அனுமதிக்க முடியும்? ஆண்டவன் இட்ட பிச்சைதானே அரசும், மன்னனும்! கேட்கத்தான் வேண்டும், அரசரிடம்,

இன்னொரு பெரியவர்:- நாட்டின் வரிப்பணம், நாட்டு மக்களுக்காகத்தான்! போர் வெறியர்களின் போர் முழக்கத்துக்கல்ல!

திரு:- என்று மன்னனிடம் கேளுங்கள்! மன்னனை வைத்து விளையாடும் விக்ரமனிடம் கேளுங்கள்! விபரீதம் விளையாடி திருநாட்டைத் தீய்க்குமுன் கேளுங்கள் மன்னரிடம்!

அனை:- கேட்கத்தான் வேண்டும்! கேட்கத்தான் போகிறோம்.

திரு:- போய்க் கேட்டுவிட்டு வாருங்கள்! மன்னனுக்காக மக்களா? மக்களுக்காக மன்னனு என்று கேளுங்கள். அரசன் ஒரு குழந்தை; அறியாச் சிறுவன்! ஆட்டிப் படைப்பவனிடம் கேளுங்கள்! போங்கள்.

[பெரியவர்கள் போகிறார்கள். போனதும் விக்ரமன் அங்கு வருகிறான்.]

விக்ர:- (வந்துகொண்டே) ஆட்டிப் படைப்பவனே வந்திருக்கிறேன்; கேளுங்கள்! திருமுடியாரே! கேட்கச் சொல்லி சொல்லிக் கொடுத்தனுப்பினீர்களே, நீங்களே கேட்கலாமே! மக்களுக்காக மன்னனு? மன்னனுக்காக மக்களா? கேட்கவேண்டிய கேள்விதான்! திருமுடியாரே, கேட்டுக் கொள்ளுங்கள், மக்களுக்காக இருக்கிறான் மன்னன்; அந்த மன்னனுக்காக இருக்கிறார்கள் மக்கள். அவர்கள் இருவருக்குமாக இருக்கிறேன் நான்! வறண்டு கிடக்கிறது நாடு; வாழ்விழந்து கிடக்கிறார்கள் மக்கள்! தெரியாமலிருக்கிறேனு! எதிரி நாட்டவர்களின் தாக்குதல் எந்த நேரத்திலும் நிகழலாம் என்று இருக்கிறது நிலைமை. இலட்சியங்களைக் கூட விட்டுக் கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டும் இந்த வேளையில். களமுகத்தில் இருந்து கடமை வீரன், உயிரையே கொடுக்க முன்வருகிறான். நாட்டுக்காக! நாட்டவர் சில நாள் நலன்களை விட்டுக் கொடுத்தால் என்ன கெட்டுப் போவரோ! திருமுடியாரே! தேவாலயங்களின் ஆட்சி உம் முடையது! தேவர்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டாலே போதும்! தேவையற்ற முறையில் என் பாதையில் குறுக்கிட்டுக்கொண்டு வருகிறீர்கள்! எச்சரிக்கிறேன்! முடிந்தால் உங்கள் தேவன், உங்களைக் காப்பாற்றட்டும்!

திருமுடி:- விக்கிரமரே! இப்படிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மக்களில் சிலர்! நாடாள்வோர், நமக்கென்ன என்று இருந்து விடும்போது, நாட்டவர் தானே கேட்டுத் தீருவர்! நலியும் மக்கள் அல்லவா வாழ்வுக்குப் போராடுவர். என்பால் கேட்டனர் மக்கள்! இறைவனிடம் கேளுங்கள் என்றேன் நான். நாட்டு மக்கள் தங்கள் போக்கின்மீது அதிருப்தி கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளிப்படையாகவே பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள். உயர்ந்த இடத்திலிருக்கும் உங்களிடம் நேரில் வந்து உரைக்க முடியவில்லையாம், உற்ற குறைகளை; உரைக்கச் சொன்னார்கள்—அதனையே உரைக்கும் படிக் கூறினேன். மக்களது ஆத்திரத்தைக் கிளறி விட்டு அரசியல் நடத்துவது நல்ல பலனைத் தராது. ஆண்டவனும் அனுமதிக்கமாட்டான். எனவேதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் திட்டங்கள் ஏதேனும் தீட்டுங்கள் என்று! ஐயனின் அருளுக்கு வழி தேடுங்கள் என்று!

விக்ர:- ஆலயத்துக்குள்ளிருந்து ஒலிக்கும் மணியோசை ஒன்றின் மூலமே, உற்பாதங்களைச் சமா

ளித்துவிடும் ஆற்றல் உங்களுக்கிருக்கலாம்! நிரூபித்துக் காட்டுங்கள். வருகிறேன்.

[திடுக்கிட்டுப் போனவராக நிற்கிறார் திருமுடியார்.]

காட்சி 9

[வீதியில் வீரன் ஒருவன் தண்டோரா போட்டுக்கொண்டு போகிறான். பலபேர் நின்று அதனைக் கவனிக்கின்றனர்.]

"இதனால் சகலமானவர்களுக்கும் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், திருநாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக அரசர், புதிய சில திட்டங்களை மேற்கொள்ள விரும்புகிறார். புதிய திட்டத்தின் மூலம் புதுவாழ்வு பெறப்போகிறார்கள் மக்கள். புது வாழ்வு அளிப்பதற்காக, திருநாட்டுத் தேவாலயங்களையும், இனிமேல் அரசாங்கமே நேரடியாக நிர்வகிக்கப் போகிறது. அரசாங்க நிர்வாகத்தின் கீழ், ஆலயங்களின் பூஜை, புனஸ்காரங்கள் அனைத்தும் எப்போதும்போல் நடைபெற்றுக் கொண்டேவரும். இதன்மூலம், தனிப்பட்டவர்களிடம் ஆலயத்தின் சொத்துக்கள் இருப்பது இன்றுமுதல் பறிமுதல் செய்யப்படுகிறது. இது மன்னர் குமாரவேலரின் உத்தரவு....."

[படித்து விட்டுப்போய் விடுகிறான் வீரன். மக்களில் சிலர்.....]

ஒருவன்:- கோயில் சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்தவன்களுக்கு வந்துட்டுது ஆபத்து!

இரண்டாமவன்:- பின்னென்ன! ஆண்டவனுக்கு ஆயிரம் காணி எதுக்கு? ஆறுகால பூசைக்கு 5 லட்சம் 50 லட்சம்ன்னு, அடுக்குமா? ஆண்டவன் அப்படிக் கேட்கிறாரா? உள்ளன்போடு பக்தி செலுத்தினு போதாதா?

மூன்றாமவன்:- இதெல்லாம் ஒரு சம்பிரதாயம்தானே! அந்தந்த காலத்துக்குத் தக்கபடி ஏதோ ஒரு ஏற்பாடு செய்துவச்சிருந்தாங்க! இது விக்ரமன் காலம்! விபரீத புத்தி!

வேறொருவன்:- விபரீதமும் இல்லே, விளையாட்டும் இல்லே! திருமுடியார் இருக்காரே, அவருடைய ஆதிக்கத்திலே மட்டும் ஐயாயிரம் ஏகரா புஞ்சை இருக்கு. அவரது அதிகாரத்திலே இருக்கிற எல்லா கோயில்களுக்கும் ஐம்பதாயிரம் ஏகரா சொத்து இருக்காம்! இவ்வளவையும் அவர் மட்டுமே அனுபவிக்கிறதா? அது தப்புன்னுதான் இப்ப, அரசாங்கமே அந்த சொத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு, நமக்கு வரிகளைக் குறைக்கப் போகுதாம்!

மற்றொருவன்:- என்னமோ, வரிகுறைஞ்சா சரி, வாழ்வு ஒசந்தா சரி!

காட்சி 10

[திருமுடியார் மாளிகையில், தனியாக அமர்ந்திருக்கிறார். ஆழ்ந்த சிந்தனையைப் பிரதிபலிக்கும் தோற்றம்.

அவர் மனம் மட்டும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறது.]

மனம்:- நிலைகுலைத்துவிட்டான் நீச்சன். நிர்மூலமாக்கி விடவேண்டும்! கோயில் சொத்துக்கள் என்றால் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வரப்பட்டவையா என்ன? தேவனின் ஆறுகால பூசைக்கு ஆகும் செலவுக்குக்கூட, இருக்கின்ற சொத்துக்கள் போதியனவா இல்லை. நேரில் எதிர்க்க ஆற்றல் அற்றுப்போனான் அந்த அறிவு கெட்டவன்! சட்டத்தைத் துணைக்கழைத்துக் கொண்டான்! சமூகத்தையே எதிர்க்கத் துணிந்தான்! நிலையில் இழிந்தார்க்கு நேர்வழி பயன் தராது. இருக்கவே இருக்கிறது குறுக்கு வழிகள்! திருமுடியார்—யார் என்பதைக் காட்டுகிறேன். தீயதை விளைத்தவன், தீயவற்றையே அறுவடைசெய்யட்டும்!

[ஆழ்ந்த யோசனையுட்னேயே, திருமுடியார் எழுந்து போகிறார்! விக்ரமனின் குரல் மட்டும் கேட்கிறது. திருமுடியார் நிற்கிறார்.]

குரல்:- எச்சரிக்கிறேன்! முடிந்தால் உங்கள் தேவன் உங்களைக் காப்பாற்றட்டும்! தேவன் உங்களைக் காப்பாற்றட்டும்.!!

தீரு:- விக்கிரமா! தேவனையே அறைகூவலுக்கு அழைத்து விட்டாய்! அழைக்கப்பட்டவனின் அருள் உனக்கா? எனக்கா? பார்க்கிறேன்!

காட்சி 11

[மன்னன் குமாரவேலனின் தனியறை. அமர்ந்திருக்கும் மன்னனிடம், விக்ரமன்—]

விக்ர:- ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ளன, மல்ல நாட்டான் போர்த்தினவு கொண்டிருக்கிறான்! நம் வீரத்தைப் பழித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த வீணன், திருநாட்டின் நிலையோ, போர்க் கருவிகள் புதுப்பிக்கப்பட்டவும், புதிய கருவிகளைப் படைக்கவும் வீரர்களுக்குப் புது முறை பயிற்சி தரவும், புதிய வீரர்களைச் சேர்க்கவுமான படைப்பெருக்கத்துக்காக கருவூலத்தின் பெரும் பகுதியும் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. நாட்டு மக்களது வாழ்க்கைத் தரம், சற்றே குறைவுற்றுக் காணப்படுவது உண்மைதான்! வேறு வழியில்லை. அரசாங்க வருவாய்க்காகப் பல புது வரிகளையும் விதித்திருக்கிறேன். இனிமேலும் புதிய வரிகளின் பளுவினைச் சுமக்கும் சக்தியில் மக்கள் இல்லை என்பதையும் உணர்கிறேன். மன்னருக்கு மாற்றரின் மதத்தில் தலையிடவேண்டும் என்ற நிலையில்லை. தேவையுமில்லை. நம்நாட்டுத்தேவாலயங்களின் வருவாய் ஆண்டுக்குப் பல லட்சம் இருக்குமாம்! நாடு போர் ஒன்றை நடத்தியாகவேண்டிய நிலையிலிருக்கும்போது ஆண்டவனின் பேரால் ஆயிரக்கணக்கான பொற்காசுகளைப் பாழாக்குவதை, நாகரிகமுள்ள ஒரு நாடு, அனுமதிக்க முடியாது. அதற்காக அவசரச்சட்டம் பிறப்பித்திருக்கிறேன் தங்கள் பேரால்! இனி ஆலயங்களின் வருவாய் அணைத்தும் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம்! ஏழை எளிய மக்கள் வரி கட்டமுடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆலய வருவாய் மூலம், வரி விலக்கு தரலாம் என்று நினைக்கிறேன். தங்கள் அனுமதி வேண்டும்! நம் படையில் சிறப்புச்சேவை செய்த வீரன் குணாளன் என்பவனுக்குத் தாங்கள் அஞ்சா நெஞ்சன் என்ற விருது வழங்கியது நினைவிருக்கலாம். துணைத் தளபதிகளில் ஒருவனாக நியமிக்க நினைத்திருந்தேன்! பட்டாளப் பணியே தேவையில்லை என்று அறிவித்திருக்கிறான் இப்போது. அவன் தந்தை அறிவானந்தர் ஆட்சிக்கு எதிராகச் செயல் படுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.....

குமார:- நிறுத்துங்கள் பாதுகாவலரே! நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் அறிவானந்தர் பற்றி அப்படிக் கூறுகிறீர்கள்.

விக்ர:- இல்லை மன்னா! ஆட்சிக்கு எதிராக என்றால், சதித்திட்டம் தீட்டியோ, மன்னருக்கெதிராக மக்களைத் தூண்டிவிட்டோ, எதிரி நாட்டாரிடம் கையூடுப் பெற்று காட்டிக்கொடுக்கும் முறையிலோ அல்ல—போர் கூடாது என்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் எல்லாம் போர்வெறியால் கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கிறோமாம்! ஏதோ ஆராய்ச்சி செய்கிறாராம்! ஆராய்ச்சியில் வெற்றி பெற்றால் ஏழைகள் வாழ்வு மட்டுமல்ல—அரசனின் வாழ்வும் உயரும் என்று பேசிக்கொண்டிருக்கிறாராம்!

குமார:- நான்கூட கேள்விப்பட்டேன்! அறிவானந்தரின் ஆய்வுக்கூடம் சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறதாம். அபூர்வமான பல உண்மைகள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவாம். தலையீடு தேவையில்லை, ஆலய விஷயம், சரியான நடவடிக்கைதான்! மல்லநாட்டானுக்கு மண்டியிட தளபதி விக்ரமர் கோழையல்ல; குமாரவேலனின் குடிப்பெருமை குன்றிக்கிடக்கவில்லை என்பதை முறைப்படி உணர்த்திவிடுங்கள்! சரிதானே தளபதி!

விக்ர:- மன்னர் உத்தரவு!

[மண்டியிட்டு வணங்கிப் போகிறான்]

காட்சி 12

[அறிவானந்தரின் ஆய்வுக்கூடத்தில் வெடிச்சத்தம் கேட்கிறது. திருமதியும் குணாளனும் பரபரப்புடன் ஓடிவந்து பார்க்கிறார்கள்; குமாய்வெடித்துச் சிதறி, அறிவானந்தரின் முகத்தில் கண்ணுடித் துண்டுகள் பட்டு, கிடக்கிறார். குணாளனும் திருமதியும் கண்ணுடித்துண்டுகளை நீக்கி, அவரைத் தூக்கி வந்து ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் போட்டு, உபசாரஞ் செய்கிறார்கள். குணாளன் முகத்தைத் துடைத்து விடுகிறான். திருமதி மருந்தையிட்டு, ஒரு துணியால் கட்டிவிடுகிறாள்.

அறிவானந்தர் கண் விழித்து எழுந்து உட்காருகிறார்.]

திரு:- அப்பா! எப்படி இருக்கிறது?

அறி:- நன்முகத்தானிருக்கிறேன்!

[அவர்களை விலக்கிக் கொண்டு ஆய்வுக்கூடத்தை நோக்கிப் போகிறார்]

குண:- போதும், அப்பா! படுத்துக்கொள்ளுங்கள், நாளைக்குக் காலையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்!

அறி:- நாளை நாளையென்று எதை ஒத்திப்போட முடியும் குணாளா! இன்று எவ்வளவு நாழியானாலும், அதை முடித்துவிட்டால்தான் எனக்குத் தூக்கம் வரும்!

திருமதி:- இப்பொழுதுதான் குமாய் வெடித்து விபத்து வந்தது! (சிதறிக் கிடக்கும் கண்ணுடித் துண்டுகளைச் சேர்க்கிறாள்) அதற்குள் மறுபடியும் அதே வேலைக்கு வந்துவிட்டீர்கள்!

அறி:- (உடைந்த கண்ணுடித் துண்டு ஒன்றை எடுத்துப் பார்த்த வண்ணம்) திருமதி நாற்பது நாட்களாக எவ்வளவு சோதனைகள் எத்தனைத் தடவைத் திருப்பித் திருப்பிச் செய்தேன்! எவ்வளவு மனப் போராட்டம், சிக்கல்கள்! இந்தக் கண்ணுடிக் குமாய் வெடித்திராவிட்டால், என் மண்டையல்லவா இந்நேரம் வெடித்திருக்கும்! குணாளா! இயற்கையிடமிருந்து ஒரு இரகசியத்தைப் பெறுவது, எதிரியிடமிருந்து ஒரு கோட்டையைப் பிடிப்பதைவிடக் கடினமான செயல்!

[அறிவானந்தர் பேசிக் கொண்டே குமாய்களை அடுக்கி வைக்கிறார்]

குண:- அப்பா! கவனமாக இருக்கிறீர்கள்! சற்று படுத்து உறங்குங்கள்! நான் அதுவரையில் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்!

அறிவா:- குணாளா! அஞ்சா நெஞ்சன் என்ற வீர விருது பெறத்தான் இதுவரையில் பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தாயே தவிர, இந்தக் கிழவனின் ஆராய்ச்சி பற்றி அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளாமலே இருந்துவிட்டாய், பட்டாளத்தில் பணி வேண்

டம் என்றவுடன் பற்றேற்பட்டுவிட்டது. ஆராய்ச்சியில்! வீரமும், விவேகமும் இருந்தால் எதிரியின் தகுதியை, தாளின் கீழ்ப்போட்டு மிதிக்க முடியும். இது அப்படி அல்லவே! இயற்கையின் இரகசியங்கள் மகனே! மிகுந்த கவனம் தேவை! கடுமையான உழைப்புவேண்டும்! முடியுமா உன்னால்?

குணு:- முழு அளவும் உழைக்காமல், உரிமைக்கும், ஊதியத்துக்கும் மட்டுமே உரத்தக் குரலெழுப்புவோரை உற்பத்திச் செய்து தரும் நாளாக இது இருக்கிறதேயென்று. அப்படிக் கேட்கிறீர்களா அப்பா! உயர்வு, உழைப்பில்தான் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தவன்; உணர்த்துபவன்! உங்கள் மகன் அப்பா நான்! உங்கள் மகன்!

அறி:- (புன்னகையுடன்) சரி, பார்க்கலாம்! இந்தக் குழாய்மீது சூடேறியதும் கொதித்து ஆவி கிளம்பும் பொழுது. (ஒரு குப்பியைக் காட்டி) இந்தப் புட்டியிலிருப்பதை (ஒரு குறியிட்டு) இந்த அளவுக்கு ஊற்றவேண்டும்! பின் அது அதிகமாகக் கொதித்து வழிகிறதா என்று பார்க்கவேண்டும்.

குணு:- சரியப்பா!

[குணுளன் மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்,

அறிவானந்தரும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார், ஆனால் சகோப்பு மிகுதியால் சாய்ந்து உறங்கிவிடுகிறார்.]

திருமதி:- அண்ணு! ஆபத்தான சோதனை, சற்றுமுன் தான் வெடித்தது!

குணு:- அதற்காகப் பயந்து ஓடிவிடச் சொல்கிறாயா? அப்பா மட்டும், அவ்வளவு ஆபத்துக்களுக்கு மிடையில், மூர்ச்சையாகும் வரை நிற்கவில்லையா?

திருமதி:- இதைப்போல பல தடவை அவர் மூர்ச்சையாகி விழுந்திருக்கிறார்! மூர்ச்சை தெளிந்ததும், முன்னைவிட உற்சாகத்துடன் வேலைக்குப்போவார்!

குணு:- பாவம்! அவருக்கு உதவியாக யாரும் கிடையாது!

தங்:- உதவிக்கு என்றுதான் மாதவன் இருக்கிறான், ஆனால் உதவி வேண்டிய சமயத்தில் மட்டும் அவன் அருகில் இருக்கமாட்டான்!

[குழாயில் கொப்பளம் எழுகிறது. குணுளன் 'உஸ்' என்றுஅமைதிப்படுத்திவிட்டு, அருகில் உட்கார்ந்து கவனிக்கிறான்.

ஆய்வுச் சாலையில் ஒவ்வொரு பகுதியிலிருந்தும் ஒலிகள் கேட்டபடி இருக்கின்றன.

தண்ணீர்க் கடிகாரத்தில், தண்ணீர்ச் சொட்டுகள் மெதுவாக விழுந்தபடி இருக்கின்றன.

குணுளன் இந்தப் புட்டியை எடுத்து இந்த அளவு ஊற்றி, இந்தக் குறி வரும்வரைப் பார்த்து.....என்று தன் கையால் காட்டியபடி, தனக்குத் தந்த வேலையை மறந்துவிடாமலிருக்க மனப்பாடம் செய்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

குழாயில் குமிழிகள் வரத்தொடங்கி சத்தம் அதிகமாகிறது. குணுளன் மிகப் பயத்துடன், புட்டியை எடுத்துத் தயாராக வைத்திருந்து, அறிவானந்தர் சொன்னபடி ஊற்றுகிறான். கொந்தளிப்பு அதிகமாகித் திடீரென்று அடங்கி விடுகிறது. அறிவானந்தர் சொன்னதைப் போல் பொங்கி வழியாமல், அது அடங்கி, கீழ் கட்டிகள் உண்டாகின்றன.

குணுளன் திகைப்படைகிறான்.]

குணு:-(உறக்கத்திலிருக்கும் அறிவானந்தரை எழுப்பி(அப்பா! நீங்கள் சொன்னபடி செய்தேன்! ஆனால் கொதித்து வழியாமல், அடங்கிவிட்டது!

அறிவா:- (கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு) என்ன என்ன?

[விரைந்து வந்து சோதனைக் குழாயைப் பார்த்துவிட்டு புன்னகை செய்கிறார்.]

குணு:- ஏனப்பா! நான் ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டேனா?

அறி:- இல்லை குணுளா! சரியாகச்செய்திருக்கிறாய் நான் எதிர்பார்த்ததைவிடச் சீக்கிரமாகப் பலன் கைகூடி வருகிறது!

குணு:- நீங்கள் எதிர்பார்த்த முடிவு கிடைத்து விட்டதா?

அறி:- அதற்குள் அவசரப்பட்டாதே! எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சியில் ஒரு படி முன்னேறியிருக்கிறோம், அவ்வளவுதான்! இனி முடிவை நோக்கிக் கடக்க வேண்டிய படிகள் பல இருக்கின்றன! பயணம் கடுமையானதாயிற்றே!

குணு:- அந்தப் பயணத்தில் நானும் உங்களுக்குத் துணையாக இருப்பேன், அப்பா!

[தந்தையும் மகனும் சோதனையைப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்கள்.]

காட்சி 13

[ஆய்வுக்கூட் அலுவலில் தந்தையும் மகனும் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டுள்ளனர்.

காலம் ஓடுகிறது.

நாட்டிலே பல்வேறு இடங்களிலே மாறுதல்கள் தெரிகின்றன.

கொல்லன் உலைக்கூட்த்தில் ஆயுதங்கள் வடித்தெடுக்கப்படுகின்றன.

விக்ரமன், வாட்களைச் சுழற்றிப் பார்த்து, திருப்திப்படாமல் வீசி எறிகிருன்.

[விக்ரமன் அமைச்சர் அருளானந்தருடன் பாசறைப் பக்கம், குதிரைமீது செல்கிருன்.]

விக்ர:- என்ன அருளானந்தரே! எனக்குத் திருப்தியாயில்லை, இந்த ஆயுதங்கள்.

அரு:- தரமான ஆதங்களுக்கான திட்டம் தயாராக இருக்கிறது.....ஆனால் போதுமான அளவு தணம் இல்லை.....சிரமமாக இருக்கிறது.

விக்ர:- நாட்டுப் பாதுகாப்பு தமது கடமை என்பதை மறந்தனரோ மக்கள்....நன்றி கெட்டமக்களய்யா இவர்கள்.....

அரு:- வரிசெலுத்தவும் வாட்டமாம்... தொழில்வளம் குன்றிக்கிடக்கிறதாம்...

விக்ர:- மூக்கால் அழுவார்கள்...வேறென்ன தெரியும் இந்த மக்களுக்கு.....அருளானந்தரே! அல்லும் பகலும் அனவரமும் திருநாடு கீர்த்தி பெறவேண்டும், மண்டலங்கள் பலவும் அதன் முன் மண்டியிடவேண்டும், வீர வெற்றிகள் பெறவேண்டும், என்பது பற்றித் திட்டம் தீட்டியபடி இருக்கிறேன். இந்நாடு பொன்னாடு ஆகவேண்டும்; நன்றி காட்டக் கூடவா மனம் இடம் தரவில்லை.

அரு:- மக்கள் தங்களை வாழ்த்தாமலில்லை; விக்ரமபூபதி பெற்ற வெற்றியால்தான், நாடு, அடிமைக்காடு ஆகாமல் இருக்கிறது என்பது பற்றி பெருமையாகத் தான் பேசிக்கொள்கிறார்கள்...நாடு அடிமைக் காடு ஆகவில்லையே தவிர...

[விக்ரமன் அருளானந்தரை முறைத்துப்பார்க்க]

நாடு, பூந்தோட்டமாகவில்லையே என்று கவலை...

விக்ர:- அருளானந்தரே திருநாடு; வளம் அதிகம் கொண்டதல்ல...தங்கம் விளையும் நாடுகள் உள்ளன...மல்லநாட்டின் மண்வளம், சொல்லி முடியாதாம்...உம்! என் திட்டப்படி காரியம் நடைபெற்றால், திருநாடு செல்வக் களஞ்சியமாகும்.....

காட்சி 14

[ஆய்வுக்கூட்த்தில்...]

அறிவர்:- கல்லிலே நார் உரிப்பதுபோல உழைக்கிறார்கள். மக்கள்...படுகிறபாடு அதிகம்...கிடைக்கும் பலன் குறைவு...

குண:- ஆமப்பா...மிருக வாழ்க்கை என்றுகூடச் சொல்லலாம்...

அறி:- மிருகங்களைக் கேவலமாகப் பேசாதே, குணளா! அவைகளுக்கு என்ன மகனே! குறை; பிச்சை எடுப்பதில்லையே! நத்திப் பிழைப்பதுமில்லை!! உணவு, உடை, குடி இருக்கும் இடம், மனிதனுக்குத்தான் இல்லை! மயிலுக்குத் தோகை இருக்கிறது அழகான தோகை...மனிதனுக்கு ஆடை இல்லை, போதுமான அளவு...

குண:- நாடு வளம் பெற்ருல், செல்வம் வளரும்...

அறி:- மனிதன், குறைந்த அளவு உழைத்து. நிறைந்த அளவு பலன் காண்பான்...இப்போது அவனுக்கு, ஒயாத உழைப்பல்லவா...சுருண்டு கீழே விழுகிற வரையில் உழைக்கிருன்...முயற்சி திருவினையாக்கும்...குணளா! எல்லோரும் இன்பவாழ்வு பெற வழி காண முடியும்...

குண:- பலநாடுகள் உள்ளன அப்பா, பழமுதிர்ச் சோலைகள், பரங்கான வயல்கள். சொகுசான சோலைகள், தங்கச் சுரங்கங்கள்...

அறி:- இயற்கை அன்னை, இங்கும் எல்லாச் செல்வத்தையும் வைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிருள், மகனே...தாய், தன் குழந்தையிடம் வேடிக்கை காட்டிக் கொஞ்சுவதில்லை, பழம் தராமல் எல்லாவற்றையும்ஒளித்துவைத்துக்கொண்டு,அதுபோல், வேடிக்கை காட்டுகிருள்...செல்வக் களஞ்சியம் காணலாம்...நமது வெற்றி அதிலேதான் இருக்கிறது...உன்னதமான ஓவியம் தீட்டுவதற்கு, வண்ணங்கள் வகை வகையாக வேண்டாமா... வண்ணம் தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.....

காட்சி 15

[தலைநகரின், வேரூர்புறம். வணிகச் சீமான்கள் வாழும் பகுதிக்குப் புதிதாகக் குடிவந்த முத்துவணிகர் கார் மேகமும், அவரது சகோதரன் மணிவண்ணனும், அண்ணியார் அமராவதி தாயாரும் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கிருர்கள்.]

அமராவதி தாயார்:- நாடு விட்டு நாடு வந்து அப்படி என்னதான் வாரிக் கொட்டப் போறியோ! உருப்படற மாடுன்னு உள்ளூர்லேயே விலைபோகாதோ?

கார்மேகம்:- உனக்குத் தெரியாதும்மா, திருநாட்டு வளத்தைப் பற்றி. கழுதைக்கு கற்பூர வாசனையும், கழுகுக்கு கமல மலரின் அழகும் தெரியாது. முத்தின் அருமை இந்த நாட்டுக்குத்தான் தெரியும்!

மணி:- ஆமாம்மா! முத்தோட அருமை தெரியாமெதான் அந்தக் காலத்திலே ரோம் நாட்டுப் பேரரசி சாராயத்திலே கலந்து கரைச்சிக் குடிச்சாளாம்! அருமைபெருமை புரிஞ்சவர் அண்ணன்! அதனால் தான்...

கார்:- டேய் மணிவண்ணு! சித்திரம் எங்கே இருக்கு? வண்ண ஓவியம் வரையப்பட்டிருக்கிற முறை என்ன? காலத்துக்கும், இயற்கைக்கும் கவிதைகள் பொருந்தி வருதாங்கிற பைத்தியக்காரத்தனமான ஆராய்ச்சியிலேயும், அழகிலேயும் புதைஞ்சி கிடக்

கிறவன் நீ! அருளும் திருவும் ஒன்றுக அமைந் திருப்பது திருநாடு. அதன் அருமை பெருமைகளை அறிந்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வந்திருக்கிறேன் நான்.

அமரா:- என்னமோ போங்க! நீங்க ரெண்டு பேரும் ரெண்டு கண்ணு எனக்கு. ஒண்ணு உயர்வு மில்லே, இன்னொன்னு தாழ்வுமில்லே. ஒற்று மையா இருந்து உழைக்கணும்; உயரணும்.

மணி:- அண்ணு! வணிகர்கள் என்றால் எப்போதுமே சமூகத்தின் ஒரு தனி அங்கமாகவே கருதப்பட்டு விடக்கூடாது. சமூகத்தில் அதுவும் ஒரு பகுதி! சமூக மக்களின் உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும், நல்ல தற்கும், கெட்டதற்கும் வணிகர்களும் காரணமாக இருக்கிறார்கள் — என்றெல்லாம் பெரியவர்கள் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன்! வணிகத்தின் பேரால், இருப்பவர்கள். இல்லாதாரிடமிருந்து சுரண்டும் தன்மையை சுபாவமாகக் கொண்டு விடக் கூடாது.

கார்மே:- ஆமாம்! நான் கொள்ளையடிக்க வந்திருக் கிறேன்! போடா போ, பைத்தியக்காரா! நான் வந்திருப்பதற்கு வகுத்துக் கொண்டிருக்கும் கொள் கையே வேறு! இல்லாதார்—இருப்பார்—சுரண்டு வோர்—சொகுசு வாழ்வுக்காரர்கள் ட்ற்றியெல்லாம் நான் கவலைப்பட முடியுமா? ஏழை என்பதற் காக இந்தா எடுத்துக் கொள் என்று ஒரு எழில் முத்தைத் தந்துவிட்டால், ஏற்றம் பெற்றுவிடுவானு என்ன?

மணி:- உங்கள் போக்கே எனக்குப் புரியவில்லை!

கார்:- புரிந்துகொள்ளும் நாள் வரும்டா! புரியாமலா போகப் போகுது. போ, போய், படம் போடு. பாட்டெழுது!

அம:- நல்ல புள்ளைங்கடாப்பா நீங்க. ஒரு வயித்திலே தான் பொறந்திருக்கீங்க! ஒருத்தருக் கொருத்தர் இப்படியா இருக்கிறது!

காட்சி 16

[குணாளன் சோலையொன்றில் அமர்ந்து பொழுது போக்கிக்கொண் டிருக்கிறான். அவனுக்கு அருகில் மணி வண்ணன் அமர்ந்து கவிதையொன்றை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதைக் கவனித்த குணாளன்—]

குண:- அற்புதமா இருக்கே பாட்டு! யார் எழுதினது?

மணி:- யாருண்ணே தெரியலே! நேற்று அங்காடிப் பக்கம் போயிருந்தேன். கீழே கிடந்தது ஓலைச் சுவடி ஒன்று. எடுத்துப்பார்த்தேன்...இன்பமூட்டும் இசைப்பாடல்கள்! நீங்க யாரு?

குண:- இந்த நாட்டுக்குச் சொந்தக்காரன்தான்! நாட்டு மக்கள் வாழ்வு நலியக்கூடாதுன்னு பாடுபடற கூட்டத்துக்குச் சொந்தக்காரன்தான்! நீங்க?

மணி:- வெளியூரு. ஆனால் வந்த இடத்திலே இருக் கிற வாழ்வு, வந்தவங்களுக்கும்ங்கிற கொள்கை எனக்கு; வந்தவங்களுக்கே என்கிற வேதாந்தம் பிடிக்காதவன்.

குண:- அழகா தத்துவம் பேசுறிங்களே!

மணி:- ஒவ்வொரு காட்சிகளும், கற்பனைகளும் தத்து வாசிரியர்களாக இருந்து பாடம் புகட்டிக் கொண் டிருக்கின்றனவே, வேலும், வாளும் புகட்டுகின்ற தத்துவங்களைக் காட்டிலும், குடியும் கோனும் கூறுகிற தத்துவங்கள் எப்போதுமே என்னைக் கவர்ந்து விடுகின்றன.

குண:- கவிதைகள் என்றால் அதிகம் பிடிக்குமோ?

மணி:- கனவுகளுக்குக் கொஞ்சம் கற்பனை முலாம் பூசிப்பார்க்கும்போது இன்பமூட்டும் எழிற் காட்சி களாகி விடுகின்றன. கண்டு களிக்கவேண்டியது தானே!

குண:- அபாரம், அபாரம்!

[என்று எழுந்து மணிவண்ணனை அப்படியே ஆரத்தழுவிக்கொள்கிறான். அவன் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு]

மணி:- உங்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்!

குண:- என்னைப்பற்றியா! எந்தப் பகுதியைச் சொல் வேன்?

மணி:- ஓகோ, பல பகுதிகள் இருக்கிறதா உங்கள் வாழ்வில்!

குண:- பல அல்ல சில; முதற்பகுதி—மண்ணை நேசிக்க வேண்டும் என்பதற்காக, மண்ணிலே தவழ்ந்து கிடந்தேன். அடுத்து, பார்வை ஒரே திசையில் மட்டும் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகக் கவிழ்ந் தேன். அப்புறம் பலதிசைப் பார்வை மட்டும் போதாது. பகுதிகளிலும் பாதம் பதிக்கவேண்டும் என்று, ஊர்ந்தேன், தவழ்ந்தேன்; நடந்தேன்.....

[மணிவண்ணன் வாய்விட்டுச் சிரிக் கிறான். சிரித்துக்கொண்டே.....]

மணி:- பால் குடித்தேன்; பழம் தின்றேன், சோறுண் டேன்..... அப்படித்தானே!

குண:- (சிரித்துக்கொண்டு) இல்லை, இல்லை. குழந்தை யாக இருந்தேன், சிறுவனானேன், இளைஞனானேன் அப்புறம்.....

மணி:- அப்புறம்...?

குண:- அப்புறம், பெற்றோர் பட்ட கடன் தீர்ந்தது; பெரியவன் நான்பட்ட கடன் எஞ்சியது. பட்டா ளத்தில் சேர்ந்தேன்; பணியாற்றினேன்! நாடு வென்றது! நலிந்தனர் மக்கள்! நலிந்தவரைக்காக்க நல்வழி தேடும் பகுதிதான் இப்போது...

மணி:- நகைச்சுவையோடு நல்ல கருத்தைப் பேசுகிறீர் கள். மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நல்ல நண்பர்! இனியவர், நீங்கள்!

குண:- வீட்டுக்கு வாருங்களேன்!

மணி:- இன்னொரு நாளைக்கு...எங்கே இருக்கிறீர்கள்?

குண:- அறிவானந்தர் ஆராய்ச்சிக்கூடம் என்று கேட் டாலே போதும்!

மணி:- யார்? அறிவானந்தரா? நீங்கள் அவருக்கு.....

குண:- எனக்கு அவர் தந்தை!

மணி:- அறிவானந்தரின் மகன் குணாளனா? நீங்கள் தானா? 'அஞ்சா நெஞ்சன்' என்ற வீர விருதுக்குச் சொந்தக்காரர் நீங்கள்தானா?

குண:- இவ்வளவு அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். அப் பாவை, அறிவீர்களா!

மணி:- ஊரெல்லாம் புகழக் கேட்டிருக்கிறேன். அவசி யம் பார்க்கவேண்டும்! நானாகவே வருகிறேன்!

குண:- கண்டிப்பாக வரவேண்டும்!

காட்சி 17

[திருமுடியார், மடம்ஒன்றில்அமர்ந் திருக்கிறார். விக்ரமனால் வஞ்சிக்கப் பட்டு, கோவில்களின் நிர்வாகத்தை இழந்த பின்பு எப்படியும் விக்ரமனை வஞ்சம தீர்க்கவேண்டுமென்ற நோக்கம் அவரைக் குடைந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆட்சி அதிகாரத்தில் உச்சியில் அமர்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, ஆண் டியாய்விட்ட ஒருவனால் என்ன செய்ய முடியும்? என்றாலும் விக்ரமனைப் பழி வாங்கியே தீருவது என்று துடியாய்த் துடிக்கிறார். விக்ரமன் பழி வாங்கப்பட வும் வேண்டும்; இழந்த தன் பெருமை யையும் பிடிக்கையும் மீட்டாக வேண்டும். விக்ரமனைவிட, ஈசன் அருள் பெற்ற தானே மேலோன் என்பதை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பன போன்ற எண்ண அலைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு இருக்கிறார். இந்த நிலையில்தான் அறிவானந்தரது ஆராய்ச்சிகள் பற்றிய செய்திகள் அவ ருக்கு எட்டுகின்றன. முடிவான ஆராய்ச்சியின் இடைப்பட்ட சில வெற்றிகள் பற்றி அவருக்குக் கிடைத்த செய்திகள் அவரது திட்டத்துக்கு வலு ஊட்டுவனவாயிருக்கக்கூடும் என்று நம்புகிறார். எனவே. அறிவானந்தரது ஆராய்ச்சிக் கூடத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்று தோற்கிறார். ஆகவே அங்கே தொடர்பு கொண்டிருப்பவர்கள் பற்றி அறிய முயன்று, சரியான வழி அதுதான் என்று முடிவுக்கு வருகிறார். முகத்தில் மகிழ்ச்சிக்குறி அரும்புகிறது.

காட்சி 18

ஊரின் புறப்பகுதி. திருமதி பச்சிலை வகைகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அங்கு மணிவண்ணன் வருகிறான். அவனைப் பார்த்துவிட்டு...

திருமதி:- நான் பச்சிலை பறிக்கவந்தேன்!

மணி:- நானுந்தான்! உன் அப்பா, எனக்கும் அந்த வேலையைத் தந்துவிட்டாரே! எங்கே நான் உன்னைப்பறித்துவிடுவேனே என்று பயப்படுகிறாயா, திருமதி!

திருமதி:- ஆசையைப் பாருங்களேன், ஆசையை! வேலைக்கு வந்து ஆறுமாசமாகூட ஆகலே! அப்பா வுக்குத் துணை வேணும்னு...

மணி:- நான் உனக்குத் துணையா வந்தட்டேன்னு நினைக்கிறியா திருமதி! வரக்கூடாதா? அந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிடையாதா?

[என்று அவள் நிற்குமிடத்துக்கு நெருங்கி வருகிறான்.]

திருமதி:- அங்கேயே நில்லுங்க!

மணி:- திருமதி, ஆராய்ச்சி செய்யும்போது ஆராய்ச் சிக் கருவிகளை விட்டு எட்டி நின்றுல் எதிர்பார்க் கும் பலனை அடைய முடியாது தெரியுமா? மிகுந்த முன் எச்சரிக்கை வேண்டும்; ஆழ்ந்த சிந்தனை வேண்டும்; துள்ளியமான நினைவு தேவை. துவளாத மனம் இருக்கவேண்டும்.....

திருமதி:- ரொம்பவும் அனுபவம் போலிருக்கு!

மணி:- அவசியப்படும்போது எடுக்கின்ற நடவடிக்கை தானே திருமதி, இன்னொரு சந்தர்ப்பத்துக்கு அனுபவமாகிவிடுகிறது!

திரு:- இந்த ஆராய்ச்சி அனுபவத்தை அப்பாவிடம் வைத்துக்கொண்டால் அவருக்கும் உபயோகமாக இருக்கும்; உங்களுக்கும் பலன் கிடைக்கும்.

மணி:- எந்தெந்த இடத்தில் எந்தெந்த ஆராய்ச்சி என்பதற்கு முறையில்லையா? திராவகம் இருக் கிறதே திருமதி. அதில் வெள்ளியையும் கரைக்க லாம்; தங்கத்தையும் கரைக்கலாம்! வெள்ளியைக் கரைக்கும்போது ஒருவித பலன்; தங்கத்தைக் கரைக்கும்போது வேறொரு பலன். பயனும் அப் படித்தான்!

திரு:- ஏதேது! அப்பாவுக்கு முன்னே. நீங்களே எல்லா ஆராய்ச்சியையும் முடிச்சிடுவிங்கபோலே இருக்கே!

மணி:- விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியை அவரிடமிருந்து தானே பழகிக்கொள்கிறேன். யவன நாட்டு அனுபவம் அவருக்கு அந்த முறையில் பயன் படுகிறது. நிறைந்த இயற்கை நூல் பயிற்சியை நாட்டுக்குப் பயன் படுத்த முயல்கிறார். நான் உன் அப்பாவோடு பழகத் தொடங்கினேன்! ஆராய்ச்சி அறிவு கொஞ்சம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. உன் அண்ணன் குணாளனுடன் பழகத் தொடங் கினேன்; தமிழர்களின் உயரிய பண்பாட்டைக் கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது; இப்போது உன்னிடம் பழக நினைக்கிறேன்.....

திரு:- எதைக் கற்றுக்கொள்ளப் போகிறீர்களாம்?

மணி:- திருமதி, திருமதி! மானைப்பார்த்து, அதன் மானத்தைப் பற்றி அறிகிறோம்; பசுவைப்பார்த்து அதன் எளிமையை உணர்கிறோம். பஞ்சவர்ணக் கிளியைப் பார்த்து எழில்களின் கூட்டுச்சேர்க்கை எப்படி இருக்கும் என்று கற்கிறோம்! இயற்கையின் படைப்பில் எத்தனையோ இரகசியங்கள் இருக் கின்றன எனறுதானே உன் அப்பாவும் ஆராய்ச்சி யில் மூழ்கிக்கிடக்கிறார். நாமெல்லாம் அவருக்குத் துணையாக இருக்கிறோம்; எழிலின் இருப்பிடமாய், இன்பத்தின் பிறப்பிடமாய், குயிலுக்குக்கூட குரல் கொடுப்பவனாய் வாழ்ந்தால் உன்னோடு வாழ வேண்டுமென்ற உள்ளக் கிளர்ச்சியை ஊட்டுபவ னாய், எழில் வடிவத்தின் இன்பக் கலவையாய் இருக்கின்ற உன்னிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள எத் தனையோ இருக்கிறதே திருமதி! என்னையே உன்னிடமிருந்துதானே இப்போது உணர்ந்திருக் கிறேன்.

திரு:- போதுமே, புகழ்ச்சி! புகழ்ச்சி ஒரு மயக்கம்; அதிலே நான் தேனீயாய் விழுந்துவிடுவேன்னு நினைக்காதீங்க!

மணி:- நீ தேன் திருமதி; நான்தான் தேனீ!

திரு:- இருக்கும், இருக்கும். அப்பாகிட்டே சொல் கிறேன்!

மணி:- (குழைவாக) சொல்லேன்! எனக்கென்ன பயமா? எழிலரசி இத்தனை வயதாகி இருக்கிறாளே, இவளுக்கு என்னென்ன ஆசைகளோ இருக்குமே நாம் ஆராய்ச்சியிலேயே முழுகிக் கிடந்துவிட்டோமே! அடடா, தவறு செய்துவிட்டோம்! நம் தவறை நல்லபடி மணிவண்ணன் உணர்த்தி விட்டான் என்று நினைத்துப் பாராட்டத்தான் செய்வார்! தெரியுமா திருமதி?

திருமதி:- ரொம்பவும் துணிச்சல்தான்!

[என்று ஏதோ பச்சிலையொன்றைப் பறிக்கக் கிழே குனிகிறாள். மணிவண்ணன் அவளை நெருங்கி, அவள் இடுப்பில் இருகரங்களையும் கோர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு]

மணி:- இப்போது சொல் திருமதி! என் துணிச்சல் சரியானதுதானே இல்லையா என்று!

திருமதி சிரித்துக் கொண்டே நிமிர்கிறாள். மணிமண்ணன் அவளை இழுத்து அணைத்துக்கொள்கிறான்.]

திரு:- (அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு) பொல்லாத குறும்புக்காரர் நீங்கள்!

மணி:- இந்தக் கரும்பைச் சுவைக்க, குறும்புதானே வேண்டியிருக்கிறது! என் தவறு இது? நீ அழகா இருப்பது தவறு; அதைவிட அறிவுமிக்கவளாக இருப்பது தவறு; அதைவிடப் பெரிய தவறு அறிவானந்தருக்கு மகளாக மட்டும் இருப்பது?

திரு:- ஊம்?...அப்புறம்...

மணி:- எனக்கு...எனக்கு...

திரு:- சொல்லுங்களேன்! சொல்லமுடியவில்லையா?

மணி:- சொல்லிவிடுவேன், சொல்லட்டுமா?.....என் வாயால் சொல்லிக் கேட்கவேண்டும். சொல்லி விடுகிறேன்!

[என்று சொல்ல முனைகிறான். சட்டென்று திருமதி அவன் வாயைப் பொத்திவிடுகிறாள்.]

மணி:- இது குறும்பு அல்லவா திருமதி! ஒரு பெண், ஒரு ஆடவனைத் தொடலாமா?

[அவள் நாணத்துடன் தலைகுனிந்து கொள்கிறாள்.]

மணி:- திருமதி! நேற்றிரவு, நீ தூங்கிவிட்டாய்! அப்பாவின் ஆராய்ச்சியில், புதியதொரு திருப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தெரியுமா?

திரு:- என்ன, என்ன! புதிய திருப்பமா?...

மணி:- ஆமாம் திருமதி! ஒருவித பொடி கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அதில் ஒரு துளியை எடுத்து ஒருவர் மேல் தெளித்தால் போதும்; பட்ட இடத்தில் ஆறாத இரணம் உண்டாகிவிடும். இந்தப் பொடியால் ஆபத்து அதிகம்!

திரு:- (வருத்தத்தோடு) எனக்குப் பிடிக்கவில்லை இந்தக் கண்டுபிடிப்பு!

மணி:- ஏன் திருமதி?

திரு:- அழிவுச் சக்திக்கு விஞ்ஞானப்படைப்புகள் பயன்படக் கூடாது என்பவர் அப்பா! அவரே அழிவுப் பொருள்களைப் படைக்கலாமா?

மணி:- கூடாதுதான்! கண்டுபிடிப்பை அழிவுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பது குறிக்கோளானால்! இலட்சியம் அது அல்லவே! இலட்சியப் பாதையில் இப்படி ஒரு கண்டுபிடிப்பு! எதிர்பாராதது இது! இதுவேதான் ஆக்கச் சக்திக்குப் பயன்படும் மூலப் பொருளாக இருக்கும்போது ஒதுக்கிவிட முடியுமா?

திரு:- அப்படியா! அப்பாகூட எனக்கு இப்படியெல்லாம் விளக்கவில்லை.

மணி:- அவர், உனக்கு எல்லாவற்றையுமே விளக்க முடியுமா? விளக்கவேண்டியதைத்தானே அவரால் விளக்க முடியும்! மீதியை...

[என்று குறும்பாகச் சிரிக்கிறான். அவளும் சிரித்துவிடுகிறாள்.]

காட்சி 19

[அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சிக் கூடம். குணாளன் பச்சிலை மூலிகைகளிடையே மூழ்கி இருக்கிறான். திருமதி சிலவகை பச்சிலைகளை ஒரு கூடை நிரம்ப எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாள்.]

திருமதி:- அண்ணா! நீங்கள் கேட்ட மூலிகையைக் கொண்டுவந்துவிட்டேன். சுலபத்தில் கிடைக்கவில்லை. பாறைகளின் பக்கங்களில் தேடித் தேடிப் பறிக்கவேண்டியிருந்தது அதனால்தான் நேரம் அதிகமாகிவிட்டது!

குணா:- இருக்கும்! தேடித் தேடித்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருக்கும்! மூலிகையை அந்தக் கூடையில் போட்டுவிடு!

[குணாளன் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட் டிருப்பதைப்போல் இருக்கிறான். புன் முறுவலுடன் திருமதி மூலிகையை வைக்கப்போகிறாள். கூடையில் பாதி யளவு அவள் கொண்டு வந்ததைப் போன்ற பச்சிலை இருக்கிறது. நிலைப் படைந்து, அண்ணனைப் பார்க்கிறாள். அண்ணன் மூலிகை எடுக்க வந்திருக்க வேண்டும், என்று அவள் புரிந்துகொள் கிறாள். பின்பு குணாளனின் பின்னால் வந்து நிற்கிறாள். குணாளன் கவனிக் காததுபோல இருக்கிறான்.

திரு:- (மெதுவாக) அண்ணா!

குணா:- (வேகமாய் ஈடுபட்டவனைப்போல) என்ன திருமதி!

திரு:- மூலிகை பறிக்க நீங்கள் வந்தீர்களா?

குணா:- ஆமாம்!

திரு:- அப்படியானால்...

குணா:- அப்படியானால், என்ன?

[திருமதி பேசாமலிருக்கிறாள் என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல்]

குணா:- நீ மூலிகை தேடிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த் தேன்!

[தப்பித்துக் கொண்டோமென்று திருமதி பெருமூச்செறிகிறாள்.]

குணா:- (ஆராய்ச்சியைப் பார்த்தபடி) தேடியது மூலிகையை; கண்டுபிடித்தது மணிவண்ணனை! அப்படித்தானே!

[திருமதியைத் திரும்பிப் பார்க் கிறான், அவள் தலை குனிந்து நிற்கிறாள்.] எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும் திருமதி! விளை யாட்டுக் குழந்தை நீ. வாழ்க்கை என்பது விளை யாட்டு அல்ல! எதிர்நீச்சலில் கரை சேரவேண் டிய ஓடம்! நினைவிலிருக்கட்டும்!

காட்சி 20

[ஊர் மக்களில் சில பேர், அறி வானந்தரது புதிய கண்டுபிடிப்புப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டே போகிறார்கள்.

திருமுடியாரும் அறிவானந்தரது கண்டுபிடிப்புப் பற்றி பெருமூச்சை உருக்கிறார்.

முத்து வணிகரும், மணிவண்ண னின் அண்ணனுமாகிய கார்மேகம் தனக்கு அந்தக் கண்டுபிடிப்பு வேண் டும் என்பதற்காக—எப்படிப் பெறுவது என்று கவலைப்படுகிறார்.

அரசவை வரையில்விஷயம் எட்டி, பாதுகாவலன் விக்ரமனுக்கும் தெரிய வருகிறது. விக்ரமனின் மூளை சுறு சுறுப்படைகிறது]

காட்சி 21

[அறிவானந்தரது ஆராய்ச்சிக் கூடம். சில வீரர்கள் வந்து, அறிவானந் தரிடம் நின்று வணங்குகின்றனர். அறி வானந்தர் ஒருவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து...

அறி:- என்ன தம்பி! அரண்மனை வாசம் எப்படி இருக் கிறது?

ஒரு:- அரண்மனைக்குள்ளே எப்போதாவது அமைதி இருக்குமா பெரியவரே! அதுவும் பேராசையால் தாக்குண்டவர்கள் இருக்கிற இடம் என்றால் அமைதி, அண்டி இருக்கக்கூட அஞ்சுமே!

அறி:- என்னமோ! இன்னும் கொஞ்ச நாள்! என் ஆராய்ச்சி—வெற்றி பெற்றுவிட்டால், இவைகளுக் கெல்லாம்கூட ஒரு முடிவேற்பட்டு விடும்! போகட் டும், எங்கே இவ்வளவு தூரம் இந்தக் கிழவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தீர்கள்?

மற்:- விக்ரம பூபதி, தங்களை உடனே அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டுப் போகும்படிக் கூறச் சொன்னார்.

அறி:- (சிரித்து) இதற்கா இத்தனைப் பேர்? வரவில்லை யென்றால் கட்டித் தூக்கிச் செல்ல வந்திருக் கிறீர்களா?

[மறுபடியும் சிரிக்கிறார்.]

மற்:- அப்படியெல்லாம் இல்லை ஐயா! விக்ரமரின் அன் புக் கட்டளை. அறிவிக்கும்படித்தான் கூறினார்.

அறி;- போய்க்கொண்டே இருங்கள்; பின்னால் வந்து கொண்டே இருக்கிறேன்.

[வீரர்கள் போகிறார்கள், சில நிமி டங்கள் கழித்து அறிவானந்தரும் புறப் படுகிறார்.]

காட்சி 22

[திருநாட்டு அரண்மனையில் ஒரு பகுதி. என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சிகரமான முறையில் பாதுகாவலன் விக்ரமன் அமர்ந்திருக்கிறான். அருகே அமைச்சர் அருளானந்தர் அமர்ந்திருக்கிறார். அங்கு வந்து சேருகிறார் அறிவானந்தர். அவ ரைக் கண்ட விக்ரமன் எதிர்கொண் டழைத்து...

விக்ர:- அறிவானந்தரே! உங்களுக்காகவே காத்திருக் கிறோம்! இத்தனை நாட்கள் உங்கள் பெருமையை உணராது போனோம்.

அறிவா:- நான் மிக மிகச் சாமான்யன்...

விக்ர:- சாமான்யமானவரா? உங்களை அழைக்க படைத் தலைவரையே நான் அனுப்பியிருக்க வேண்டும்!

குணா:- நாங்கள் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே...!

[மெல்ல புன்னகை பூக்கிறார்.]

விக்ர:- பெரியவரே! இப்படி உட்காருங்கள்.

[அறிவானந்தர் ஒரு ஆசனத்தில் அமர்கிறார்.

[விக்ரமன் ஒரு கட்டாரியை எடுத்து கனியொன்றை அவனே நறுக்கி அவர் முன் கொண்டுவந்து வைத்து...]

விக்ர:- அருந்துங்கள் பெரியவரே! மதுரமான கனி! உங்கள் ஆய்வுக் கூடத்தில், அற்புதமான மருந் துப் பொடிகள் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டோம்!

திருநாடு இத்தகைய பேரறிஞரைப் பெற்றிருப்பது கண்டு மகிழ்ந்தோம்! தங்களுடைய ஆராய்ச்சிகள் நாட்டுக்குப் பயன்பட வேண்டும்!

அறி:- மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டுமென்றுதான் நானும் பாடுபட்டு வருகிறேன்! ஆனால் நான் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிகள் முடிவடையவில்லை; அவை ஒன்றும் இன்னொன்றுமாக, முடிந்தும் முடிவடையாமலும் இருக்கின்றன.

விக்ர:- உங்களைப் போன்றோர் நடத்தும் உயர்ந்த ஆராய்ச்சிகளுக்கு, அரசாங்கம் தகுந்த ஊக்கந் தரவேண்டும். இதுநாள் வரை தங்களின் அருமை பெருமை தெரியாமல் நானிருந்தது பெருங் குற்றமே! இனிமேலும் அந்தக் குற்றம் நீடிக்க விடமாட்டேன்! இனி உங்களுக்கு எந்தக் குறையும் இருக்காது! மிகப் பெரிய அளவில் உங்கள் ஆராய்ச்சிகளை நடத்தி விரைவில் அற்புதங்களைக் கண்டுபிடிக்கலாம்! பெரிய ஆராய்ச்சிக் கூடம் சகல வசதிகளுடன், நீங்கள் வேண்டுகிற எல்லாப் பொருள்களுடன்—உங்களுக்குத் தருகிறேன்!

அறி:- விக்ரமரே! நீங்கள் கூறுவது என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது! வசதிகள் மட்டும் சரியாகக்கிடைத்தால், நான் குறித்திருக்கும் எவ்வளவோ ஆராய்ச்சிகளை நடத்தி நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நலம் பல தரலாம்.

விக்ர:- பொருளைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம், அரசாங்கப் பொருளனைத்தும் உங்கள் ஆராய்ச்சிக்காகச் செலவிடத் தயாராக இருக்கிறேன்.

அறி:- பாதுகாவலரே! அறிவாராய்ச்சிகளுக்கு நீர் தரும் உதவி மக்களுக்குச் செய்யும் மிகப் பெரிய தொண்டாகும். உமது சீரிய போக்குக் கண்டு அறிவுலகம் உம்மை வாழ்த்தும்; ஆராய்ச்சியாளர் போற்றுவர், நாட்டு மக்கள் களிப்படைவர்!

விக்ர,- இன்றே உத்தரவிடுகிறேன்! உமக்கு வசதிகள் மிக்கதொரு ஆராய்ச்சிக்கூடம் அமைக்குமாறு! நீர் கேட்டது கிடைக்கும். தேவையென்றது கொண்டு வரப்படும்! ஆராய்ச்சிக்கு அரசாங்க ஆதரவு இனி அமோகமாகக் கிடைக்கும்! அமைச்சர் அருளானந்தரை உம்மிடம் அனுப்புகிறேன், திட்டங்களை அவரிடம் கூறுங்கள்.

அறிவா:- விக்ரமா! உன் புகழ் பரவுவதாக!

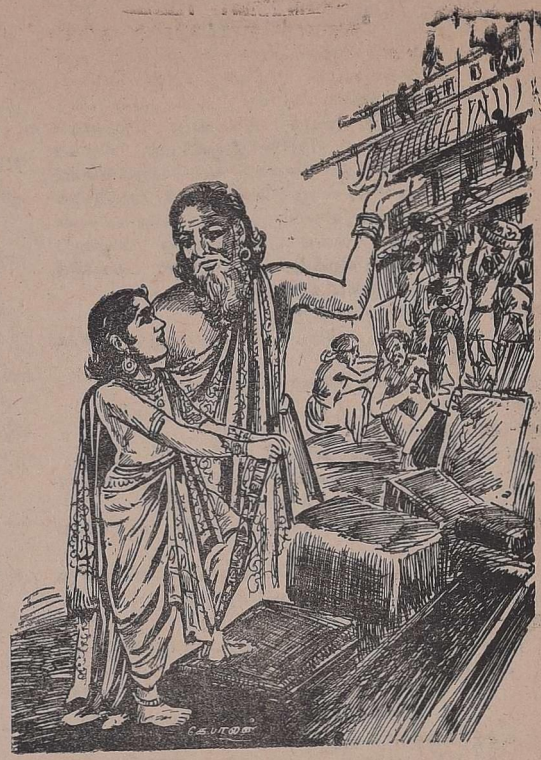
[என்று கூறிவிட்டுப் புறப்படுகிறார். விக்ரமனும் அமைச்சர் அருளானந்தரும் தனித்து இருக்கிறார்கள்]

அரு:- அந்தப் பைத்தியக்காரக் கிழவனுக்காக நமது பொருளையெல்லாம் பாழாக்குவதா! யோசித்துச் செய்யவேண்டும் பாதுகாவலரே!

விக்ர:- அவரைப் பைத்தியக்காரர் என்று நினைந்துவந்த நாம்தான் பைத்தியக்காரர்கள்! அவர் ஆராய்ச்சி செய்து, ஒருவகைப் பொடியைத் தயாரித்திருக்கிறார். அதைத் தூவினால் புண்கள் ஏற்படுகிறதாம். அந்த எரிச்சல் தரும் பொடி ஏராளமாக நமக்குக் கிடைத்துவிட்டால்.....

அரு:- கிடைத்துவிட்டால்.....

விக்ர:- போர் மூளும்பொழுது, எதிரிப்படை மீது தூவச் செய்வேன்! புண்ணைத்தரும் அந்தப் புகைப் பொடியை எதிர்த்து யாரால் நிற்கமுடியும்! பின், மல்ல நாடும் மருதூர் அரசும் நமக்கு அடிமைப் பட்டேவண்டியதுதான்! இந்த விக்ரமனுக்கு எதிராக

எவராலும் நிற்கமுடியாது! ஆண்டவனாலும் முடியாது. அவர் அடியாரான திருமுடியாராலும் முடியாது. ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தரும் பலத்தைவிட, அறிவானந்தர் தரும் ஒரு பிடி மருந்தில் அதிக பலம் இருக்கிறது! எவருக்கும் கிடைத்திடாத படைபலம் என்னிடம் சேர்ந்திருக்கிறது இப்பொழுது!

காட்சி 23

[சாந்து கொட்டப்படுகிறது, கல் அடுக்கப்படுகிறது, கட்டிடம் வளர்கிறது.

விக்ரமனும் அறிவானந்தரும் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

வண்டிகளில் வந்து இறங்கும் புதுச் சாமான்களை எடுத்துவைக்குமாறு மாதவன் சைகை செய்கிறான்.

ஆராய்ச்சி சாமான்களை குணாளன் விளக்குகிறான், மணிவண்ணனும் திருமதியும் கேட்டபடி இருக்கிறார்கள். கட்டடம் வானோங்கி வளர்ந்திருக்கிறது.]

காட்சி 24

[ஆய்வுக்கூட் அமைப்புக் காரண மாக, அரசாங்கத்தின் சார்பில் கலை விழா ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, ஊர் பிரமுகர்களும், முக்கியஸ்தர்களும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

முன்னேற்றத் திட்டங்கள் பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப் பெறுகின்றன. இறுதியில் மாலதியின் நடனம் நடைபெறுகிறது.

நடன அரங்கின் முன்வரிசையில் மன்னன், விக்ரமன் மற்றும் கார்மேகமும், மணிவண்ணனும் அவர்களை அடுத்து குணாளனும், திருமதியும், அவளை அடுத்து மாதவனும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

திருமதி நடன நிகழ்ச்சிகளுக் கிடையே மணிவண்ணனைக் கண்டு கண்களினால் பேசுகிறாள். அவனும் அப்படியே பேசுகிறான். இவற்றைக் குணாளன் கவனித்தபடி இருக்கிறான்.

முன் வரிசையிலிருந்த கார்மேகத்தை, மாலதி கூர்ந்து கவனிக்கிறாள். ஆடிக்கொண்டிருந்த அவள், திடீரென்று மூர்ச்சையடைகிறாள்.

சட்டென்று விக்ரமன் மேடையேறி வந்து.....]

விக்ர:- பிரமுகர்கள் மனம் வருந்தும்படியாக நிகழ்ச்சி தடைப்பட்டுப் போனதற்கு வருந்துகிறேன். நாட்டியக்கலாராணி என்ற விருதுபெற்றவள்தான் மாலதி. ஏனோ, எதிர்பாராத்து இந்த நிகழ்ச்சி. இதற்காக.....

[எனும்போது யாரும் எதிர்பாராத விதமாக இருக்கையிலிருந்த படியே]

திருமதி:- இதற்காக யாரும் குழப்பமடையவேண்டாம்! விழா இனிதே முடியவேண்டும்! நானே ஆடுகிறேன்.

[என்று கூறிவிட்டு, எழுந்து, அரங்கின் உள்ளே போய் நாட்டிய உடையினை மாற்றிக்கொண்டுவந்து அரங்கில் ஆடுகிறாள். திருமதியின் ஆட்டம் கண்டு, அவையே ஆடுகிறது. மன்னர் பாராட்டிப் பரிசளிக்கிறார் அவளுக்கு.]

குமாரவேலர்:- எதிர்பாராமல் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு உங்களையெல்லாம் உள்ளம் பூரிக்கச் செய்த கலையரசி திருமதிக்கு, என் வாழ்த்துக்கள், பாராட்டுக்கள்! ஆடலரசி என்ற விருதினைச் சூட்டுகிறேன்.

[என்கிறார். அவையில் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் ஏற்படுகிறது. அரங்கில் இருந்தோர் கலைகின்றனர். அரங்கின் உள்ளே.....]

மாலதி:- நல்ல நேரத்தில் என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள். அரசரின் கோபம், என்ன செய்திருக்குமோ என்னை. என்றும் நன்றி இருக்கும்.

[என்று பரபரப்புடன் கூறிவிட்டு வேக வேகமாகப் புறப்பட்டுப் போகிறாள்]

காட்சி 25

[கார்மேகத்தின் மாளிகை. முத்து வணிகர் கார்மேகமும், மல்ல நாட்டுப் பிரபு ஒருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

மல்லபிரபு:- ஓராண்டாகியும் நமக்கு வேண்டிய உளவுகள் எதையும் உம்மால் கண்டுபிடித்து மல்ல நாட்டுக்கு அனுப்ப முடியவில்லையே கார்மேகம்! நீ கேட்டபடி இந்த மாளிகையை வாங்கித் தந்தோம், முத்து விற்கும் வியாபாரியாக்கினோம்! ஆனால் இதுவரையில் திருநாட்டின் படைபற்றிய இரகசியங்கள் ஒன்றிரண்டு தவிர குறிப்பிடத் தக்கது எதுவும் நமக்கு வரவில்லை! உன் திறமையைப் பெரிதாக நினைத்து மல்லநாட்டு மன்னர் உன்னை இங்கு அனுப்பி வைத்தார்!

கார்:- ஒற்றர்வேலை யென்றால் சாமான்யமானதா? அதிலும் விக்ரமன் ஆட்சியில் கட்டுக்காவல்கள் அதிகமிருக்கின்றன. சற்றுப்பொறும்!

பிரபு:- இதுவரைப் பொறுத்தது போதும்! படைத் தலைவர்துடித்துக்கொண்டிருக்கிறார், படைகள்தயாராகக் காத்திருக்கின்றன! திருநாட்டு அரண்மனையில் நடைபெறும் அக்கப்போர்களைப்பற்றி ஏராளமாகக் குறித்து அனுப்புகிறீர்கள். ஆனால் அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் நடைபெறுவதை உம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை! தூவினால் இரணமுண்டாக்கும் பயங்கரப் பொடியை அறிவானந்தர் கண்டுபிடித்திருக்கிறாரே! அது பற்றி உமக்குத் தெரியுமா! அதைப்பெற ஏதாவது ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறீரா?

கார்:- எல்லாவற்றுக்கும் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறேன்; விரைவில் அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சிக் கூடத்தைவிடப் பெரிய ஆராய்ச்சிக் கூடத்தை மல்ல நாட்டில் உண்டாக்கலாம்!

பிரபு:- எப்படி?

கார்:- என் தம்பி மணிவண்ணன் இருக்கிறானே, அவன் அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் வேலை பார்க்கிறான்.

பிரபு:- அப்படியா? சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே தாக்கிவிட்டீர்கள்? மணிவண்ணன் அங்கு இருக்கிறானென்றால் இரகசியங்கள் நம் கையில் இருக்கிறமாதிரிதான்! மகிழ்சியுடன் நான் மல்ல நாட்டுக்குப் போகிறேன், இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் இரகசியத்தை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யும்!

கார்:- முயற்சிக்கிறேன்.

பிரபு:- உம்முடைய திறமையால் சேவையால் மல்ல நாட்டுக்கு மகத்தான சேவை செய்கிறீர்! வெற்றி பெற்றதும், உமக்குப் பிரபுப் பட்டம் வழங்குவார்கள், மன்னரே சொல்லியிருக்கிறார்!

கார்:- தங்களைப் போன்றோரின் ஆதரவால்தான் இங்கு அரண்மனையில் உயர்வு பெற்றிருக்கிறேன். கீழே விழ விரும்புவேனா?

[பிரபு போகிறார்.
அமராவதி தாயார் வருகிறார்கள்.]

அமராவதி:- நேரமாகிவிட்டது, மணிவண்ணனை இன்னும் காணோமே!

கார்.- அவன் நேரம் போவது தெரியாமல், அறிவானந்தர் மாளிகையில் அடைப்பட்டுக்கிடப்பான்.

அமரா: ஒருவகையில் நல்லதுதானே! இதற்குமுன் படம், பாட்டு என்று வீண்பொழுது போக்கிய பையன், இப்பொழுது அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்கிறான்! அவனைப் பற்றி நல்லபெயர்தான்! வருகிறது! அந்தப் பெரியவர் அறிவானந்தர் அவனைத் திருத்திவிட்டார்! அவர் நல்லாயிருக்க வேண்டும்!

கார்:- (சிரித்துக்கொண்டு) அறிவானந்தர் திருத்த வில்லை, அம்மா! அறிவானந்தருக்கு ஒரு பெண் இருக்கிறாள், அவளைப் பார்த்தபின்தான்.....

அம:- நீ சொல்றது வேடிக்கையாயிருக்கே! தப்புத் தண்டா எதுக்கும் போகமாட்டானே என் மகன்!

கார்:- யார் தப்புன்னு சொன்னது? அவளை இவன் காதலிப்பதாகச் சொல்றான்!

அம:- பொண்ணு நல்ல குணமா, சிவப்பா, அழகா இருப்பாளா?

கார்:- வரப்போகிற மருமகளைப்பற்றி அதற்குள் அக்கறையா விசாரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாயே! எல்லாம் அதோ! உன் சின்ன மகனே வருகிறான். அவனையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்!

[மணிவண்ணன் வருகிறான்அன்னை எதிர்சென்று நின்று]

அம:- ஏண்டா, மணி! பொழுதில் வராம இவ்வளவு நேரம் ஏன்? எடுத்துவைத்த சாப்பாடுகூட ஆறிவிட்டது! அறிவானந்தரின் மாளிகையில் அப்படியென்ன ஓயாத வேலை!

மணி:- ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் வேலை அம்மா! அங்கிருப்பதை வந்து நீ பார்த்தால், ஆச்சரியப்படுவாய்!

அம:- உன் அண்ணனுக்கிருக்கிற சம்பத்துக்கு நீ வேலை பார்க்கவேணுங்கிற அவசியமேயில்லை.

மணி:- வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவா நான் வேலை பார்க்கிறேன்! இல்லை, ஆராய்ச்சிக்காக! அறிவு வளர்ச்சிக்காக அங்கு வேலை!

அம:- என்ன ஆராய்ச்சியோ! மணிவண்ணா! உன்னுடன் யாரார் வேலை பார்க்கிறது!

மணி:- அறிவானந்தர், அவருடைய மகன் குணாளன், மாதவன் இன்னும் பலபேர்!

அம:- அறிவானந்தரின் மகள்கூட அங்குதான் எப்போதும் இருப்பாளா?

மணி:- (வேறுபக்கமாக) அவ்வளவு தூரம் தெரிந்து விட்டதா? (தாயின் பக்கமாக) ஏனம்மாகேட்கிறே

அம:- அந்தப் பொண்ணு பேரென்ன?

மணி:- (சற்றுக் கூச்சத்துடன்) போம்மா!

அம:- ஒரு பொண்ணு பேரைச் சொல்ல இவ்வளவு கூச்சமா?

மணி:- (கூச்சத்துடன்) திருமதி!

அம: அந்தப் பெண்கூட இப்படி நாணிக்கோண மாட்டாள் போலிருக்கே! பேரு நல்லாதான் இருக்கு! பெண் எப்படிடா இருப்பாள்?

மணி:- (உற்சாகத்துடன்) தங்க நிறம், தங்க குணம், தேனைப் பழிக்கும் மொழி, மானைப் பழிக்கும் விழி, நிலவைப் பழிக்கும் முகம், மயிலைப் பழிக்கும் நடை!

அம:- மானே தேனேன்னு ஏதேதோ சொல்றியே! பெண் எப்படித்தான் இருப்பாள்!

மணி:- அவளைப் பற்றி சொல்லி முடியாது!

அம:- அந்த அளவு அழகா?

மணி:- அழகு அவளிடம் பிச்சை வாங்கனும்! நேரில் பார்த்தாதான் தெரியும்!

அம:- ஒரு நாளைக்கு அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டும்

[மணிவண்ணன் கிளம்புகிறான்.]

அம:- எங்கு கிளம்பிவிட்டாய், மணிவண்ணா!

மணி:- இப்பொழுதே போய் திருமதியை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன், உங்களுக்கு எதற்கு மனக் குறை!

அம:- இப்பொழுது வேண்டாம்! நாளைக் காலை பார்க்கலாம்! சரப்பிடவா! நீங்கள் குறையில்லாமல் வாழ்ந்தால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது! (போகிறாள்)

[மணிவண்ணன் உள்ளே போக எத்தனிக்கிறான். கார்மேகம் கூப்பிடுகிறான்]

கார்:- தம்பி! மிகவும் அலுத்திருக்கிறாயே, ஆய்வுக் கூடத்தில் வேலை அதிகமோ?

மணி:- அனலிலும் ஆவியிலும நின்றல்லவா ஆராய வேண்டியிருக்கிறது!

கார்:- அப்படியென்ன கடுமையான வேலையை நீ செய்கிறாய்?

மணி:- இரணத்தை உண்டாக்கும் பொடிக்கு மாற்று ஒன்று அறிவானந்தர் கண்டு பிடித்துள்ளார், அதைச் செம்மைப்படுத்தி வருகிறோம்!

கார்:- ஆமாம், ஒரு பொடியைத் தூவினால் உடனே இரணம் உண்டாவது வேடிக்கைதான்! அந்தப் பொடியை எப்படிச் செய்கிறார்கள்!

மணி:- எப்படிச் செய்கிறார்களென்று எனக்குத் தெரியாது!

கார்:- உனக்குத் தெரியாதா? நீ மட்டும் அறிவானந்தரைக் கொண்டாடி வருகிறாயே யொழிய, அவர்கள் பல இரகசியங்களை உன்னிடம் சொல்லாமல் மறைத்து வருகிறார்கள்!

மணி:- நான் இதுவரைக் கேட்கவில்லை, அதனால் அவர்கள் சொல்லவில்லை, அவ்வளவுதான்!

கார்:- இல்லை, அவர்கள் மிக இரகசியமாக வைத்திருக்கிறார்கள்! நீ எவ்வளவுதான் நெருங்கிப் பழகினாலும், சொல்லமாட்டார்கள்! நீ வேண்டுமானால் கேட்டுப் பார், உனக்குத் தெரிந்துவிடுகிறதா என்று பார்ப்போம்!

மணி:- ஏன், அண்ணா! அந்த இரகசியத்தைப் பற்றி அடிக்கடி நீங்கள் கேட்பதைப் பார்த்தால், எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறதே!

கார்:- என்னடா சந்தேகம்!

மணி:- அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சிக் கூடத்திலிருக்கும் இரகசியங்களைக் கண்டறிய, திட்டம் ஏதோ இங்கு உருவாகிறது!

கார்:- திடீரென்று உனக்கு ஏன் அந்த எண்ணம் பிறந்தது? திட்டமாவது, மட்டமாவது ஒன்றுமில்லே!

மணி:- நானும் நெடுநாளாகக் கவனித்து வருகிறேன்! நேற்று நீங்களும், மல்ல நாட்டுப் பிரபுவும் அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சி பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள், நான் வந்ததும் திடீரென்று நிறுத்திவிட்டீர்கள்! இரவு நேரத்தில் நமது தோட்டத்தில் பலர் கூடிக் கூடிப் பேசுகிறீர்கள்! போகும் பொழுது முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு செல்கிறீர்கள்! இருளில்கூட முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு அவர்கள் ஏன் போகவேண்டும்? இங்கு என்ன சதித் திட்டம் உருவாகிறது? இன்றுகூட மல்ல நாட்டுப் பிரபு வந்து போகிறான்! ஊரை விட்டு, அரண்மனை அந்தஸ்தை விட்டு, திடீரென்று நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்து மாளிகை வாங்க வேண்டும்? எனக்குப் புரியவில்லே! அறிவானந்தரின் இரகசியங்களைத் தெரிந்து, மல்ல நாட்டுக்கு அனுப்ப முயல்கிறீரா? அது நாட்டுத் துரோகம் ஆகும்!

கார்:- எந்த நாட்டுக்குத் துரோகம்? மல்ல நாட்டுக்கு நான் சேவை செய்கிறேன்! இதே நேரத்தில், மல்ல நாட்டின் இரகசியங்களை அறிந்து வர, விக்ரமனின் ஆட்கள் அங்கு சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! எனபது தெரியுமா உனக்கு? நம்மைக் கூடக் கண்காணித்தபடி இருக்கிறார்கள்! தம்பி! வெளிப்படையாகச் சொல்கிறேன்! நான் இங்கே வந்தது முத்தும் மணியும் விற்க அல்ல! மல்ல நாட்டுக்கு நாம் பிறந்த தாயகத்துக்கு எதிராக இங்கே நடைபெறும் சூழ்ச்சிகளை வேலைத் திட்டங்களை அறிய்தது போக வந்துள்ளேன்!

மணி:- ஒற்றனுக வந்திருக்கிறீர், அதைத் தெளிவாகச் சொல்லுங்கள்!

கார்:- எப்படி அழைத்தாலும் சரி, கவலையில்லே! திருநாடு பலமடைந்தால், மல்ல நாட்டுக்கு ஆபத்துதான்! விக்ரமன் பேராசை பிடித்தவன், மண்ணுசை கொண்டவன்! மல்ல நாட்டை அடிமைப் படுத்தத் தயங்கமாட்டான்! இப்பொழுது திருநாட்டை விட மல்ல நாட்டுப் படை பெரியது! இந்த நிலை மாறினால் மல்ல நாடு அடிமைத் தளையில் அல்லற்பட வேண்டியிருக்கும்! திருநாட்டுப் படைக்கு உதவியாக அறிவானந்தர் இருக்கிறார்! அறிவானந்தர் தனக்குத் தெரிந்ததை தனது நாட்டுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்! அதைப்போல், உனக்குத் தெரிந்ததை உனது நாட்டுக்குப் பயன்படுத்தத் தயங்கக்கூடாது; மகிழ்ச்சியுடன் முன்வரவும் வேண்டும்!

மணி:- இல்லே, தனது ஆராய்ச்சியை அறிவானந்தர் போர்முறைக்குத் தரமாட்டார்! அப்படித் தந்தாலும், அது அவருடைய உரிமை! அவர் கண்டு பிடித்ததை நான் எடுத்துவந்து உங்களுக்குத் தருவது, அவருக்குத் துரோகம் செய்வதாகும்!

கார்:- துரோகமல்ல! நீ இதை உன் சுயநலத்தால் செய்யவில்லே! சொந்த நாட்டைக் காப்பாற்றச் செய்கிறாய்! ஆபத்தில் இருக்கும் தாய்நாடு உன் உதவியைக் கேட்கிறது, தாய்நாட்டுக்குப் பணி புரிவது உன் கடமை! அதை மறந்துவிடாதே மணிவண்ணு! அறிவானந்தரின் இரகசியத்தை நான் கொண்டுவரச் சொல்வது, நமது நாட்டுக் காகத்தான்!

மணி:- ஆபத்தில் நமது நாடு இருக்கிறதென்றால், திருநாட்டுப் படையால் மல்ல நாடு வீழ்த்தப்படுமென்பது உண்மையானால், படையில் சேர்ந்து நான் போராடுகிறேன்! அறிவானந்தரே எதிர் வந்தாலும், வானுக் கீழே தணிக்காமல் கடைசி மூச்சு வரைக் காத்து நிற்பேன்! அது நேர்மை, வீரம்! நீங்கள் சொல்வது நயவஞ்சகம், நம்பிக்கைத் துரோகம்!

கார்:- துரோகமுமல்ல, வஞ்சகமுமல்ல! நீ செய்வது தான் நாட்டுக்குத் துரோகம்! நிலையுணராமல் ஏதேதோ உளறுகிறாய்! நீ என்ன செய்வாய், எல்லாம் அந்த மாயக்காரி தந்த மயக்கம்!

மணி:- திருமதியைப் பற்றித் தாழ்வாகப்பேச உங்களுக்கு ஏதும் உரிமை கிடையாது!

கார்:- உன்னை ஆய்வுக்கூடத்தில் வைத்து, அவர்கள் வேலை வாங்கிக்கொள்கிறார்கள்! வேலைக்காரன் போல உழைக்கிறாய் அங்கே!

மணி:- உன்னைப்போல வியாபாரி வேடத்தில் சதி வேலைகள் செய்வதைவிட, ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் வேலைக்காரனுகப் பாடுபடுவது எவ்வளவோமேல்!

[அமராவதி தாயார் வருகிறார்கள்.]

அம:- என்ன சண்டை அதற்குள்? உண்ண வாருங்கள்!

கார்:- தின்றுவிட்டு, அறிவானந்தர் மாளிகையில்போய் அடப்பம் பிடித்துக்கொடு!

மணி:- இனிமேல் இந்த வீட்டுச் சோறு—உன் வீட்டுச் சோறு எனக்கு வேண்டாம்! இதுவரை உல்லாசத்திற்காக—பொழுதுபோக்கிற்காக வேலை செய்தேன்! இனி உண்மையில் ஒரு வேலைக்காரனுக உழைப்

பேன்! சதிவேலை செய்தோ, உளவு வேலை பார்த்தோ, அடுத்துக்கெடுத்தோ ஒரு பிரபுப் பட்டத்தைப் பெறுவதைவிட, நம்பிக்கையுள்ள நேர்மையான பணியாளாக இருப்பது மேல்! ஒருவனுடைய உயர்வு, பளபளப்பான உடையிலில்லை, மார்பில் தொங்கும் பதக்கங்களிலில்லை, உள்ளத்திலிருக்கும் உயரிய பண்பிலிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்!

கார்:- மயக்கம் என்று முதலில் சொன்னேன், அது தவறு! பைத்தியம் சரியாக முற்றியிட்டது!

[மணிவண்ணன் வெளியேறுகிறான் வீட்டை விட்டு]

அம:- ஐயோ! இதென்ன விபரீதம்! மணிவண்ணா நீ எங்கு போகிறாய்? இதோ, உணவு தயாராக இருக்கிறது!

மணி:- (நின்று) எனக்கு இந்த மாளிகையில் இனி இடமில்லையம்மா!

அம:- ஏன், ஏன்? கார்மேகம் ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்? உன் தம்பியை ஏன் விரட்டுகிறாய்!

கார்:- தம்பி! நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்கும் துரோகி! ஏனட்டா நிற்கிறாய்? விக்ரமனிடம் போய்ச் சொல், என் அண்ணன் ஒரு சதிகாரனென்று!

மணி:- நான் ஒன்றும் காட்டிக்கொடுக்கப்போவதில்லை! நீ செய்யும் காரியங்களுக்குள்ள பலன் காணுமல் போகமாட்டாய்! நான் போகிறேன்!

அம:- என்ன கூத்து இது கார்மேகம்! அவனைக் கூப்பிடு! தம்பி தவறு செய்தாலும் அண்ணன் பொறுத்துதான் போகவேண்டும்!

கார்:- ஒன்றும் பயப்படாதே, அம்மா! அறிவானந்தர் மாளிகையில் இரண்டு நாள் சுற்றியிருந்துவிட்டு, பின் தன்னுலே இங்கு ஓடிவருவான்!

அம:- ஐயோ! (நிலை சோர்ந்து உட்காருகிறார்கள்.)

கார்:- மணிவண்ணன் மறுத்துவிட்டான்! அறிவானந்தர் ஆராய்ச்சிக் கூடத்துக்குள் யாரார் நுழைபவர்கள்? (யோசித்து, முகமலர்ச்சியுடன்) ஆம், மாதவன் இருக்கிறான். அவனைப்பிடிக்க மாலதியைப் பிடிக்கவேண்டும்! அந்த மாலதி.....

காட்சி 26

[மாலதி, நடன அரங்கில் ஏற்பட்ட திடுமாற்றம் பற்றி வருந்தியவளாக அமர்ந்திருக்கிறாள். அந்த நிலைக்குக் காரணத்தை எண்ணிப்பார்க்கிறாள். நெஞ்சம் திடுக்கிடுகிறது.

மாலதி:- (தனக்குள்) ஆமாம் அவரேதான்! மல்ல நாட்டுப்பிரபு — கார்மேகம்தான்! அவர் இங்கே எத்தனை நாட்களாக இருக்கிறார்? மல்லநாடு அரண்மனையைச் சேர்ந்த அவருக்கு இங்கென்ன வேலை இருக்கும்?

முடிவுக்கு வரமுடியாமல் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். தோழி ஒருத்தி வந்து.....

தோழி:- ஆண்டவனின் அடியார் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். உள்ளே வர அனுமதி கேட்கிறார்.

மாலதி:- (சிரித்துக்கொண்டு) ஆண்டவனின் அடியாருக்கு என் வீட்டில் வேலையா? எப்படி இருக்கிறார் அவர்?

தோழி:- இளமை கழிந்தவர்தான்! திருநீற்று நெற்றி! உருத்திராட்ச மாலை.....உங்களுக்குத் தெரிந்தவர் தான் அம்மா!

மாலதி:- பைத்தியக்காரி! திருமுடியார் அல்லவா வந்திருக்கிறார், வீதியிலே நிறுத்திவிட்டு வந்திருக்கிறாயா, அந்த ஆண்டவனின் அடியாரை!

தோழி:- இதோ அழைத்து வந்துவிடுகிறேன் அம்மா!

[திருமுடியார் வந்துகொண்டே...]

திரு:- அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில், நானே வந்துவிட்டேன் மாலதி!

[மாலதி எழுந்து சென்று வரவேற்கிறாள்.]

மால:- சொல்லி அனுப்பி இருந்தால் நானே வந்திருப்பேன்...

திரு:- செய்திருக்கலாம், அவசரமாக இருந்தது. உணர்த்திப் போகலாமென்று நானே வந்துவிட்டேன்.

[என்று ஆசனம் ஒன்றில் அமர்கிறார்.]

மாலதி! நிலைமை நெருக்கடியாகிக்கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் வறுமையின் கொடுமையைத் தாளமாட்டாதவர்களாக, ஆண்டவனைக் கூட அலட்சியப்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள். விக்ரமனின் சுட்டுவிரல் அசைவுகளே சட்டங்களாக உருவாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. நிலைமை நீடிக்குமானால், விக்ரமன் ஒரு சர்வாதிகாரியாகி

விடக்கூடும். அதனால் மன்னர் குமாரவேலனுக்குக்கூட ஆபத்து ஏற்படலாம்.....

மாலதி:- உணர்ந்திருக்கிறேன், அடியார் அவர்களே! ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறேன். ஆராய்ச்சிக் கூடம் புதிதாகக் கட்டப்பட்டு பணிகள் தொடங்கிய பிறகு, இரகசியங்கள், மிகுந்த பாதுகாப்புடன் இருக்கின்றனவாம். இரகசியங்களைக் காத்துக் கொண்டு, எந்த நேரத்திலும் குணாளன் விழிப் போடிருக்கிறானும்.....

திரு:-மாலதி! அறிவானந்தரின் இப்போதைய ஆராய்ச்சி நமக்குத் தேவையில்லை முன்பு கூறினேனே- அது. அதுதான் மாலதி "நீரும் நெருப்பும்" அதுவே தேவை. விரைவாகத் தேவை. ஏற்பாடுகளைச் செய்! ஏதேனும் தேவைப்பட்டால் ஆள் அனுப்பு.

என்று சொல்லி, ஒரு பை நிரம்பிய பொற்காசுகளை அவளிடம் நீட்டுகிறார், நளினமாக அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு...

மாலதி:- எத்தனைச் சீக்கிரம் முடியுமோ அத்தனை விரைவில் முடிக்கிறேன். நம்பிக்கையுடன் போய் வாருங்கள்.

[திருமுடியார் போகிறார். கையிலிருக்கும் பையைக் குலுக்கியபடியே நடனம் ஆடத் தொடங்குகிறாள். யாரோ வரும் காலடியோசை கேட்கிறது. பையை ஒரு மறைவிடத்தில் வைத்து விட்டு, மஞ்சத்தில் அமர்கிறாள். அங்கு கார்மேகம் வருகிறார். அவரைக் கண்டதும் அவள், அவரை அறியாதவள் போல 'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்கும் பாவனையில் பார்க்கிறாள்.

கார்மேகம், அதை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு, ஆசனமொன்றில் அமர்ந்தபடி.....

கார்:- எனக்கு நேரமில்லை...வந்த வேலையைக் கூறி விடுகிறேன்! மாலதி! நீ யாரென்பது எனக்குத் தெரியும்! திருட்டுக் குற்றத்துக்காக மல்ல நாட்டுச் சிறையில் தள்ளப்பட்டு, பின் சிறைக் காவலனை மயக்கி, மஞ்சத்தில் அவனைக் கொன்றுவிட்டுத் தப்பி ஓடிவந்து விட்டவள் நீ! பெயரை மாற்றிக் கொண்டாய்! உன் பருவத்தையும் உருவத்தையும் மாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை: இதோ! உன்னைப் பற்றி விவரங்கள், வயது 22, உயரம் 5 அடி, சிவப்பு நிறம், கண்ணுக் கருகில் மச்சம், இடது கையில் தழும்பு! நான் நினைத்தால், உன்னைக் கைது செய்து மல்ல நாட்டுக்கு அனுப்ப முடியும். அங்கு தூக்குக் கயிறு காத்துக்கொண்டிருக்கிறது, உனக்கு! புரிகிறதா...

[மாலதி திகிலுடன் விழிக்கிறாள்]

கார்:- நான் சொல்கிறபடி கேட்பது ஒன்றுதான் நீ தப்புவதற்கு இப்போதுள்ள வழி! ஆபிரம் பொன் பரிசும் கிடைக்கும்!

[பணப் பையைத் தூக்கிப் போடுகிறான். அது "கலீரெ"ன்ற ஒலியுடன் அவள் முன் விழுகிறது]

மாலதி:- என்ன செய்ய வேண்டும்?

கார்:- உன் காதலன் மாதவனிடமிருந்து எனக்கு ஒரு இரகசியம் தெரியவேண்டும்! அறிவானந்தர் ஆய்வுச் சாலையில், இரணத்தை உண்டாக்கும் பொடியும், அதற்கு மாற்றுப் பொடியும் இருக்கின்றன! அவைகளில் கொஞ்சம் எனக்கு வேண்டும்! அத்துடன் அவைகளைச் செய்யும் முறையும் வேண்டும்!

மாலதி:- அவர் கொடுப்பாரோ என்னவோ?

கார்:- உன்னால் முடியாமற் போகாது! காதலியின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாத காதலனும் உண்டோ? மாதவன் உன் காதலன்; அதுவும் எனக்குத் தெரியும்! நாளைக் காலைக்குள் இவை எனக்குக் கிடைத்தாக வேண்டும்!

[வெளியில் காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது.]

மாலதி:- அதோ! அவரே வந்துவிட்டார்! நீங்கள் இந்த வழியாகப் போய்விடுங்கள்!

கார்:- நான் கேட்டவை நாளைக் காலை என்னிடம் வந்து சேரவேண்டும்! ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள். ஆயிரம் வராகன் அல்லது தூக்குத் தண்டனை.

[எதுவும் புரியாதவளாக மாலதி தடுமாற்றத்தோடு நிற்கிறாள். திருமுடியாரும் கேட்கிறார்; மல்ல நாட்டுச் சீமானும் கேட்கிறான், அறிவானந்தரின் இரகசியத்தை! அப்படி என்னதான் இருக்கிறது அந்த இரகசியத்தில்! தூவியவுடன் இரணமுண்டாக்கும் பொடி எதற்கு அந்தப் பிரபுக்கு? நினைத்தவுடன், நினைத்த இடத்திலிருந்தே நீரையும் நெருப்பையு முண்டாக்கும் வழிகள், அடியாருக்கு எதற்கு? இரண்டுக்கும் ஒரே பொருள்தான் மூலமா? என்றகுழப்ப மேலிட்டு நிற்கிறாள் மாலதி. அவள் எதிரே இரண்டு பொன் மூட்டைகள் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன! மனக் கண்ணில், மாட மாளிகையும், கூட கோபுரமும் தெரிகிறது...சட்டென, குரல் கேட்டுத் திடுக்கிடுகிறாள்.]

மாதவன்:- மாலதி, மாலதி!

மாலதி:- (தெளிவடைந்தவளாய்) வந்து விட்டீர்களா கண்ணாளா!

[என்று அவனை நெருங்கி இறுக அணைத்துக் கொள்கிறாள்.]

இதோ பாருங்கள், இனிமேல் என்னை இப்படித் தனியாகத் தவிக்க விட்டீர்கள் என்றால், நான் தற்கொலைதான் செய்துகொள்வேன்.

மாதவன்:- அப்படியெல்லாம் செய்து வம்பில் மாட்டி விடாதே மாலதி! இப்ப உனக்கு என்ன வந்து விட்டது? ஏன் இப்படி முகமெல்லாம் வீங்கி இருக்கிறது, என் ஆப்பிள் கன்னங்களில், கண்ணீர்க் கறை ஏன் வந்தது!

மாலதி:- எவ்வளவு நேரம் உங்களுக்காகக் காத்திருப்பது? காத்திருந்து காத்திருந்து கண்கள் பூத்தே விட்டன.

மாதன்:- அதனால்தான் கண்ணீரா?

மாலன்:- பின்னே, எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாந்தால், அழுகை வராதா?

மாதவன்:- ஓகோ, அப்படியா சேதி! என் மீதுகூட உனக்கு அவ்வளவு அன்பு இருக்கிறதா?

மாலதி:- காரியமாகிறவரைக்கும் கண்ணே, மணியே என்பது; அப்புறம் கண்ணீர் வரும்படி நடந்து கொள்வது! ஆண்களுக்கு இது ஒரு வினோயாட்டாகவே போய்விட்டது!

மாதன்:- தொடங்கிவிட்டாயே கண்ணே, தூற்றல்!

மாலதி:- பின்னென்னவாம்! உங்களிடம் நான் என்ன எதிர்பார்க்கிறேன்! ஒட்டியாணம் வேண்டுமென்றேன்; கிட்டாது அது என்று கூறிவிட்டீர்கள்! பேசரி என்றேன்; பே பே என்றீர்கள். முத்துப் பிலாக்கு என்றேன்; மூக்குக் கெட்டுப்போகும் என்றீர்கள். மொகரா என்றேன்—முகமே போதும் என்றெல்லாம் தட்டிக்கழித்து விட்டீர்கள். உங்களைக் காதலித்துக் கண்டபலன் என்ன? பூச்சிப் புழுவுக்குக்கூட லாபமில்லை.

மாதன்:- என்ன இப்படிச் சொல்லிவிட்டாய் மாலதி! அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சி முடியட்டும்! எனக்கு ஆயிரம் பொன் தருவதாகக் கூறிவிட்டார்! மணிவண்ணன் கொடுத்துவைத்தவன்! அவர் மகளையே கொடுக்கப் போகிறார் அவனுக்கு. எனக்கு? இனிமேல் நீதானே எல்லாம்! சுற்றிச் சுற்றி வந்தாலும், உன்னையும், உன் இடுப்பையுந்தானே சுற்றியாக வேண்டும்!

மாலன்:- பேச்சுக்கு மட்டும் குறைச்சலில்லை.

மாதன்:- அதெல்லாம் போகட்டும்; இப்போது என்ன வேண்டும்; என்ன நகை உனக்குக் குறைவாயிருக்கிறது?

மாலன்:- அதுக்கு மட்டும் குறைச்சலில்லை, கேட்டதும் கொண்டுவந்து கொட்டிக் குவித்து விடுவது மாதிரிதான்!

மாதன்:- மாலதி, நான் ஆண் பிள்ளை! மீசை இருக்கு, முறுக்கா?

மாலன்:- தெரியுமே எனக்கு! நீங்க ஆண் பிள்ளைங்கிறது எனக்குத் தெரியாதா? திறமை எவ்வளவுங்கிறதும் எனக்குத் தெரியுமே!

மாதன்:- தெரியுமா! தெரிஞ்சுமா இப்படிச் சொன்னே!

மாலன்:- இதோ பாருங்க, நான் எவ்வளவோ உங்கக்கிட்டே கேட்டிருக்கேன்! கொடுத்து என் மனசைக் குளிரவச்சது ரொம்பவும் குறைச்சல்! கிடைக்காததைக் கேட்டா கொடுக்க முடியுமான்னு கேட்டிருக்கிங்க! ஒப்புக்கொண்டிருக்கேன்.

மாதன்:- இப்ப என்ன வேணும் உனக்கு?

மாலன்:- உங்களாலே கொடுக்க முடிந்ததைத்தான் கேட்கப்போறேன்! முடியும்ன்னு தெரிஞ்சுதான் கேட்கிறேன்.

மாதன்:- சீக்கிரமா கேட்டுவிடேன்!

மாலன்:- (அவன் கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டபடி) கொடுக்கிறேன்னு சத்தியம் செய்து கொடுங்க முதலில்!

மாதன்:- என்ன கேட்கப்போறேன்னு தெரியாம சத்தியம் கித்தியமன்னு எப்படி மாலதி! சத்தியம் பண்ணிப் புட்டா, அப்புறம் அதுப்படி நடந்துக்கணுமே!

மாலன்:- விக்ரமாதித்தன் உயிரைக்கொடுங்கன்னு கேட்டுப்புடப் போறேன்! இல்லே, திருநாட்டுக்கு மகாராணியாக்கி எனக்குப் பட்டஞ் சூட்டிவையுங்கோன்னு கேக்கப்போறேனு? உங்களாலே முடியும்; மனசு வச்சா முடியும்ன்னு தெரிஞ்சுதான் கேட்கிறேன்! சத்தியம் செய்யுங்களேன்!

மாதன்:- என்மேலே இல்லாத நம்பிக்கை, நான் செய்யிற சத்தியத்துமேலே இருக்கா! சரி, சத்தியமாதர்ரேன்! சொல்லு!

மாலன்:- (மாதவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்தங்கள் கொடுத்து) அப்பாடா! இப்பதான் என்கண்ணுளர் நீங்க! மாலதி — மாதவன்ங்கிறதுக்கு இப்பதான் பொருத்தமே ஏற்பட்டிருக்கு! கண்ணுளா, அப்படி ஒண்ணும் பெரிசா கேட்டுடப் போறதில்லே. பட்டதும் இரணம் உண்டாக்கும் பொடி கொஞ்சமும், அதற்கு மாற்றுப்பொடி கொஞ்சமும் வேணும்!

மாதன்:- ஐயையோ! பெரிசாக் கேட்டுட்டியே மாலதி! இப்ப இவை உனக்கு எதுக்கு?

மாலன்:- சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திக்கப் போறேன்! நீங்க இருந்து என்ன பிரயோசனம்? ஐம்பது பொன்னுக்கு அல்லும் பகலும் பாடாய்ப்படுறீங்க! நான் கேட்டதைக் கொடுத்தா ஐநூறு வராகன் முழுசாக் கிடைக்கும்! ரெண்டுபேருக்கும் கொண்டாட்டம் இல்லையா!

மாதன்:- ஐநூறு வராகனு!

என்று வாயைப் பிளக்கிறான். மாலதி அவன் கைகளை எடுத்துத் தன் கன்னங்களில் ஒற்றிக்கொண்டவளாக...

மாலன்:- இன்னென்னு! அதைத் தயாரிக்கிற முறையும் எழுதிக்கொடுத்தா, இன்னொரு ஐநூறு வராகன்!

மாதன்:- ஆயிரமா! அம்மாடியோவ்!

மாலன்:- அதிகமும் கிடைக்கும்!

மாதன்:- அதெல்லாம் ரொம்ப ரகசியமாச்சே மாலதி!

மாலன்:- அப்போ, என்மேலே உங்கட்டு நம்பிக்கை இல்லேன்னு சொல்றிங்களா...

மாதன்:- நீ அப்படியெல்லாம் சோவிச்சக்கப்படாது... வா, போகலாம்!

மாலன்:- எங்கே, கூப்பிடுறீங்க.....ஆராய்ச்சிக்கூடத்துக்கா?...அங்கெல்லாம் நான் வரமாட்டேன்!

மாதன்:- போயும்போயும் உன்னை அங்கே அழைப்பேனு? வழக்கமா போற இடத்துக்குப் போவோம் வான்னு...

மால:- அதான் முடியாது! முதல்லே நான் கேட்டது வரணும்! நான் வேணும்னு, இப்பவே வரணும்! போங்க போய் முதல்லே, கேட்டதைக் கொண்டாங்க. சீக்கரமா கொண்டாங்க! உடனே திரும்பி வாங்க! காத்திருக்க வச்சி, அழும்படியா ஆக்கி டாதிங்க!

காட்சி 27

[மீக நீண்ட சோதனைக்கூடம். கொதிப்பதும், புகைவதும், எரிவதும், அரைப்பதும், கொல்லன் துருத்தியால் ஊதுவதும், தண்ணீர் விழக்கழுவுவதும், வடிப்பதும், பல வேலைகள் நடைபெறு கின்றன. உதவியாளர்களாகபலர் இருக் கின்றனர், உயர்தர உடையில் அறி வானந்தர் நின்று, ஒரு ஆராய்ச்சிக் கருவியைப் பொருத்திக் கொண்டிருக் கிறார்.]

[குமாரவேலன் வருகிறான்.]

குமார:- தாத்தா! இன்றைக்கு ஏதாவது ஒரு வேடிக்கை காட்டுங்கள்!

அறி:- இயற்கை மறைத்து வைத் துள்ளவேடிக்கை வினோதங்கள் கோடி கோடி! அதில் எதைக் காட்டுவது? நீரில் நெருப்பு வரச்செய்கிறேன் பார்க்கிறாயா?

குமார:- எப்படித் தாத்தா! நீர் நெருப்பை அணைத்துவிடாதா!

அறி:- இதோ பார்! இந்தக் கட்டி எப்படி இருக்கிறது!

குமார:- கரித் துண்டு மாதிரி இருக்கிறது!

அறி:- தண்ணீரில் போட்டதும், மிகுந்த கொந்தளிப் புடன் அது எரியும்.

[தண்ணீரில் அதைப் போடுகிறார். அது எரிகிறது. குமாரவேலன் அதை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கிறான். பின் தண்ணீர் விழுந்து சுழலும் சக்கரத்தைப் பார்க்கிறான். அதைப் பார்த்தபடி இருக் கிறான்

விக்ரமனும் ஒரு புரோகிதரும் வரு கிறார்கள்.]

புரோ:- இன்றைக்குக் கிரகண நாளாயிற்றே எப்படி இவரெல்லாம் வேலை செய்யலாம்!

அறி:- கிரகணமென்றால் என்ன?

புரோ:- மேதாவியான உங்களுக்குத் தெரியாததா? பூலோகத்தைச் சுற்றிச் சூரியன் வரும்பொழுது, ராகு கேது என்ற பாம்புகள் அதைப்போய் பிடித் துக் கொள்ளுகின்றன.

அறி:- முதலிலேயே தப்பு! பூமியைச் சுற்றிச் சூரியன் வரவில்லை. சூரியனைச் சுற்றித்தான் பூமி வருகிறது.

புரோ:- தலை கீழான பாடமிருக்கு!

விக்ர:- சூரியனைச் சுற்றிப் பூமி வருகிறதா? நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்டால் என் தலை சுற்றும் போலிருக்கிறது.

புரோ:- நமது முன்னோர்கள் சொல்லாத புதுமையாக யிருக்கிறதே! நீங்கள் சொல்வது புனைந்துரையோ, கற்பனையோ? யார் கண்டாள்!

அறி:- புனையும், பொருந்தாக் கற்பனைகளும், மூட்நம் பிக்கைகளும் நமது மக்கள் உள்ளத்தில் புகுந்த பின்தான் அறிவுண்மைகள் புரியாதனவாகிவிட் டன! நமது முன்னோர்கள்—இயற்கையை நுணுகி ஆராய்ந்த சங்ககாலத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள், கதிர்ப்பிழம்பைச் சுற்றி இம் மண்ணுலகு வருகிறது என்ற உண்மையை அறிந்திருந்தனர். பாடல் மூலமும் அதை அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

"செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்அஞ் ஞாயிற்றுப்
பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும்
வளிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும்....."

என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத் தனார் என்ற புலவர் இதனை அழகாகக் கூறியுள்ளார். கருத் துக் கொவ்வாத கதைகள் புகுந்த தும், அறிவுண்மை கள் மறக்கப்பட் டன. மதியையும் ஞாயிறையும் பாம்பு கள் விழுங்குகின்ற னவோஎன்னவோ, மக்களின் மதியை மடமை யெனும் பாம்பு விழுங்கி விட்டது! மடமை அகன்றால் நாட் டில் மதி துலங்கும். வாழ்வு மலரும்!

புரோ:- பாதுகாவலரே! நேக்கு நாழியாயிடுத்து.

[போகிறார் தமது பழங்கட்டுடன்]

விக்ர:- உம்மைக் கண்டால், நமது அரண்மனைப் பூஜ் யருக்குச் சற்றுக்கிலிதான்!

அறி:- அவர் சிலவற்றைக் கண்மூடித்தனமாக நம்புங் கள் என்கிறார், நான் ஆராய்ந்து மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்று சொல்கிறேன். அவ்வளவு தான்!

[சிறிது அமைதி]

விக்ர:- மல்ல நாட்டில் படைகள் பெருகுகின்றனவாம். மருதூர் மன்னன் கோட்டைக் கொத்தளங்களைக் கட்டியவண்ணமிருக்கிறானும். நமது ஒற்றர்கள் வந்து சொன்னார்கள்.

அறி:- படைபலத்தைப் பெருக்கி என்ன பலன்? போர்க் களத்தில் பெறும் பல வெற்றிகளைவிட, ஆய்வுக் களத்தில் காணும் சிறுவெற்றி அதிகப் பலனைத் தரத்தக்கது!

விக்ர:- அதனால்தான் நாம் இந்த ஆய்வுக் கூட்டத்தை உண்டாக்க அரும்பாடு பட்டோம்! விக்ரமா! உன் பாசறைஎங்கே என்று கேட்டால், அதோ! இருக்கிறஆய்வுக்கூடந்தான் ஏன் பாசறை என்று சொல்வேன். உன் படைத்தலைவன் யாரென்றால், வெற்றிகளைத் தரும் ஆற்றல்மிகு படைத்தலைவர் அறிவானந்தர் ஒருவர்தான் என்று தயக்கமின்றி கூறுவேன்!

அறி:- தாங்கள் அறிவாராய்ச்சியின் மீதும், என்மீதும் வைத்துள்ள நம்பிக்கை என்றும் வீண்போகாது!

விக்ர:- அந்த எரிச்சல் தரும் பொடி தயாரித்தீர்களே! மிக அபூர்வமான சாதனை! அதற்கே உங்களுக்குப் பத்துக் கிராமமும் பிரபுப்பட்டமும் தரலாம். தயாரிப்பது மிகக் கடினமோ?

அறி:- கடினமில்லை! ஆனால் அதைவிட மேலான மற்றொரு மருந்துப்பொடியை நான் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன்!

விக்ர:- அதைவிடப் பலம் வாய்ந்ததுவோ!

அறி:- (தூளைக்காட்டி) இதோ! இருக்கிறதே! விரலால் எடுத்து தொடலாம். ஒன்றும் செய்யாது.

விக்ர:- எரிச்சல் பொடியைவிட பலமானது என்றீர்கள்! தொட்டால் ஒன்றும் செய்யாது என்கிறீர்களே!

அறி:- எரிச்சல் பொடியால் உண்டாகிற புண்ணை இது மாற்றிவிடும். அதுவுமல்லாமல் எந்தக் காயத்தையும் சுலபமாக ஆற்றிவிடலாம். இந்த மருந்தை ஏராளமாகத் தயாரிக்க வேண்டும்! தயாரிப்பது கூட்ச் சுலபம்தான்.

[விக்ரமன் தளர்ந்துபோய், நட்ந்து செல்கிறான். "புண்ணை உண்டாக்கும் மருந்துப் பொடியைக் கேட்டால், புண்ணை ஆற்றும் மருந்தைத் தயாரிப்பதில் அவர் முனைந்திருக்கிறார்.

என்று விக்ரமன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டே குமாரவேலனுடன் வெளியேறுகிறார்.]

[குணாளனும், மணிவண்ணனும்]

குண:- இந்த ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட, பொறுமை அதிகம் தேவை! உன்னால முடியுமா குணாளா! முதலில் வேடிக்கையாக இருந்தாலும் பின் வேதனைப்படுமளவு வேலை வளர்ந்துவிடும், பித்துப் பிடித்தவன்போல உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்!

மணி:- குணாளா! சிறிது காலம் கழித்துப் பார், மணிவண்ணனைப் போன்ற சிறந்த ஆராய்ச்சியாளன் இல்லையென்று சொல்வாய்! நீ போய் உன் வேலையைப் பார்! நான் இதைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்!

[ஒரு அளவைக் காட்டி]

குண:- கவனமாயிரு! இந்த அளவு பொங்க ஆரம்பித்ததும், தீயை அணைத்துவிடு!

மணி:- எல்லாம் சரியாகச் செய்வேன்!

[குணாளன் போகிறான் தன் வேலையைக் கவனிக்க.

மணிவண்ணன் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

பக்கத்திலிருக்கும் தண்ணீர்க் கடிகாரத்தில் தண்ணீர் கொட்டுவது, நிமிஷம் சிரிப்பது போலிருக்கிறது.

மற்றொரு இடத்தில், புகைநெளிந்து எழுந்து மேலே போவது திருமதி நடனமாடுவது போலிருக்கிறது.

அவள் கண்கள்—அவள் பார்வை—அவள் முகம்—எங்கும் தெரிகிறது. மணிவண்ணன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி இருக்கிறான்.

திராவகம் பொங்கி வழிகிறது. புகை கிளம்புகிறது. குணாளனும் பக்கத்திலிருப்பவர்களும் வந்து தீயை நிறுத்தி, புகையை அடக்குகிறார்கள்!

குண:- பொங்கி வழிவதற்கு முன் தீயை நிறுத்திவிடச் சொன்னேனே! ஏன் செய்யவில்லை?'

[குணாளன் கோபத்துடன் சொல்கிறான். மணிவண்ணன் ஒன்றும் புரியாமல் விழிக்கிறான், குணாளனுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. மணிவண்ணனும் சிரிக்கிறான் மற்றொரு சிரிப்பொலியும் சேர்கிறது! எதிரில் திருமதி வந்து நிற்கிறாள்!

[திருமதி வந்ததும், குறிப்பறிந்து குணாளன், அவ்விடம் விட்டகல்கிறான். அவன் போனதும்...]

மணி:- திருமதி! செம்பளத்தை அதரமாக்கி, முத்துக்களை அழகான பற்களாக்கி, பொன்னைப் பொடி செய்து உடலெல்லாம் பூசி, தேயாத்திங்களாக முகத்தைத் தீட்டி, இயற்கை அளித்துள்ள எழிற் செல்வமாம் உன்னை...

திருமதி:- என்னை?...

மணி:- (பெருமூச்சு உகுத்து) இன்னும் இரண்டு தினங்கள் பொருத்திருக்க வேண்டுமாம்! கட்டித் தழுவி, காதல் ரசம் பருகுதற்கு! அப்பா சொல்லிவிட்டார்!

[என்று அவள் கரங்களைப் பற்றுகிறான் கைகளை உதறிவிட்டு...]

திருமதி:- இரண்டு தினங்கள் போகவேண்டும் தெரியுமா?

மணி:- எதற்கு திருமதி?

திரு:- அதை, அப்பா சொல்லவில்லை?

மணி:- சொன்னார், சொன்னார் என் சுந்தராங்கி! கையைப் பிடிக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லையே!

திரு:- அவர் சொல்லாததை நான் சொல்கிறேன். கையைப் பிடிக்கக்கூடாது. புட்வையைத் தொடுவதுபோல் கிள்ளக்கூடாது. பூச்சூடுவதுபோல் முத்.....(தலையைக் குனிந்துகொண்டு) கொடுக்கக் கூடாது!

மணி:- அப்புறம்?

திரு:- வந்து...வந்து...

மணி:- வரவும் வேண்டாம், போகவும் வேண்டாம்.

[என்று இழுத்தணைத்துக் கொண்டு—]

திருமதி! விதியைப் பற்றிக் கூறுகிறார்கள்! ஜாதகம் பற்றி உரைக்கிறார்கள் எவர் எப்படிக் கூறிய போதிலும், என் விதி உன்னோடு பிணைக்கப்பட்டு விட்டது. செம்புலப் பெயர் நீர்போல், அன்புடை நெஞ்சங்களாய் இணைக்கப்பட்டு விட்டோம்! எழி

லரசி! இது வீதியா? சூழ்நிலையா என்றெல்லாம் என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. நீ இல்லாமல் இனி என்னால் இருக்கவே முடியாது. தேடக் கிடைக்காத புதையல் நீ! தேவருலகத்து அமிழ்தம் நீ! தின்னத் திகட்டாத தேமாங்கனி நீ. உன் அப்பா ஆராய்ச்சியில் தோல்வியடைந்துவிட்டால்கூட மன அமைதி பெற முடியும்! உன்னைப் பெறுவதில் நான் தோல்வி கண்டிருந்தால்...திருமதி, என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை!

திரும:- அன்பரே! இடையே அண்ணன் இருக்கிறார்!

மணி:- குணாளனுக்கும்கூட என் எண்ணத்தை எடுத்துச் சொல்லிவிட்டேன்! முழு மனத்தோடு ஒப்புக் கொண்டு விட்டான்!

[என்று அவள் முகத்தோடு அவன் முகம் சேர்க்கப் போகிறான். அவள் ஒரு கையால் அதனைத் தடுத்து...]

திரு:- இரண்டு மாதம் இருக்கிறது...

மணி:- குறும்பு உன் கூடப் பிறந்திருக்கிறது திருமதி!

[என்று அவளை விட்டு விட்டுத் தான் நிறுத்திவிட்டு வந்த ஆராய்ச்சி உலை அருகில் செல்கிறான். ஏதோ நினைவு வந்தவனாகத் துள்ளிக்குதித்து...]

திருமதி:- பார்த்தாயா, உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததில் முக்கியமான ஒன்றை மறந்துவிட்டேன். நண்பர் ஒருவரைச் சந்திப்பதாகக் கூறியிருந்தேன். போய் வரட்டுமா? குணாளன் வந்தால் கூற வேண்டாம்.

திரு:- வெள்ளி நிலா, நடு வீதியில் இருக்கிற இந்த நேரத்திலா நண்பரைச் சந்திக்கப் போகிறீர்கள்!

மணி:- அவர் மூலமாகத்தான் என் எதிர்காலம் நிர்ணயிக்கப்பட இருக்கிறது. அவசியம் போக வேண்டும்!

திரு:- நான் அறிந்து கொள்ளக்கூடாதவரோ அவர்?

மணி:- விவரிக்கிறேன் திருமதி, வேலை வரும்போது.

[என்று கூறிவிட்டு, வெளியேறுகிறான்.]

திரு:- என்ன வேலையோ, என்ன வேலையோ.

[என்று சொல்லிக்கொண்டே படுக்கைக்குச் செல்கிறாள்.]

காட்சி 28

மாலதியின் வீடு. நள்ளிரவுக்கு மேலாகி இருக்கிறது.

மாலதி மனத் திரையில் பல்வேறு காட்சிகள் உருவகமாகின்றன.

திருமுடியார் ஒரு புறம் தன் இரு கைகளையும் ஏந்தி தனக்குக் கொடு என்று கேட்பதைப்போல ஒரு காட்சி!

ஒரு கையில் தூக்குக்கயிற்றை வைத்துக்கொண்டு, அதிகார முறையில் அச்சுறுத்தி தன்னிடம் கொடுத்து விடு என்று கார்மேகம் மிரட்டுவது போல ஒரு காட்சி!

மன்னன் குமாரவேலன் மீதும் பாதுகாவலன் விக்ரமன் மீதும், திருமுடியார், இரணப் பொடிகளைத் தூவி, கொலை செய்து விட்டு, தானே மன்னன் என்று பிரகடனப் படுத்துவதைப் போல ஒரு காட்சி!

மல்ல நாட்டு மன்னன், பைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, கார்மேகத்துக்கு முத்து மாலை பரிசளித்து, கட்டித்தழுவுவதைப் போல் காட்சி ஒன்று.

திருநாட்டு மக்கள் எல்லாம் திரண்டு வந்து வாள், வேல் முதலான ஆயுதங்களால் தன்னைத் தாக்குவது போல் காட்சி ஒன்று.

இந்தக் காட்சியை அவள், உருவகப் படுத்திக்கொண்டதும், உடல் வெட்வெட்த்து விடுகிறது. அச்சம் கவ்விக் கொள்கிறது. 'வீல்' என்று கத்திகொண்டே கீழே விழுந்து விடுகிறாள்.

தடுமாறிக்கொண்டே எழுந்து கட்டிலில் வந்து அமர்கிறாள். ஆழ்ந்த சிந்தனையை அது பிரதிபலிக்கிறது.

மல்லநாடு தெரிகிறது. சிறை தெரிகிறது. சிறைக்குள் அவள் பூட்டப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது. சிறைக்காவலன் தெரிகிறான். மஞ்சத்தில் வைத்து கொஞ்சிக்கொண்டே, அவனைக்கொலை செய்யும் காட்சி தெரிகிறது.

திருநாட்டுக்கு வந்து, திண்டாடியது முதல், அரண்மனை உறவைப் பெற்று, நாட்டிய நங்கையாய் ஆனதும், பிரமுகர்கள் பலரோடு, காதல் பிச்சைக்குக் காத்துக் கிடந்ததும், கடைசியாக மாதவனிடம் தான் மயங்கிப்போனது வரையில் நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

மீண்டும் திருமுடியாரும், கார்மேகமும் எதிரே நிற்பதுபோல் உருவகப்படுத்துகிறாள்.

நடன அரங்கில் மயங்கி விழுவதும், தக்க தருணத்தில் திருமதி, தானே ஆடி விழாவுக்கு களை சேர்ப்பதும், திருமதியால் அன்று விக்ரமனின் தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டதும் நினைவுக்கு வருகின்றன.

மீண்டும் ஆழ்ந்த சிந்தனை. ஏதோ ஒரு முடிவை அவள் கண்டு விட்டாற்போல, முகம் மலர்ச்சியடைகிறது.

அருகிலுள்ள பைகளையும், குறிப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு உட்புறம் நோக்கிப் போகிறாள்.

காட்சி 29

[மல்லநாட்டு அரண்மனை. கார்மேகம் அனுப்பிய ஓலைச்சுருளை, அமைச்சர், அரசனுக்குப் படித்துக்காட்டுகிறார்.]

அமைச்சர்:- திருநாட்டில் இருக்கும் நமது ஒற்றர் கார்மேகத்திடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது அரசே!

அரசர்:- சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர் அமைச்சரே..... படியுங்கள் விரைவாக!

அமை:- இரணப்பொடி பற்றிய இரகசியம் கிடைத்து விட்டதாம்! நாம் ஆராய்ச்சிக்கூடம் தொடங்கி, செய்யவேண்டிய அவசியமே இல்லாத அளவுக்கு இரணப்பொடியே அதிகமாகவே கிடைத்திருக்கிறதாம். படையுடன் எல்லைக்கு வந்துவிட்டால்

அங்கே பொடியுடன் வந்து தங்களைச் சந்திப்ப தாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அர:- கார்மேகம், கெட்டிக்காரர் ஆயிற்றே! சரியான ஆளைக் கண்டெடுத்துதான் அனுப்பி இருக்கிறீர் அமைச்சரே! வெற்றிப் பெருமை உமக்குத்தான்! தீய்ந்தது திருநாடு; ஒழிந்தனர் திருநாட்டு வீரர் கள்; சாய்ந்தது திருநாட்டின் கொடி; வீழ்ந்தது அவர்தம் காவல்மரம்! அமைச்சரே, தித்திப்பான இந்த சேதியைத் தெரிவியுங்கள் உடனே படைத் தலைவருக்கு! முழங்கட்டும் முழவு; ஒலிக்கட்டும் முரசு!

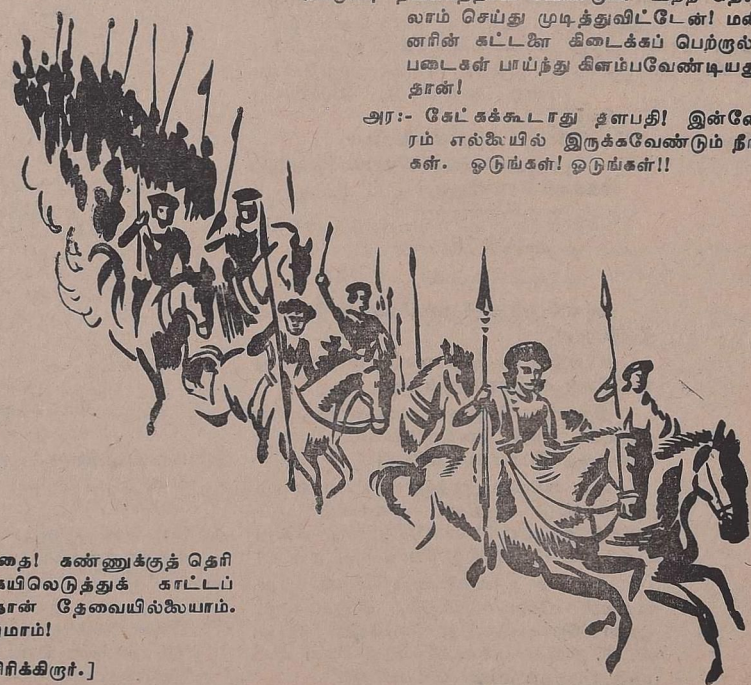
அமை:- அரசே! கார்மேகத்தைச் சந்திக்கு முன்பே, முடிவெடுப்பது.....

அர:- முட்டாள்தனமாகப் பேசாதீர்! பறை கொட்டச் சொல்லுங்கள்! ஓய்வு பெறச்சென்ற படைவீரர் களுக்கொல்லாம் ஓலை அனுப்பச் சொல்லுங்கள்! மல்ல நாட்டின் வெற்றியை, இனி, அந்த மகேஸ் வரனுல்கூட தடுத்து நிறுத்த முடியாது! விவேகத் துடன் செயலாற்ற வேண்டிய வேளை இது. வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்!.....

[மல்லநாட்டுத் தளபதியார் வரு கிறார்.]

தளபதி:- (வந்துகொண்டே) செய்துவிட்டேன் அரசே! திருநாட்டை வெற்றி கொள்ளவேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டேன். கார்மேகம் எனக்குக்கூட ஓலை அனுப்பி இருந்தார்!

அர:- மகிழ்ச்சி தளபதியாரே! மகிழ்ச்சி! பார்த்தீரா அமைச்சரே, நாம் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறோம்; படைத்தலைவர் செயல் பட்டுவிட்டு வந்து நிற் கிறார். தளபதியாரே, உமக்குத் தெரியுமா, நம் அமைச்சர் கேட் கிறார், கார்மேகத்தைச் சந்திக்கு முன்பு படை யெடுத்துச் செல்வது சரியா முறையாளன்று! சிரிப்பு வருகிறது எனக்கு!

அமை:- சிந்திக்கவேண்டும் என்றேன்; செயல்படு என்பது அரசர் பெரு மானின் கட்டளையென் ருல் — கடமைப் படு கிறேன்!

தள:- அரசே, ஓர் வேண்டு கோள்! போர்க்களத் துக்கு நானே முழுப் பொறுப்பும் ஏற்றுச் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும்!

அர:-(சிரித்துக்கொண்டே) கேட்டீரா அமைச்சரே! தளபதியாரின் தந்திரத்தை! கண்ணுக்குத் தெரி கிற வெற்றியை, கையிலெடுத்துக் காட்டப் போகிறார். அதனுல் நான் தேவையில்லையாம். அவரே போனுல் போதுமாம்!

[மறுபடியும் சிரிக்கிறார்.]

தள:- மன்னிக்கவேண்டும் அரசே! வீரத்திற்கே வேலை இல்லாதபோர் இது! தாங்கள் வந்து போர்க்களத் தில் நின்ருல், தங்கள் தகுதியை தவருகப் பேசுவர் மக்கள் என்றுதான் அப்படிக் கூறுகிறேன்.

அர:- தளபதி நீர்கூடப் போகத் தேவையில்லை. கார் மேகத்தைச் சந்தித்து, பொடியைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒரே ஒரு வீரனிடம் கொடுத்து, திரு நாட்டுப் படை வீரர்மீது தூவி விட்டுவா என்ருல் கூடப் போதுமே!

[என்று மறுபடியும் சிரிக்கிறார்.]

தள:- அரசர் தவருக எண்ணிக்கொண்டார்.....

அர:- இல்லை தளபதி! உண்மையாகவே சொல்கிறேன். வீரத்தைக் காட்டியா திருநாட்டை வெற்றி கொள்ளப்போகிறோம்! இல்லையே! காணப்போகும் வெற்றி விவேகத்தால் அல்லவா! அமைச்சர் கண்டெடுத்த கார்மேகத்தால் அல்லவா!

அமை:- (கேலியாக) இப்போது கார்மேகம் திருநாட் டிலேயே இருக்கிறார். அவரைக்கொண்டே, பொடியை, அந்த வீரர்கள்மீது தூவிவிட்டு வரச் சொல்லிவிட்டால்?

அர:- (நகைத்து) கேட்டீரா தளபதியாரே! அமைச் சரின் கேலியை! அரசன் நான்.....

அமை:- கேலியல்ல அரசே! உண்மை! ஆனுல், ஊரும் உலகும் பழிக்குமல்லவா.....நட்பு நாடாக இருக்கும் மருதூர்கூட கேலிபேசும்! அதற்காகவாவது படையெடுப்பு போல ஒரு பாவனை செய்து காட்டத்தானே வேண்டும்!

தள:- உண்மைதான் அரசே! உண்மையான படை யெடுப்பு நடக்கத்தான் வேண்டும்! உற்ற தெல் லாம் செய்து முடித்துவிட்டேன்! மன் னரின் கட்டளை கிடைக்கப் பெற்ருல், படைகள் பாய்ந்து கிளம்பவேண்டியது தான்!

அர:- கேட்கக்கூடாது தளபதி! இன்னே ரம் எல்லையில் இருக்கவேண்டும் நீங் கள். ஓடுங்கள்! ஓடுங்கள்!!

[என்று கூறிவிட்டு அரசன் அந்தப் புரம் நோக்கி ஓடுகிறான்! தளபதியும் அமைச்சரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர்.]

அமை:- மல்ல நாட்டின் தலையெழுத்து, இப்படி ஒரு அரசர் இங்கே! திருநாட்டின் தலையெழுத்து, அங்கு ஒரு சிறுவன் அரசபீடத்தில்!

[என்று பெருமூச்சு விடுகிறார்.]

காட்சி 30

[மல்ல நாட்டுப் படையெடுப்பு உறுதியாகிவிட்டது என்பதறிந்த திருமுடியார் சுறுசுறுப்படைகிறார். மாலதியின் உதவியும் கிடைத்துவிட்டது. இனி தன் செல்வாக்கைச் சீரழித்த விக்ரமனைப் பழிவாங்கவேண்டியதுதான் என்று தீர்மானிக்கிறார். மக்கள் மன்றத்தின் முன் தன் தெய்வீக அருள்பற்றி நிரூபித்து விடுவதன் மூலம், மீண்டும் மக்கள் துணை கொண்டு, ஆலயங்களின் அதிகாரங்களைப் பெறலாம் என்று நம்புகிறார். அதையொட்டிய திட்டங்களைத் தீட்டி, தன் அடியார்கள் மூலம் மக்களுக்கிடையே அறிவிக்கச் செய்கிறார்.]

அடியார் 1:- சேதி தெரியுமோ! நம் திருமுடியாருக்கு தெய்வீக அருள் சித்தித்திருக்கிறதாம்! நீரிலிருந்து நெருப்பையுண்டாக்குவாராம்! நிலத்திலிருந்து புழுதியை விரட்டுவாராம்!

அடியார் 2:- ஆமாம்! நான்கூட கேள்விப்பட்டேன். வரசித்திவிநாயகப்பெருமானின் துதிக்கையிலிருந்து அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை அக்கினி குழம்பு வரவழைக்கப் போகிறாராம்!

அடியார் 3:- ஆண்டவனின் அடியார் அவர். அவர் மனம் நோகும்படி விக்ரமன் நடந்துகொண்டதால்தான் நாட்டிலே பஞ்சமாம்; பட்டினியாம்; வயல்கள் எல்லாம் வரண்டிருப்பதற்குக்கூட அவர் ஆண்டவனிடம் கேட்டுக் கொண்டதுதான் காரணமாம்!

என்கிறபோது இதைக் கேட்டுக் கொண்டே அங்கு வந்த பெரிய தனக்காரர் ஒருவர்—

பெரியதனக்காரர்:- அப்படியா சேதி! திருமுடியாருக்கு விக்ரமன் கேடு செய்தால், ஊர் மக்கள் பழிவாங்கப்பட வேண்டும் என்று ஆண்டவனிடம் கேட்டுக் கொண்டாராமா அவர்? திருமுடியார் எவ்வளவு பெரிய பக்திமான்! இவ்வளவு சிறிய மனம் அவருக்கு இருக்கலாமா?

அடியார் 1:- அப்படியல்ல ஐயா! ஆண்டவன் மீது பக்தி நாட்டு மக்களுக்குக் குறைந்துவிட்டதால்தான் இந்தக் கேடுகள் என்கிறார் அவர். மல்லநாடுகூட போர் தொடுத்திருக்கிறதாமே, அதில் நம்நாடு வெற்றி பெறவேண்டுமானால் ஆண்டவன் அருள் இருக்கவேண்டுமாம்வெண்ணுட்டைவென்றதற்குக் கூட, அம்பாளின் அருள்தான்காரணமாம். நாத்திகக் கருத்துகள் நாடாள்வோருக்கே வந்துவிட்டதனால்தான் இவ்வளவு பெரிய விபரீதங்கள் எல்லாம்ஏற்படுகின்றனஎன்கிறார். கடவுளின்கடாட்சம் பெரியதா? விக்ரமனின் வீரம் பெரியதா என்று காட்ட விநாயகப் பெருமானின் துதிக்கையிலிருந்து நெருப்பையே வரவழைத்துக் காட்டப்போகிறாராம்

பெரிய:- உண்மையாகவா! அப்படிச் செய்தால், அது அதிசயம்தான்! ஆண்டவனின் சக்திதான் அகிலத்தை ஆள்கிறது என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்!

அடி 2:- அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை, வரசித்தி விநாயகர் கோயிலுக்கு வாருங்கள்! இந்த அதிசயத்தை நேரிலேயே பாருங்கள்!

பெரி:- பார்ப்போம், பார்ப்போம்!!

என்று கூறிவிட்டு பெரிய தனக்கார் போகிறார். அவர் இரண்டொரு தெருக்களைக் கடப்பதற்குள் திருமுடியார் 'வித்தை' செய்து காட்டி ஆண்டவன் அருளை நிரூபிக்கப் போகும் நிகழ்ச்சி தண்டோரா மூலம் அறிவிக்கப்படுவதை கேட்கிறார்.

திருமுடியார், தேவாலயங்களின் அதிபராக இருந்தக் காலத்திலிருந்து அவரை அறிவாராகையில் உண்மையாகவே இப்படி நடக்கக் கூடுமா என்று ஐயுறுகிறார். இந்த அதிசயம் பற்றி அவரும் பலரிடம் கூறுகிறார். அந்தப் பலரும் வேறு பலரிடமும் கூறுகிறார்கள்.

அறிவானந்தரைப் பற்றிய இந்தச் செய்தி அரண்மனைக்குள்ளும் நுழைகிறது.]

காட்சி 31

[அரண்மனையில் ஆத்திரத்துடன் உலவிக் கொண்டிருக்கிறான் விக்ரமன். மல்ல நாட்டுப் படை, வந்துகொண்டிருப்பது அறிந்து, ஒற்றன் ஒருவன் ஓடி வருகிறான்.]

ஒற்றன்:- பிரபு! கார்மேகம் இன்று காலை ஊரை விட்டே ஓடிப் போய்விட்டார்.

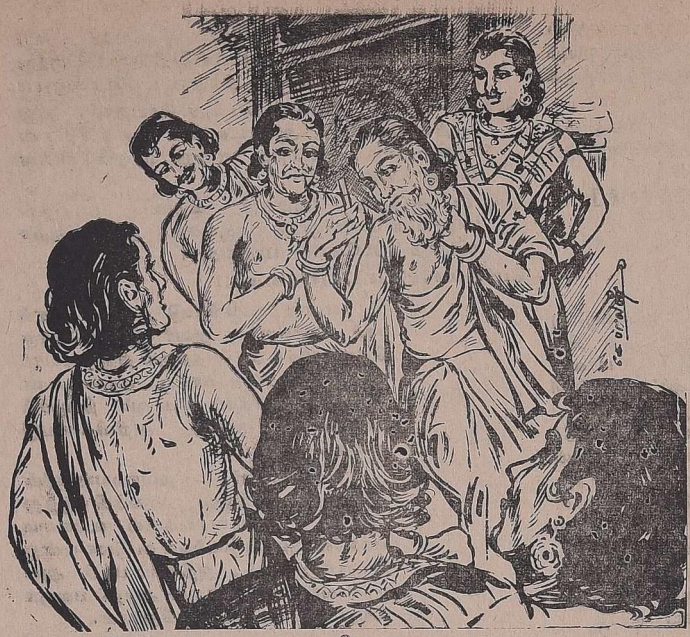
விக்ர:- எதிர்பார்த்தேன்! சரி, நீ போ!

[அவன் போனதும் தனக்குள்—]

சந்தேகித்தது சரியாகிவிட்டது! கார்மேகம் மல்ல நாட்டின் உளவாளியாக இருக்கவேண்டும் என்று அனுமானித்தது, இத்தனைச் சீக்கிரம் உண்மையாகும் என்று நினைக்கவில்லை. முத்து வணிகன்—அயல் நாட்டான் என்றபோதே எச்சரிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டும்! என்னென்ன இரகசியங்களுடன் போயிருக்கிறான் என்றே தெரியவில்லை! அறிவானந்தர் ஒருவரால்தான் இந்த நெருக்கடியிலிருந்து திருநாடு காப்பாற்றப்பட முடியும்! பார்க்கலாம்!

காட்சி 32

அறிவானந்தர், ஆய்வுக்கூடத்தில், ஆராய்ச்சியில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறார், துணைக் கருவிகளும், துணைப் பொருள்

களும் அங்குமிங்குமாகக் குவிக்கப்பட்டு அலங்கோலத்துடனிருக்கின்றன. நீர்க் கடிகாரம் மட்டுமே அங்கு அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. கவலை கப்பிய முகத்துடன், விக்ரமன் அங்கு வந்து அமைதிச் சூழலை யொட்டி, தானும் அமைதியாக, அங்குள்ளவை களைப்பற்றிக் கண்ணோட்டம் விடுகிறான். மனம் மட்டும், நிலைமைகளை அசை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

விக்ரமன் மனம்:- புறஉலகை மறந்து புதைந்து கிடக்கிறார் ஆராய்ச்சியில். இதன் வெறறியின்மீதுதான் இவருக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை! ஆராய்ச்சியில் வெற்றி கிடைத்துவிட்டால், என்ன அற்புதத்தை நிகழ்த்திவிட முடியும் என்று நம்புகிறார். விஞ்ஞான அறிவின், வெற்றி நாட்டில் வளஞ் சுரக்க எந்த வகையில் பயன்பட முடியும்? போர் கூடாது என்கிற இவர், போர்! பகை, பசி காரணமாக மனிதன் சாகக்கூடாது என்பதற்காக முயற்சி மேற்கொள்வதாகக் கூறுகிறார். நம்பவும் முடியவில்லை; நம்பாமலும் இருக்கமுடியவில்லை. இரணப் பொடியைச் சோதித்துக் காட்டினார். துளிபட்டால்கூட ஆறாத ரணம் உண்டாகிவிடுகிறது; அதற்கு ஒரு மாற்று மருந்தாம்! இரணம் ஆறிப் போகிறதாம்; இவரது ஆராய்ச்சி உண்டாக்கிய அழிவை, இவர்தம் ஆராய்ச்சிதான் போக்க முடியும் என்றுகிறதே! நீரிலிருந்து நெருப்பை அழைப்பேன் என்கிறார் இவரும்! திருமுடியாரும் கூடத் தான் இந்த வித்தையைச் செய்யமுடியும் என்று ஊரைக் கூட்டி உரைத்திருக்கிறார். வேளை குறித்தும் விட்டிருக்கிறார். திருமுடியார் ஆண்டவன் அருள் என்கிறார், அறிவானந்தர் அதனையே அறிவின் திறன் என்கிறார். ஆனால் இருவருக்குமே அறிவுக்குமே இங்கே போட்டி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது! இருளும், அறிவும் மோதத்தொடங்கி இருக்கின்றன. திருமுடியார் வெற்றிபெற்றுவிட்டால்...வெற்றி பெற்று விட்டால்...வெற்றி பெற்று.....

விக்ரமனின் சிந்தனை தடைப்படுகிறது. திருமுடியார் வெற்றி பெற்றுவிட்டால், தனக்கு வீழ்ச்சி நிச்சயம் திருநாடும் மல்ல நாட்டிடம் மண்டியிட்டுத் தீர வேண்டியதைத் தடுக்க முடியாது என்று எண்ணுகின்றான். திருமுடியாரின் திருவருளை, அறிவானந்தரின் அறிவாராய்ச்சி மூலம் பொய்யாக்கிக்காட்ட வேண்டும் என்று நினைக்கிறான். அந்த எண்ணம் ஏற்பட்டவுடன், அறிவானந்தரின் அருகில் வந்து நின்று.

விக்:- அறிவானந்தரே.....அறிவானந்தரே.....

[மெல்ல அழைக்கிறான். மோன நிலையிலிருப்பதுபோன்ற ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு திரும்பிப்பார்க்கிறார். விக்ரமன் புன்னகை புரிந்தபடியே—]

விக்:- விக்ரமன் வந்திருக்கிறேன்! சிந்தனையைக் கலைத்ததற்காக...

அறி:- எப்போதுமே விக்ரமரே ஒரு விஷயம் என்னை, முழுமையான உணர்வுகள் அப்படியே எனை ஆக்ரமித்துக் கொள்கின்றன! பசியோடிருக்கும் வேங்கை கிடைத்த வேட்டையைக் கவ்விக்கொள்வதைப் போல! அறிவுப்பசி! அறிவுப்பசி!!

விக்:- மல்ல நாட்டுக்கு வந்திருக்கும் பேரபாயம் பற்றி அறிந்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அறி:- எனக்கு வெற்றி கிடைத்தால், மிகக் குறைந்த கால அவகாசத்தில் பொன் கொழிக்கும் பூமியாய் இதனை மாற்றியமைப்பேன்! பசி, பட்டினி இவைகளுக்கே பஞ்சம் வந்துவிடும் தளபதியாரே! வறுமை, வறட்சி என்பவைகளுக்கான விளங்களங்களை வருங்காலத் தலைமுறையினர், வயதான பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டுதான் தெரிந்து கொள்ள முடியும்! இதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது விக்ரமரே! வெற்றி நிச்சயம்; அந்த வேளையைத்தான் நான் நிர்ணயிக்கப் பாடுபடுகிறேன்! முயற்சிக்கிறேன்!

விக்:- நெஞ்சம் பூரித்துப் போகிறது, உங்களை புல்லரிக்கும் செய்திகளைக் கேட்க! புளகாங்கிதமடைகிறேன்! அறிவானந்தரின் வெற்றி அறிவின் வெற்றி என்று அகமகிழ்கிறேன்.

அறி:- ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருக்கும் அகிலத்தை, அமைதிப்படுத்த வேண்டும்! அறிவுக்கு முதலிடம் தந்து, செயல்படச் செய்யவேண்டும்.

விக்:- வியப்பாயிருக்கிறதே பெரியவரே! திருமுடியார் இருக்கிறாரே, அவர் ஆண்டவனின் அருள் பெற்ற வராம்! அந்த அருளைக்கொண்டு, அவனியைச் செழிப்படையச் செய்துவிட முடியுமாம்! செப்பித் திரிந்தார் இப்படியெல்லாம்! இப்போது செய்து காட்டவே போகிறாராம்! அறிவானந்தரை, இங்கே, ஆண்டவனின் அருள் அல்லவா வெற்றி கொள்ளப்போகிறது! பசியையும், பட்டினியையும், அந்த அருள்கொண்டு பறந்தோடிச் செய்ய முடியும் என்கிறார்; ஆனால் திருநாடு தேவநாடாய் ஆவதற்குக் காணிக்கை தரவேண்டுமாம் மக்கள், தங்கள் தூய "பக்தி"யை! ஆண்டவனின் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டுமாம்!

அறி:- ஆண்டவன்மீது அன்பு செலுத்துவது என்பது, மக்கள் ஒருவர் மீதொருவர், ஆண்டவனின் பேரால், அன்பு செலுத்திக் கொள்வதேயாகும். அந்த முறையில் தவறில்லை.

விக்:- காணிக்கை வேண்டுமாமே, காணிக்கை! கடவுளரின் காலடியிலேயே வீழ்ந்து கிடக்கவேண்டுமாமே!

அறி:- வயிறு இருக்கிறதே வயிறு என்று வாடிக் கொண்டிருக்கும் மக்களிடம், வயிறு நிரம்பும் வழி இதுதான் என்று எவர், எதைச் சொன்னாலும் நம்பித்தானே தீரவேண்டும்! நம்புகிறார்கள்மக்கள்!

விக்:- நம்பிக்கையுடன் நின்றுவிட்டால் சரி, தீங்கொன்றுமில்லை. ஆண்டவனின் அருள் கொண்டுதான் ஆபத்துக்களைக் கட்டுக்க முடியும் என்று, பிரசாரத்திலும் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டார்கள்! சிற்சில அற்புதங்களையும் நிகழ்த்திக் காட்ட முன் வருகிறார்கள்! அறிவானந்தரே, நீங்களும் கூறுகிறீர்கள், நிகழ்த்த இடத்தில் நெருப்பினை உண்டாக்கிக்காட்டமுடியும் என்று! அறிவின் ஆராய்ச்சி என்கிறீர்கள் அதற்கு! திருமுடியாரும் கூறுகிறாராம் அக்னிக்குழம்பை, ஆண்டவன் அருளால் ஆக்கிக் கூட்டுவதாக! எனக்கு வேறுபாடு விளங்கவில்லையே!

அறி:- உண்மையாகவா விக்ரமரே! உழைப்பு உழைப்பு என்று ஆராய்ச்சிலேயே உழன்று கொண்டிருப்பதால் உலகநடப்பு பற்றியே உணர முடியாமல் போய்விடுகிறது! திருமுடியாரின் அறிவிப்பு உண்மையானால், திருவருளின் பெருமை, பெருமைதான்!

விக்:-அறிவித்திருப்பது உண்மைதான் அறிவானந்தரே!

அறி:- அறிவித்திருக்கலாம்! ஆக்கிக்காட்ட வேண்டுமல்லவா!

விக்:- அருளும், அறிவும் மோதுகின்றதே பெரியவரே!

அறி:- மோதலதான்!

விக்:- ஒரு வேண்டுகோள்! வெள்ளிக்கிழமையன்று, வரசித்தி விநாயகரின் துதிக்கையிலிருந்து அக்னிக் குழம்பை வரவழைக்கப்போகிறாராம் திருமுடியார்! நீங்களும் இதுபோல் அந்த இடத்திலேயே ஏதாவது அற்புதங்கள் செய்து காட்டவேண்டும்!

அறி:- திருமுடியார், உண்மையிலேயே தெய்வீக அருள் பெற்றிருந்தால், நாம் விபரீதங்களைச் சந்திக்க நேரிட்டுவிடுமே தளபதியாரே!

விக்:- தெய்வீக அருளா அல்லவா என்பதை நிர்ணயித்துத் தீரவேண்டுமே! உண்மையின் பக்கம், ஒன்றுமறியாத அப்பாவி மக்களை அழைத்துப் போவது அரசாங்கத்தின் கடமை என்பது, உங்களுக்குத் தெரியாததல்லவே!

அறி:- உண்மைதான்! நாம் கூட அதுபற்றித் தெரிந்து கொள்ளத்தானே வேண்டும்!

விக்:- மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்! திருநாடு தங்கட்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது! இன்னொன்று பெரியவரே, மல்ல நாடு போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்துவிட்டதாம்.

அறி:- திருநாடு, ஏற்கனவே தீய்ந்துபோன சுடுகாட்டாகி இருக்கிறது என்பது தெரியாது போலும் அவர்களுக்கு! செச்செ! உடலையும், உதிரத்தையும் கழுகுகளுக்கும், காக்கைகளுக்கும், நாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் விருந்தாக வெட்டிச் சாய்ப்பதில் விவேகம் இருப்பதாக என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. வேலை இருக்கிறது விக்ரமரே, அப்புறம் வாருங்கள்!

விக்:- நான் வருகிறேன்! வெள்ளிக்கிழமை...

அறி:- நான் வருகிறேன்!

[என்று மீண்டும் ஆராய்ச்சிக் கருவிகளிடையே புகுகிறார் பல்வேறுபட்ட திரவங்களையும் சுண்ணங்களையும் கலந்து, வெவ்வேறு முறையில், வெவ்வேறு கருவிகளில் கொட்டத் தொடங்குகிறார்.

விக்ரமன் மகிழ்ச்சியுடனும், இன்னொரு புறம் வேதனையுடனும் போகிறான். மல்ல நாட்டுப் போருக்கு, அறிவானந்தரின் உதவி கிடைக்கா விட்டால் அவரை என்ன செய்வது என்ற சிந்தனை அவனைக் கப்பிக் கொள்கிறது. அதே சமயம் திருமுடியாரை, அறிவானந்தர் வெற்றிகொள்ள முடியுமா? உண்மையிலேயே, ஆண்டவனின் அருள் அவருக்குக் கிடைத்திருந்தால், என்ன செய்வது? என்ற ஐயமும் ஏற்படுகிறது. குழப்பத்தோடு போகிறான்.

காட்சி 33

சித்திவினாயகர் கோவில், வெகுவாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவிலுக்குள்ளிருக்கும் எல்லா விக்ரகங்களும் சிறப்பாக, அலங்கரிக்கப்பட்டு, பார்க்கும் போதே பக்தி சுரக்கும்படியான பாங்கிலிருக்கின்றன. வரசித்தி விநாயகர் வண்ணப் பூக்களாலும் வாசனைப் பொருள்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறார். கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதார் கூட, அந்த அலங்கார அமைப்பைப் பார்க்கும்போது, சித்தம் குழம்பி, கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்ளும்படியான முறையில் விநாயகர் விக்கிரகம் இருக்கிறது. எதிரே சற்றுத்தள்ளி பச்சைத் தென்னை ஓலையால் சிறு பந்தல் போடப்பட்டு, ஓம குண்டம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குண்டத்தைச் சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் பலபேரோ கிதர்கள் நெய், எண்ணெய், முதலானவைகளை ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைச்சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் வேதியர்கள், வேதபாராயணங்களை விண்ணதிர முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நாடே திரண்டு வந்திருப்பது போன்ற பிரமையை உண்டாக்கத்தக்க அளவு மக்கள் வெள்ளம் ஆலயத்தைச் சுற்றியும், ஆலயத்துக்குள்ளும், விநாயகருக்கு அருகிலுமாகக் குழுமியிருக்கிறது.

பக்திப்பூஷணர்களாய் சிலர்; பக்தியா? புத்தியா என்ற தெளிவைப் பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் பலர்; கடவுள் அருளுக்கு எதிர் நிற்க முடியுமா அறிவானந்தர் என்ற ஐயப்பாட்டில் பலர் என்ற வகையில் மாளாத கூட்டம் கூடி இருக்கிறது.

விநாயகருக்குச் சற்றுத் தள்ளி விக்ரமனும், அறிவானந்தரும், அரசாங்க அதிகாரிகள் சிலரும் ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

விநாயகருக்கு மறுபக்கம், அடியார்கள் சிலர் சூழ, பக்திப் பிழம்பாய், நிறபூசிய நெற்றியுடனும், உருத்திராட்ச மாலைகள் நிரம்பியகழுத்துடனும், அவற்றைமறைக்கும் படியாக மலர்மாலைகள் அணிந்தும், ஏதோ மந்திரமொன்றை உச்சரிக்கும் முணு முணுப்புடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ஆவேசம் வந்தவரைப்போல் நின்று கொண்டிருக்கிறார்.

குறித்தவேளை வருகிறது. ஆலய மணி அடிக்கத் தொடங்குகிறது. பக்தர்களின் கவனம் விநாயகரின் பக்கம் திரும்புகிறது. வம்பளப்புகள் குறைகின்றன. கூட்டம் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு முன்னேறுகிறது.

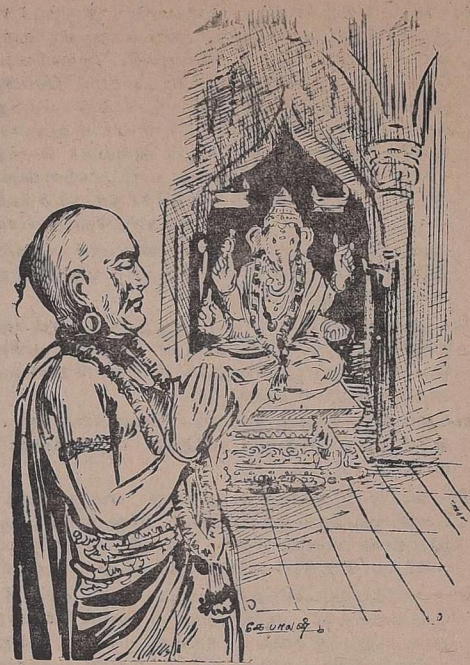
ஓமகுண்டத்திலிருந்து கரும் புகை கிளம்பி, வான மண்டலத்தையே கருமையாக்கத் தொடங்குகிறது.

திருமுடியார் கண்களைத் திறந்து, அப்போதுதான் இந்த உலகத்துக்கு வந்தவரைப் போல் சுற்று முற்றும் வெறிக்கப் பார்க்கிறார். உடனே மக்களைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்து விட்டு, விநாயகரின் எதிரே சென்று நின்று...

திருமுடி:- வேத முதலோனே! விநாயகனே! விக்கினங்கள் தீர்ப்போனே! ஆதி முதல்வா! ஆபத் சகாயனே! ஆலம் உண்டவனின் அன்புப் புத்திரனே! பக்தன் குறை போக்கும் சித்தி விநாயகா! சித்துக்களின் தலைவா! மாதா அகிய மகிஷி தரக் கேட்டவனே! மண்டியிட்டு நிற்கின்றேன் மண்டலத்தைக் காத்தருள்வாய்!

[என்கிறபோது அறிவானந்தர் அமர்ந்திருக்கும் பக்கம், அவர் பார்வை விழுகிறது. அறிவானந்தர் சிரித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறார்! திருமுடியார், படபடக்கும் நெஞ்சத்தோடு...]

விக்கினங்கள் தீர்க்கின்ற விநாயக மூர்த்தியே! உன்பால் வெறுப்புற்றிருக்கின்ற விவரமறிய இந்த மக்களை நல்வழிப்படுத்து! நல்லறிவு தா! நலிவு தீக்கி பொலிவுண்டாக்கு! ஐயனே! அடியவரின் மெய்யனே! ஆண்டவன் அருள்மீதே ஐயுற்று விட்டார்கள் இந்த பாமர மக்கள்! பாமரர்கள் அவர்கள். செம்மறியாடுகள் அவர்கள்! சிந்திக்கத்

தெரியாதவர்கள் அவர்கள்! சிவகுமாரா! சிகத்தை உய்விக்கும் சித்துக்களில் ஒன்றை இங்கே நிகழ்த்திக் காட்டு! விநாயக பெருமானே! ரட்சிக்கத் தூக்கும் துதிக்கையிலிருந்து நெருப்புக் குழம்பினைக் கொட்டிக் காட்டு! காணட்டும் இந்தக் கண்ணற்றக் குருட்டர்கள்! களிக்கட்டும் உன் பெருமை கண்டு! கரி உமிழட்டும், கடவுள் கிருபையா என்று சுத்தித் திரிவோரை!

[என்று தொழுதுவிட்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டே...]

ஓம் கம் க்லாம் மகா கணபதி! வசி ஸ்ரீ சுவாகா! வசக் வை சவுட்!

[என்று ஆயிரத்தெட்டு முறை ஜெபித்துவிட்டுக் கண்களைத் திறந்து...]

என்னைச் சோதிக்கவில்லை பிரபு! இந்த துர்த்தர்களைச் சோதிக்கிறாய்! பொறுமை இழக்கிறார்கள் மக்கள்! புனிதா! வரமருள்வாய் ஆண்டவனே!

என்று வாச மலர்களை கை நிரம்ப எடுத்துக் கொண்டு, விநாயகரின் அருகில் சென்று அங்கம் அங்கமாகத் தொட்டு வணங்கி விட்டு, இறுதியாகத் துதிக்கையையும் தொட்டு வணங்குகிறார்.

மக்களின் கவனம் விநாயகர்மீது பதிந்திருப்பதைப் போலவே, அறிவானந்தரது கவனமும் திருமுடியாரின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளின்மீதும் பதிந்திருக்கிறது. விநாயகரிடம் வந்து திருமுடியார் நிற்கும்போது, அறிவானந்தரும், அவருக்கு அருகில் வந்து நின்றுகொண்டு கவனிக்கிறார். நெஞ்சப் பதட்டத்துடன் மறுபடியும் மூன்று முறைகள்

துதிக்கையினைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு, கண்களை மூடிக்கொள்கிறார்.

கூடியிருந்தவர்களிடையே பரபரப்பு ஆரம்பமாகிறது. அறிவானந்தர் உட்பட விக்ரமனும், மற்ற அனைவருமே வியப்புக் குள்ளாகின்றனர்.

விநாயகரின் துதிக்கையிலிருந்து தீச்சுவாலைகள் வெளிப்படுகின்றன. சுவாலை கொழுந்து விட்டெரிகிறது. கூடியிருந்த பக்தர்கள் கூட்டம், கணநேரத்தில் மாறி மாறி போட்டுக்கொண்டும், கீழே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தும் பக்தி செலுத்துகின்றது.

ஆரவார ஒலி கேட்டு, திருமுடியார் கண்களைத் திறந்து பார்க்கிறார். துதிக்கையிலிருந்து தீச்சுவாலைகள் தெறித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

மக்கள் வெள்ளத்துக்கிடையே இருந்து திருமுடியார் வாழ்க! தெய்வீகம் வாழ்க!! தேவன் அருள் வாழ்க!!! என்ற வாழ்த்தொலிகள் கிளம்புகின்றன! இருந்த இடத்திலிருந்தே கைகளை உயர்த்தி ஆசி அருள்கிறார் திருமுடியார்.

விக்ரமனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. திருமுடியார் வெற்றி பெற்று விட்டார்; தீர்ந்தது தன் வாழ்வு என்று அஞ்சுகிறான்.

அறிவானந்தர் அருகிலிருந்த மக்களில் சிலரைத் தம் அருகே அழைத்து—

அறிவா:- மெய்யன்பர்களே! திருமுடியாரிடம் தெய்வீக அருள் நிரம்பி இருப்பது அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்! பாராட்டுகிறேன். யாராலும் விளைவிக்க முடியாத அற்புதத்தை ஆண்டவனின் அருளால் ஆக்கிக் காட்டியிருப்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது!

என்கிறார்; மக்கள் கைதட்டி ஆரவாரிக்கிறார்கள். திருமுடியாரின் இதயத் துடிப்பின் வேகம் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதேபோல் இந்தப் பேச்சு கேட்டு விக்ரமனின் இதயமும் துடிக்கத் தொடங்குகிறது.

ஒருவர்:- உண்மைதான்! உண்மைதான்! திருமுடியார் தெய்வீக அருள் பெற்றவர் என்பதை நிரூபித்து விட்டார்! கடவுளின் கருணையால்தான் உலகம் வாழமுடியும் என்பதை மெய்ப்பித்து விட்டார். உலகின் மருள் நீக்கி, அருள் நிலவச் செய்ய அவரால்தான் முடியும் என்பதை தெளிவாக்கி விட்டார்! பாராட்டாமலிருக்க முடியுமா?

அறி:- பாராட்டத்தான் வேண்டும்! போதுமென்கிற அளவுக்கு என் பாராட்டுக்கள். ஆனால் ஒன்று! ஆண்டவனின் அருள் காரணமாகத்தான் இந்த அற்புதம் நிகழ்த்த முடியுமென்றால், இந்த அற்புதத்தை ஒரே ஒரு முறைதான் நிகழ்த்த முடியும் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது!

[என்று கூறிவிட்டு, திருமுடியாரைப் பார்க்கிறார். அவர் இதயம், வெடித்துவிடும் நிலையிலிருக்கிறது. இந்தப்பாவி எதற்காக இங்கு வந்தான்? என்னென்ன விபரீதம் விளையுமோ என்ற அச்சமும் அவரைப் பற்றிக்கொள்கிறது. அறிவானந்தரது இந்தக் கேள்வியால், விக்ரமன் மெல்ல தெளிவடைகிறான். இனி அறிவானந்தர் திருமுடியாரை வெற்றி காண்பார் என்று நம்புகிறான். அப்போது—]

திருமுடியார் அவர்களே! ஆண்டவனின் அருள் பாலிக்கப் பெற்ற அடியவர் நீங்கள் என்று நானும் இந்த மக்கள் அனைவருமே ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். உயிரின்றி உடலில்லை என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அவ்வளவு உண்மை, ஆண்டவனின் அருள் இன்றி இந்தஅற்புதமும், இவைபோன்றவைகளும் என்று நம்புகிறோம். இதோ பாருங்கள்! விநாயகரின் துதிக்கையிலிருந்து வெளிவந்த தீச்சுவாலை இப்போது நின்றுவிட்டது. உங்கள் இஷ்ட பூர்வமாக இதனை அலங்கரித்திருக்கிறீர்கள். சித்தி விநாயகரின் சித்தம் குளிரும் அளவுக்கு சிங்காரம் இருக்கிறது! தீச் சுவாலையால் கருகியவைபோக எஞ்சி இருக்கும் மலர்களிலிருந்து இன்னமும் நறுமணம் கமழ்ந்து கொண்டுதானிருக்கிறது. நீங்கள் இட்ட கட்டளைக்குப் பணிகிறோம். கலசங்கள் இருக்கும் கோபுரங்களைப் புதுப்பிக்க, கருவூல மணித்தையும் கொட்டிக்கொடுத்து விடும்படிக் கூறுகிறேன். விக்ரமபூபதி இங்கேயே இருக்கிறார்! இங்கேயே உத்தரவும் பிறப்பிக்கப்படும்!

[என்று கூறிவிட்டு விக்ரமனைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்துவிட்டு, மக்களைப்பார்த்து—]

மகேஸ்வரன் அருளால், விநாயகமூர்த்தியின் கடாட்சத்தால் இன்னும் ஒருமுறை, ஒரே ஒரு முறை, இங்கே நின்றபடியே அந்தத் துதிக்கையிலிருந்து நெருப்புக் குழம்பைக் கொட்டச் செய்து விடுங்கள். எனக்காக அல்ல! இந்த மக்களுக்காகக் கூட அல்ல! திருநாட்டுக் கருவூலத்தைத் திறந்து விடுவதற்காக! தேவாலயங்களுக்கு முன்போல் முழு அதிகாரங்களையும் வழங்கச்செய்வதற்காக! அரசாங்கம் பறித்துக்கொண்ட அனைத்து அதிகாரங்களையும் மீண்டும், திருமுடியாரே! உங்களிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக! இன்னும் ஒரே ஒருமுறை, தீயை அழையுங்கள்! தீத் தேவனைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துங்கள்!

திருமுடி:- (நடுங்கும் நிலையில்) இதென்ன பிரமாதம்! எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் தீச்சாறு பிழிந்து தெடுக்கமுடியும்! இந்தத் துதிக்கையிலிருந்து! இதோ பாருங்கள்!

[என்று மீண்டும் விநாயகரின் அருகேசெல்கிறார் அவரைத் தடுத்து...]

அறி:- அருகே சென்று அல்ல; இங்கே நின்று! மந்திரோச்சாடனங்களை முழங்குங்கள்! வேண்டுகோள் விடுத்துக் கேளுங்கள்!

[என்றதும் மக்களுக்கிடையே பரபரப்புண்டாகிறது. சிலர் "ஆண்டவனைச் சோதிக்கக் கூடாது" என்று குரல் கொடுக்கிறார்கள்! "கடவுளைச் சோதிப்பவன் கர்மவான்" என்று சிலர் கத்துகிறார்கள். இன்னும் சிலர் "தீயைவரச் செய்யுங்கள் மறுபடியும்" என்று உரக்கக் கூவுகின்றனர்.

விக்ரமன் எழுந்து நின்று கைதட்டி ஆரவாரித்துவிட்டு அறிவானந்தரின் அருகில்வந்து நின்று கொள்கிறான்.

நீலமணி நெருக்கடியாகிவிட்டதை உணர்கிறார் திருமுடியார்.

நின்ற இடத்திலிருந்தே மந்திரங்களை முழங்கத் தொடங்குகிறார். இடை இடையே, தேவே! என்கிறார். திருவே! என்கிறார். உடல் அதிகமாக நடுங்கத் தொடங்குகிறது.....தீ வரவில்லை. விழிக்கத் தொடங்குகிறார்.]

அறி:- (மக்களைப்பார்த்து) மகேஸ்வரனின் அருள். திருமுடியாருக்கு ஒரே ஒரு முறைதான் சித்தித்தது போலும்! பெருங்குடி மக்களே! மெய்யறிவின் குலதெய்வங்களே! இந்த வரசித்திவினையர் அல்ல—பல்லாண்டுக்காலம் பட்டபாடு, எனக்கு, நான் எத்தனை முறைவேண்டுமானலும், எந்த இடத்திலிருந்தும், எந்தப் பொருளிலிருந்தும், தீயை வர வழைக்கமுடியும் என்ற நிலையைத் தந்திருக்கிறது, பாருங்கள் அந்த வேடிக்கையை!

[என்று தம் கைப்பெட்டியிலிருந்து கரித்துண்டு போன்ற ஒன்றை எடுத்து துதிக்கையில் வைத்துத் தேய்க்கிறார். அதிலிருந்து மீண்டும் நெருப்புவருகிறது. அதைச் சுட்டிக்காட்டி—]

துதிக்கையிலிருந்து மட்டுமல்ல—இந்தத் தூணிலிருந்து கூட.....

[என்று ஒரு தூணின்மீது கரித்துண்டுபோன்ற இன்னொன்றை எடுத்துத் தேய்க்கிறார். அதிலிருந்தும் நெருப்பு வருகிறது. அருகே இருந்த நெய்க் கொப்பரையை இழுத்து வைத்துக் கொண்டு.]

நெய்யிலிருந்து கூட நெருப்பு வருகிறது பாருங்கள்!

என்று கொப்பரையில் ஒரு துண்டைப் போடுகிறார். நெய் பற்றி எரியத் தொடங்குகிறது! கூட்டத்தில் கூச்சல் கிளம்புகிறது.

திருமுடியாரே! எத்தனை முறை எங்கெங்கிருந்தெல்லாம் நெருப்பு வந்தது! ஒரே ஒரு முறை! நின்ற இடத்திலிருந்து!

விக்ர:- பூஜ்யரே! இழந்த உம் பெருமைகளையெல்லாம் மீண்டும் தருகிறேன், பறித்துக்கொண்ட நிலங்களையெல்லாம் உம் முடைய ஆதிக்கத்துக்கே திரும்பவும் அளிக்கிறேன். தீயைக் கூப்பிடுங்கள்!

என்கிறார். திருமுடியார் மயங்கிக்கீழே விழுந்துவிடுகிறார். கூட்டத்தின் குரல் உச்சிக்குச் செல்கிறது! கூட்டத்தில் ஒருவன்—

ஒருவன்:- கடவுளின் பேரால் கயமைபுரிந்த கயவனைக் கொல்லுங்கள்! குத்துங்கள்! வெட்டுங்கள்! போலி வேடம் போட்டு புதுமை விளைப்பதாய்க் கூறியகோமாளியைக் கொல்லுங்கள்!

என்று கூச்சலிடுகிறான். கூட்டம் முன்னிலும் அதிகமாக நெருங்கி வருகிறது!

விக்ர:- சபாஷ், அறிவானந்தரே! புன்மைச் செயலே, போலித் தனத்தை தங்கள் அறிவாற்றல்கொண்டு கண்ட ஆராய்ச்சித் திறனுல் பொசுக்கிப்போட்டு விட்டீர்கள், பாராட்டுகிறேன்! வாழ்த்துகிறேன்!!

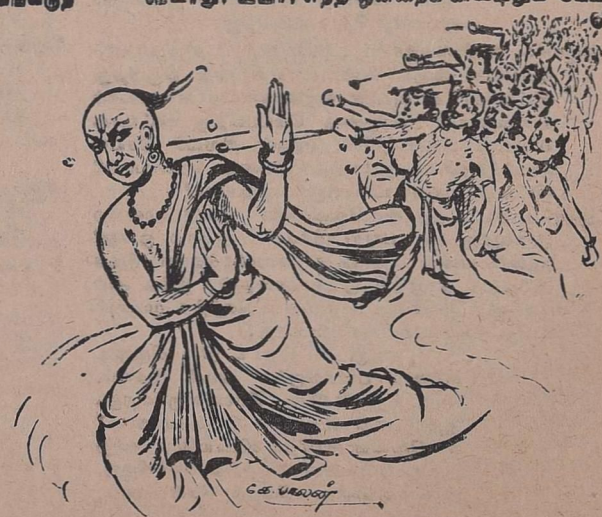
என்கிறார் கூட்டம் திருமுடியாரைக் கொலை செய்யவேண்டும் என்று நெருங்குகிறது.

அறிவர்:- யாரும் ஆத்திரப்படக் கூடாது. இவ்வளவு விபரீதங்களுக்கும் திருமுடியாரைக் குறை கூறக் கூடாது; ஏமாறுவோராய் நாம் இருந்தது திருமுடியாரின்குற்றமல்ல. நம் மக்கள் ஏமாளிகளாய் இருக்கும்போது திருமுடியார் போன்றவர்கள் ஏய்ப்பவர்களாக இருப்பது எப்படிக் குற்றமாகும்! விழிப்புடையவர்களாக அறிவாற்றல் மிக்கவர்களாக, சிந்தனை செய்து பார்த்துத் தெளியும் திறன் மிக்கவர்களாக நாம் இது வரையில் இல்லாது போனதற்கு வெட்கப்படவேண்டும். நாமே குற்றவாளிகளாய் இருந்து கொண்டு திருமுடியாரைக் குற்றக் கூண்டிலேற்றுவதுகொடுமையிலும் கொடுமை! அறம் வளரவேண்டும்! அன்பு தழைக்க வேண்டும்; அறிவு செழிக்கவேண்டும்! திருமுடியாரை மன்னிப் போம்! தேவ அருள் பற்றி இனியாவது சிந்திப் போம்!

என்கிறார். கூட்டத்தின் கூச்சல் அடங்கவில்லை. "அறிவானந்தர் வாழ்க! திருமுடியார் ஒழிக!" என்ற குரல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. விக்ரமன், அறிவானந்தரை ஆரத் தழுவிக் கொள்கிறான்.]

விக்ர:- பெரியவரே! திருநாட்டின் தெய்வம் நீங்கள் அறிவுலகின் சிகரம் நீங்கள்! மெய்ப்பொருளின் விளக்கம் நீங்கள்! புறப்படலாம், வாருங்கள்! என்றழைக்கிறார்.

திரு:-பெருங்குடி மக்களே, பேதைமை காரணமாக நீங்கள், திருமுடியாருக்குக் கேடு நினைத்தால், பாவம் உங்களைப்பற்றிக் கொள்ளும்! அறிவுடைமை கேலி பேசும்! யாரும் இதற்காகப் பழிவாங்கப்படக் கூடாது! உயிர், எந்த ஒன்றைக் காட்டிலும் மேம்

பட்டது. உயிலறிந்து ஒழுகவேண்டும்! வருகிறேன்!

என்று விக்ரமனுடன் புறப்படுகிறார். அதுவரையில் மூர்ச்சைடைந்து கிடந்த திருமுடியார், தட்டுத்தடுமாறி எழுகிறார். மக்கள் முகத்தில் விழிக்க வெட்கப்பட்டு தலை குனிந்தபடியே தடுமாறி நடக்கிறார். அறிவானந்தரின் அறிவுரையைக் கேட்ட கூட்டம். அவருக்கு விலகி நின்று வழி விடுகிறது. கோவில் பிரகாரங்களைக் கடந்து வெளியே வந்து நடக்கிறார். வெளியில் நின்ற கூட்டம் அவர்மேல் பாய்ந்து விடுகிறது. சிலர் கல்லெறிந்து தாக்குகின்றனர். சிலர் கட்டையை வீசித் தாக்குகின்றனர். கூட்டத்தினர் தாக்கத் தொடங்கியதும், மேல் மூச்சு வாங்க ஓட்டம் பிடிக்கிறார் திருமுடியார். கூட்டமும் கூரத்திக்கொண்டே ஓடுகிறது. கற்கள் முன்னிலும் பலவாய் அவரைத் தாக்குகின்றன. சுருண்டு விழுகிறார் வீதியில்!

காட்சி 34

[அறிவானந்தர் ஆய்வுக்கூடம். ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள் அடங்கிய சுவடியைப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கிறார் அறிவானந்தர். இதயத்துக்குள்ளே எண்ணங்கள் மட்டும் எழுந்து எழுந்து அடங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

எண்ணம்:- திருமுடியார் நிச்சயம், என் கண்டு பிடிப்பைத்தான் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். எனக்கு ஏற்பட்ட ஐயத்தாலேயே, இடம்விட்டு நகரக்கூடாதென்றேன்! அதன் காரணமாகவே அவரது ஏமாற்றுத்தனம், வெளிப்பட்டது. எள்ளி இகழப்பட்டார்.

[என்கிறபோது, சுவடியில் குறிப்புக்கள் கிழிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறார். பதட்டம் ஏற்படுகிறது.]

குறிப்புக்கள் கிழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேரோடு மரத்தை வீழ்த்தியிருக்கிறார்கள். குறிப்புக்கள் களவாடப்பட்டிருப்பதற்கும் திருமுடியாரின் திருவிளையாடலுக்கும் தொடர்பிருக்க வேண்டும்! திருமுடியாரின் ஆட்களே இதனைச் செய்திருக்கக் கூடுமோ! நம் அறிவாலயத்தில் இருக்கும் எவரேனும் எடுத்துச் சென்று அவருக்குக் கொடுத்திருக்கலாமோ?

[குழப்பமடைந்து விடுகிறார் அறிவானந்தர். தெளிவாக எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறார்.]

கார்மேகம் மல்ல நாட்டு ஒற்றனாக இருந்து, ஓடிப் போய் விட்டானும். மணிவண்ணன், அவன் தம்பி! திருமதியை மணக்க இருப்பவன்! துரோக சிந்தையுடனேயே இங்கு வந்திருக்கக் கூடுமோ? பண்பாற்றலை அவனிடம் பார்த்திருக்கிறேனே! இந்த இழிவினைச் செய்ய அவன் மனம் இடந்தந்திருக்குமா? இரகசியங்கள் மல்ல நாட்டுக்கே போய் விட்டிருக்குமோ? கார்மேகத்தின் கையில் கிடைத்திருக்கக் கூடுமோ.....

[சற்று தடுமாற்றம்.]

கார்மேகத்தின் கையில் கிடைத்திருந்தால், திருமுடியார்?

[மீண்டும் சுவடிகளைப் புரட்டுகிறார். விழிகள் விரிகின்றன.]

நாசப் பொடியின் குறிப்புக்கள்மட்டுமே காணப்படவில்லை! அப்படியானால் தீப்பொருள்? மணிவண்ணன் மட்டுமே இதனைச் செய்திருப்பானா? வேறு யாரேனும் இதில்கலந்துகூட்டுச்சதி புரிந்திருப்பார்களோ? நான்கு நாட்களாக மாதவனைக் காணோம்! வேலைக்கே வரவில்லை என்னுள் திருமதி! மாதவனின் சதியாக இது இருக்கலாமோ? மாதவனும், மணிவண்ணனும் சேர்ந்து செய்திருப்பார்களோ?

[தெளிவுபெற முடியாமல் தவிக்கிறார். திருமதி வருகிறாள்.]

திருமதி:- (வந்துகொண்டே) அப்பா! திருமுடியாரை ஊர்மக்கள் கல்லால் அடித்துக் கொன்றுவிட்டார்களாம்! பாவம்!

அறி:- என்ன! திருமுடியாரைக் கொன்றுவிட்டார்களா? கல்லால் அடித்தா? பயங்கரமான படுகொலையைச் செய்துவிட்டார்கள்! திருமதி! நாட்டு மக்கள் மிகவும் கெட்டுப்போய் விட்டார்கள்! பழிவாங்கும் உணர்ச்சிக்கு மிகுதியும் இடம் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்! "இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல், அவர் நாண நன்னயஞ் செய்து விடல்" என்ற குறளைக் கொண்டிருக்கும் நாட்டு மக்களின் நடத்தை எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை திருமதி! மகளே, என்னதான் ஒருவன் கேடு செய்தாலும், அவன் ஏன் அந்தக் கேட்டைச் செய்தான் என்று ஆராய்ந்து, கேட்டுக்கான காரணத்தைக் கண்டு பிடித்து, குறையினைக் களையத்தான் முற்பட வேண்டும்! பதிலுக்குப் பதில் கேடு என்று ஒவ்வொருவரும் தொடங்கிவிட்டால் நாடே கொலைக் களமாகத்தான் காட்சி தரும்! இரத்த ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டே தான் இருக்கும்! குறள் தந்த கோமான், திருவள்ளுவப் பெருந்தகை நம்மைப்பார்த்து நகைப்பார்!

திருமதி:- அப்பா! உங்கள் இலட்சியம் உயர்ந்தது தான்! ஊரும் உலகமும் உங்களைப் போலிருந்தால் அல்லவா, இது நடைபெற முடியும்?

அறி:- ஊர் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதும் இப்படித் தான் இருக்கவேண்டும்என்ற ஆசைப் படுகிறேன்! பேராசை இது என்பாய் மகளே! இந்தப் பேராசை எனக்கு வேண்டும்! இன்னமும் வேண்டும்!

திருமதி:- என்னமோ, அப்பா! "கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல்" என்பதுகூட வள்ளுவர் வாய்மொழிதான்!

அறி:- ஆமாம் திருமதி! நான், கொலை செய்பவர்களே இல்லாத ஒரு சாம்ராஜ்யத்தை உண்டாக்க விரும்புகிறேன்!

திரு:- நீங்கள் வெற்றிபெற வேண்டும் அப்பா!

[என்றுகூறிவிட்டுப் போய்விடுகிறாள்]

அறி:- நான் வெற்றிபெறத்தான் வேண்டும்! யாரோ வீணர்கள், எந்தக் காரணத்துக்காகவோ எனக்குக் கேடு நினைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏன் அப்படி நினைக்கவேண்டும்? அதற்கான காரண

மென்ன? அதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்! குறையைக் களையவேண்டும்! பாவம், அவர்கள்! இல்லாதவர்கள் அவர்கள்! நடைபெற்றிருக்கும் களபின் மூலம், பல்லாயிரக்கணக்கானமக்கள் துன்பக் கடலில் ஆழ்த்தப்படுவார்கள்! தேம்பித் திகைப் பார்கள்! நம் கண்டுபிடிப்புகள், மக்கள் பிணியைப் போக்குவதற்குப் பதில், துன்பங்களைத் தூவுவதாக இருக்கும்!! விரைவாக நான் வெற்றி பெற்றாக வேண்டுமே!

[என்று எண்ணிக்கொண்டே, சுவடியை எடுத்துக்கொண்டுபோய் வேறோர் இடத்தில் பத்திரப்படுத்தி விட்டு வந்து, தன் ஆராய்ச்சிப் பகுதியில் நுழையப்போகிறார். அரசுப் பணியாள் ஒருவன் வருகிறான்.]

பணி:- வணக்கம் பெரியையா!

அறி:- நீ வளத்தோடு வாழ்வாயாக!

பணி:- மன்னர் தங்களை உடனே பார்க்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

அறி:- மன்னரா? பாதுகாவலரா?

பணி:- மன்னர்தான்!

அறி:- வருவதாகச் சொல்!

[பணியாள் வணங்கிவிட்டுப் போகிறான்.]

திருமுடியாரின் சித்துக்களைப்பற்றி விக்ரமன் விளக்கி இருப்பான்! விளக்கம் கேட்க விரும்பி இருப்பார் மன்னர்!

[என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டே, உடைகளை மாற்றிக்கொள்கிறார்]

காட்சி 35

[அரண்மனை மண்டபம். அரசன் குமாரவேலன் அமர்ந்திருக்கிறான். ஆழ்ந்த கவலையுடன், விக்ரமன் போர் பற்றிய சில விளக்கங்களைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறான். அறிவானந்தர் வருகிறார்.]

குமார:- வாருங்கள் தாத்தா! எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் இருவரும்! திருமுடியாரின் திருவிளையாடல்களை, மெய்ப் பொருளின் துணைகொண்டு நீங்கள் வெற்றி கண்டீர்களாம்! விக்ரமர் விளக்கினார், அனைத்தையும்!

அறி:- உண்மைதான் மன்னா! ஊர், அந்த அளவுக்குக் கெட்டுப் போயிருக்கிறது!

விக்ரமன்:- (குறுக்கிட்டு) அறிவானந்தரே! நாட்டுக்குப் பேராபத்து வந்துவிட்டது! மல்ல நாட்டுப் படைகள் எல்லையில் குவிந்துவிட்டன! எந்த நேரத்திலும் அவைகள் திருநாட்டினுள் புகுந்துவிடலாம்! நாட்டைக் காக்கும் பெரும்பொறுப்பு நம்மிடமிருக்கிறது! நீங்கள் திருமுடியாரிடமிருந்து மக்களைக் காத்ததுபோல் இப்போதும் மல்ல நாட்டிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்!

அறிவா:- மல்ல நாடு நம்மீது படையெடுக்க அவர்களுக்கு நாமென்ன குற்றமிழைத்தோம்!

விக்ர:- படையெடுப்புகளுக்குப் படைபலம் ஒன்று தவிர வேறெந்த காரணமும் கிடையாது! இப்பொழுது மல்ல நாட்டின் படை பலம் உயர்ந்திருக்கிறது, நாம் செய்த குற்றம், மல்ல நாட்டை விடக் குறைந்த படையை வைத்திருப்பதுதான்! கருவூலத்தை அளவுக் கதிகமாக ஆராய்ச்சித் துறைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டோம்.

அறிவா:- வெண்ணூடு பலமற்றதாயிருந்ததால், திருநாடு வெற்றி கண்டது! இப்பொழுது மல்ல நாடு, திருநாட்டுக்கு அதே பாடத்தைப் படித்துக் காட்டப் போகிறது! போர்! அதன் பெயரால் எவ்வளவு உயிர்கள் பலியிடப்படப் போகின்றனவோ! கை, கால் வெட்டப்படுதல், கட்டுடல் கண்டதுண்டமாக்கப்படுதல், தலை சிதறிக் கிடத்தல், குடல் சரிந்து விழுதல், இரத்தம் பீறிட்டுவழிதல்! இந்தக் கோரக் காட்சிகளைத்தான் போர் நமக்குத் தரப் போகிறது! போருக்குப் பின் பசி, பஞ்சம், பட்டினி, ஏழ்மை, தொத்து நோய், சூருவளியென நாட்டில் பரவும்! போர் முனையில் பலியானவர்களைவிட அதிகமானோர் இறந்துபடுவர்! ஒரு போர் மற்றொரு போரைத் தூண்டுகிறது. இரத்தம் இரத்தத்தை விலை பேசுகிறது. வெற்றி தோல்வி—இவைகளை இரு கைகளாகக் கொண்டு சாவு கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது. ஒரு வாள் ஒன்பது வாட்களை உண்டாக்குகிறது! ஒரு நாட்டின் வரலாறு போர்களின் வரலாறு ஆகிவிடுகிறது. சாவுகளின் வரலாறு ஆகிவிடுகிறது! அது கூடாது விக்ரம பூபதி! வரலாறு வாழ்வின் வரலாறாக வேண்டும்! மக்கள் இன்பமாக வாழ்ந்தனர், அமைதியில் திளைத்தனர், வளத்தில் களித்தனர், மாறுத வசந்தமாக அவர்கள் வாழ்வு இருந்ததென புதியதோர் வரலாறு தீட்டப்பட வேண்டும்! அதற்காகத்தான் கருவூலம், செலவிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது; ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன!

விக்ர:- அறிவானந்தரே! உம்மை நான் அழைத்தது வேதாந்த விசாரணைக்கல்ல, நாட்டைப் பேராபத்து சூழ்ந்துவிட்டது, அதைப் போக்க வழி காண வேண்டுமென்பதற்காக! அறிவியல் பெருமானே! உமது உதவி இருந்தால் மட்டுமே நாடு தப்பும், திருநாட்டு மக்கள் உரிமையுடன் வாழலாம்!

அறி:- நான் என்ன செய்ய முடியும்? வாளெடுக்க முடியாதவன், போர்ச் செயல்கள் அறியாதவன்!

குமார:- படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் ஆற்றல்; வீரர்களை மிரண்டோடச் செய்யும் வலிமை, நமது நாட்டுக்கு வெற்றி தேடித் தரும் வாய்ப்பு உங்களிடம் இருக்கிறது தாத்தா!

அறி:- என்னிடமா? மன்னா சொல்வது விளங்கவில்லையே!

விக்ர:- (குறுக்கிட்டு) நீங்கள் தயாரித்துள்ள நாசப் பொடியை எங்களிடம் தாருங்கள்! அதைத் துணையாகக் கொண்டு நான் வெற்றி காண்பேன்!

அறி:- எரிச்சல் பொடி எவ்வாறு உங்களுக்கு உதவப் போகிறது, விக்ரமரே!

விக்ர:- எதிரிப் படைகள் வேகமாக வரும்பொழுது, ஏராளமாகப் பொடிகளைத் தூவினால், வேகமே தாங்காமல் அவர்கள் ஓடி விடுவார்கள்!

அறி:- ஐயோ! எரிச்சல் பொடியின் கொடூரத்தை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள்! அது பட்டால் ஆருத

இரணம் உண்டாகும், வேதனை தாளாமல் வாழ் நாள் பூராவும் துடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

விக்ர:- போர் முறை அறியாதவர் போலப் பேசுகிறீரே! இரணத்தை உண்டாக்காமல் போரிட முடியுமா? வேலும் வில்லும், கோடரியும் குத்துவாளும் எதிரிகளுக்கு ஆலவட்டம் வீசவாப் பயன்படுகின்றன! இதுவரை சமர் புரிந்தோர், வீரர்களையும், அவர் தம் ஆயுதங்களையும் நம்பியிருந்தனர். நான் புதிய தொரு முறையில் போர் புரியப் போகிறேன்! வீசுகின்ற காற்று என்னுடைய படை வரிசை, அதில் தூவிடும் இரணத்தை உண்டாக்கும் நாசப் பொடிகளே, வாளாக, வேலாக, அம்பாக, மாறி உடல்களைத் துளைத்துச் செல்லும்! மாற்றரின்

ஈட்டிக்கு மார்பு காட்டும் மாவீரன்கூட இரணப் பொடிக்கு முன் ஆற்றமாட்டாது தோற்றோடுவான்!

அறி:- (மன்னரைப் பார்த்து) மன்னா! உடலை வாட்டும் நோய்களைப் போக்க, அவை தரும் வேதனைகளைக் குறைக்க, மருத்துவத் துறையில் ஈடுபட்டவன் நான்! இரணத்தை ஆற்றுவது, வாழ்வில் இன்பத்தைச் சேர்ப்பது என்னுடைய நோக்கமே யன்றி, புதிய இரணத்தை உண்டாக்குவது, வாழ்வைத் துன்ப மயமாக்குவதுமான கொடுஞ் செயலில் ஈடுபட என் மனம் ஒப்பாது! மருந்துகள் நோய்களைப் போக்கும் மக்களுக்குத் துன்பத்தைத் தரவல்ல!

குமார:- என்றுமே போர் நிலைமை என்கிறபோது?...

விக்ர:- எதிரியின் படைவரிசைகள் எல்லையை மோதிக் கொண்டிருக்கிறது பெரியவரே! உம்மைக் கேட்டால் விரக்திதரும் விவாதத்தில் ஈடுகிறீர், உதவிதர மறுக்கிறீர்! திருநாட்டுப் படைக்கு உமது உதவி தேவை! திருநாடு கேட்கிறது, மாவீரர்கள் கேட்கின்றனர். மன்னரும் கேட்கிறார். நானும் கேட்கின்றேன், உதவிதாருமென்று! மொத்தத்தில் திருநாடே கேட்கிறது, நீர் மறுக்கிறீர். உமது அரணப் பொடி மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், எவ் வளவு மகத்தான வெற்றிகளை திருநாடு குவித்துக் காட்டும் தெரியுமா? ஏன் முதியவரே! திருநாடு வெற்றி பெற்றது!" என்ற மகிழ்ச்சி செய்தி வருவது உமக்குப் பிடிக்கவில்லையா! திருநாட்டு வீரர்கள் வெற்றிவாகை சூடி, புலவர்கள் பாட மகளிர் வாழ்த்த, நகரமே விழாக் கோலங்கொள்ள, பவனி வரும் காட்சியைக் காண உமக்குவிருப்பமில்லையா?

அறிவர:-விக்ரமரே! போர் என்றதும் வீரமுழக்கமும் வெற்றி விழாவும் உங்களுக்குத் தெரிகின்றன! போரின் முடிவில் "விக்ரமர் ஒரு வீர தீரர்! அசகாயச் சூரன்!"என்று புலவர்கள் பாடுவார்கள் அரண்மனை ஆடல் பாடல், வெளியிலே வாழ்த்தொலிகள்! இவைகள் மட்டும்தான் உமது காதில் விழுகின்றன! போர் என்றதும், எண்ணற்ற குடும்பங்களில் எழும் அழுகையொலிதான் என் காதில் விழுகிறது! மகனையிழந்த தாய், கணவனையிழந்த மனைவி, தந்தையைக் காணாத சிறுகுழந்தை— இவர்கள் கோவனைக் கதறியழுவது என் காதில் காய்ச்சிய ஈயமெனப் பாய்கிறது! களத்தில் நீங்கள் காணப்போவது என்ன? வெற்றியல்ல. இரத்தம்; வீரமுழக்கமல்ல, வேதனைக் குரல்கள்! வெற்றி வாகை சூடி, வீரர்கள் பவனி வருவார்கள் என்று கூறுகிறீர்கள்! ஆனால், காலிழந்தவர்கள், கண் ணிழந்தவர்கள், கடும் தாக்குதலுக்கு ஆளாகின

வர்கள், தடுமாறுதத்துடன் தள்ளாடித் தள்ளாடி பாதையோரத்தில் வாழ்வின் ஓரத்தில் செல்கின்ற கோரக் காட்சியை நான் பலமுறை கண்டிருக் கிறேன்! அந்த வேதனைக் காட்சிகளை இன்னும் விரிவுபடுத்த நான் முயலமாட்டேன்! எனது மருத்துவக்கலை, எனது கண்டுபிடிப்புகள் மக் களின் நோய் நொடிகளைப் போக்க, வறுமையை நீக்க பஞ்சைப் பராரிகளுக்கு வாழ்வளிக்க, இன்பமும் அமைதியும் உலகில் நிலைபெற்று வாழப் பயன்படுமேயன்றி, போர்களைத் தூண்டிவிட, போர்களின் கோரத்தன்மையை அதிகப்படுத்த என்றும் பயன்படாது!

விக்:- என் கோபத்தைக் கிளருதீர்! பொடி செய்யும் முறை-போருக்கு வேண்டிய உதவி!—மன்னா கேட்கிறார்...

குமார:- நான் கட்டளையிடுகிறேன், உமது "நாசப் பொடியைக் கொடுங்கள்" என்று!

அறி:- மன்னிக்க வேண்டும் மன்னா! மருத்துவக் கலையைப் போர்க் கலையாக்கும் முயற்சி, என் மனதைவாட்டுகிறது.

விக்:- மன்னரின் கட்டளையை மறுப்பது எத்தகைய குற்றம் தெரியுமா?

அறி:- மன்னன் இடும் கட்டளையைவிட, என் மனச் சாட்சி இடும் கட்டளை கடுமையானது விக்ரமரே!

விக்ர:- வெட்டிப் பேச்சு, வெறும் பேச்சு! ஆனவம் பிடித்து அலையும் வயோதிகரே! இதுவரைப் பொறுத்து வந்தேன்! நமது கட்டளையை மறுக்கிறீர், இராஜத் துரோகம் விளைவிக்கிறீர்! விசாவு அறியாமல் பிதற்றுகிறீர்!...

அறி:- விக்ரமரே! மருத்துவக் கலைக்குத் துரோக மிழைக்க மறுக்கிறேன்! மனித குலத்துக்குத் துரோகமிழைக்க மறுக்கிறேன்!

விக்:- அறிவானந்தரே! கடைசி முறையாகக் கேட் கிறேன், படைக்கு உங்கள் உதவியை அளிப்பீரா, மாட்டீரா?

அறி:- முடியாது, காவலரே! என் அறிவுத் திறன் அழிவுக்குத் துணைபோகாது! அழிவுக்குத் துணை போக அனுமதிக்கவும் மாட்டேன்!

விக்கி:- அறிவானந்தரே! இறுதியாகக் கேட்கிறேன்! மன்னரை சான்று வைத்துக்கொண்டு கேட் கிறேன்! நீங்கள் நாசப்பொடியைத் தரமறுக்கும் காரணங்களைச் சொல்லுங்கள்!

அறி:- பாதுகாவலரே! மன்னரையும், மக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு, நீங்களுக்கும் பதவி காரணமாக உங்களுக்கு ஏறபட்டிருக்கிறது இல்லையா! பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு விட்ட பின், அதனை நிறைவேற்றி வைப்பதற்காக எவ்வளவு பாடுபடுகிறீர்கள்? ஏன்... அது உங்கள் பொறுப்பு என்பதற்காகத்தானே! வேட்டுவத் தொழிலைப் பிழைப்பாய்க் கொண்டிருப்பவர்களிடம் போய், ஜீவகாருண்யம் பற்றிப் பேசுவது பயன் தராது எனபதை நீங்கள் உணர்ந்திருப்பீர்களே! மன்னியுங்கள் பாதுகாவலரே! நீங்கள், மன்னரையோ, அல்லது இந்த நாட்டு மக்களையோ பாதுகாக்கத் தேவையில்லையென்று நானே, அன்றி வேறு எவருமோ கூற முடியுமா? கூறினாலும் ஏற்பீர்களா? ஏற்கமாட்டீர்கள்...ஏற்கறம் கூடாது ஏன்! அது உங்கள் கடமை! உங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பு அது. விக்ரமரே, நான் ஒரு மருத்துவன்; அறிவின் துணைகொண்டு, ஆக்கச் சக்திகளை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற பேராசை காரணமாகச் சில ஆராய்ச்சிகளை மேற் கொண்டிருக்கிறேன்! நிறுத்தி விடுங்கள் என்று நீங்கள் கூறினாலும் என்னால் அது முடியுமா? நிறுத்தலாமா? நான் மேற்கொண்ட கடமையி யிலிருந்து வழுவியதாக அது ஆகிவிடாதா? பாதுகாவலரே! அறிவின் துணையால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுவிட்ட ஒரு பொருள், அழிவுக்சக்திக்குக்கூட் பயன்படுகிறது என்பதற்காக, அழிவுக்கு ஆக்கம் தர வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவீர் களா? நான், எவ்வளவோ பச்சிலைகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து, எத்தனையோ மூலப்பொருள்களை உடன் சேர்த்து பல்வேறுபட்ட கலவைகளின் மூலம் கண்டுபிடித்ததுதான் அந்த நாசப்பொடி! சிந்தித் துப் பாருங்கள்! பழைய பச்சிலை, இப்போது நாசப் பொடி! பச்சிலை இயற்கைப் பொருள். நாசப்பொடி செயற்கைப் பொருள். நாசப்பொடியை உண்டாக்க முடிந்த என்னால், அதன் மூலப் பொருளான பழைய பச்சிலையை மீண்டும் உண்டாக்க முடி யுமா? குடிசைத் தொழிலாக நம் மக்கள், கூடை செய்தல், முறம் செய்தல் போன்ற தொழில்களை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள், அந்தத் தொழிலுக்கு மூலப்பொருள் மூங்கில் என்றறிவீர்கள்! மூங்கிலாக இருக்கும் கூடையையும்; முறத்தையும், மீண்டும் மூங்கிலாக்க முடியுமா? மூங்கில் இயற்கை! கூடைச் செயற்கை! அப்படிதான் தளபதியாரே, நாசப் பொடியைப் பயன்படுத்தி நாசத்தை உண்டாக்கி விடலாம்! பல்லாயிரக் கணக்கான உயிர்களை வதைக்கலாம்! ஆனால், அதையே பயன்படுத்தி நாசத்திற்கு முன்பிருந்த இயற்கை நிலையைத் தோற்றுவிக்க முடியாது! எனவே, அறிவின் கண்டு பிடிப்பை ஆக்கச் சக்திக்குதான் பயன் படுத்தவேண்டுமே ஒழிய அழிவுச் சக்திக்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்கிறேன்! அதனாலேயே தர மறுக்கிறேன்! விக்ரமரே, மன்னியுங்கள்...இந்த மன்னரை, உங்களால் கொன்று விடமுடியும்! கொன்று போட்ட பின்பு, உங்களாலேயே, உயிரைக் கொடுத்துப் பிழைக்கச் செய்யமுடியாது! அதனால்தான் அழிவு வேலைகள் ஆகாது என்கிறேன்! அதனாலேயே கொடுக்கமுடியாது என்று மறுக்கிறேன்! எத்தனை முறை கேட்டாலும் கொடுக்கமாட்டேன்!

விக்:- (ஆத்திரத்தோடு) வீடெரிந்து கொண்டிருக் கிறது; வேள்விக்கு நெய் கேட்கிறார் அறிவானந் தர்! (கைதட்டி) யாரங்கே!

[வீரர்கள் சிலர் வருகிறார்கள்.]

இந்தத் துரோகியை இழுத்துப்போய் சிறையில் தள்ளுங்கள்! நம்முடைய ஆதரவில் ஆராய்ச்சி செய்து, அதன் அறுவடையை, அரசாங்கத்துக்கே தரமுடியாதென்று திமிரோடு கூறும் இவரை இழுத்துப்போங்கள்!

[வீரர்கள் அறிவானந்தரை அழைத்துப்போகின்றனர். குமாரவேலன் வருத்தத்துடன் அவரைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறான்.]

காட்சி 36

[ஆய்வுக்கூடத்தில் குணாளன் ஆராய்ச்சியிலீடுபட்டிருக்கிறான். யாரோ ஒருவன் பதட்டத்தோடு ஓடி வந்து.....

வந்தவன்:- ஐயா! அறிவானந்தர் கைது செய்யப்பட்டு விட்டார்! சிறையில்போட்டுப் பூட்டிவிட்டார்கள்!

குணாளன்:- (பதட்டத்துடன்) என்ன? அப்பாவைச் சிறைப் படுத்தி விட்டார்களா? அவர் அரசரையல்லவா பார்க்கப்போனார். என்ன உளறுகிறாய்?

வந்தான்:- உளறவில்லை ஐயா! அரசரிடம் பேசிக்கொண் டிருக்கும் போதுதான் கைது செய்யப்பட்டார்.

குணாளன்:- அக்கிரமம்! அநீதி! இப்போதுதானே திருமுடி யாரின் திருவிளையாட்டைத் தடுத்து—அரசுக்குப் பாதுகாப்புத் தேடித்தந்திருக்கிறார்! அதற்குள்ளா இந்த அக்கிரமம்! இருக்கமுடியாது! ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது.

[என்று ஓடுகிறான் அரண்மனையை நோக்கி.]

காட்சி 37

[தெருவில் கூட்டங் கூட்டமாக மக்கள் பேசிக் கொள்கின்றனர். ஒரு கூட்டத்தில்...]

ஒருவன்:- அறிவானந்தரைச் சிறையில் போட்டுவிட் டார்களாமே!

2-வது:- எவ்வளவு தங்கமானவர்!

3-வது:- ஏழை எளியவர்களென்றால், எதையும் கொடுக்கத் தயங்கமாட்டார்!

1-வது:- எனக்குக் காய்ச்சல் வந்து கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த பொழுது, அந்த மகான்தான் காலையும் மாலையும்வந்து மருந்து கொடுத்துக் காப்பாற்றினார்! கண்கண்ட தெய்வம் என்றால், அது அவர்தான்!

3-வது:- திருமுடியாரின் போலி வேடத்தைக் கலைத்துக் காட்டிய நல்லவராயிற்றே!

2-வது:- ஆமாம் அந்த நல்லவரை இவர்கள் ஏன் சிறையில் போடுகிறார்கள்!

3-வது:- நல்லவராக இருப்பதே இந்த அரசாங்கத்தில் தப்பு போலிருக்கு!

[குணாளனுடன் ஒரு கூட்டம் வேக மாக வருகிறது. தெருவிலிருந்த சிறு சிறு கூட்டங்கள் அதனுடன் செல் கிறது.]

காட்சி 38

[அரண்மனை வெளிப்புறம். மக்கள் கூட்டம் கூச்சலுடன் படிக்கட்டுகளில் ஏறுகிறது.

விக்ரமன் வந்து மேல் மாடத்தில் நிற்கிறான். ஏறிவந்த கூட்டம் அப்படியே நிற்கிறது. கூச்சல் அடங்கி, அமைதி ஏற்படுகிறது.

விக்ர:- என்ன கூச்சல் இங்கே!

குணா:- (முன்வந்து) என் அப்பா கைது செய்யப்பட் டிருப்பது உண்மையா?

விக்ர:: (நிதானமாக) ஆமாம்! அறிவானந்தர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளார்!

["ஏன் கைது செய்யப்பட்டார்? எதற்காக? ஏன்? ஏன்?" என்று கூச்சல் கள் வருகின்றன!

விக்ரமன் கடும் பார்வையுடன் கையமர்த்துகிறான். கூட்டம் அடங்கு கிறது.]

குணா:- அவர் ஏன் கைது செய்யப்பட்டார்? அவர் செய்த குற்றம்தானென்ன?

[விக்ரமன் கை தட்டுகிறான். கத வைத் திறந்து அறிவானந்தரை இரு வீரர்கள் அழைத்து வந்து நிறுத்துகிறார் கள். அவர் கையில் விலங்கு பூட்டப் பட்டிருக்கிறது.

[அறிவானந்தரைப் பார்த்ததும் கூச்சல் அதிகமாகிறது.

"அறிவானந்தர் வாழ்க!"
"அநீதி ஒழிக!"!

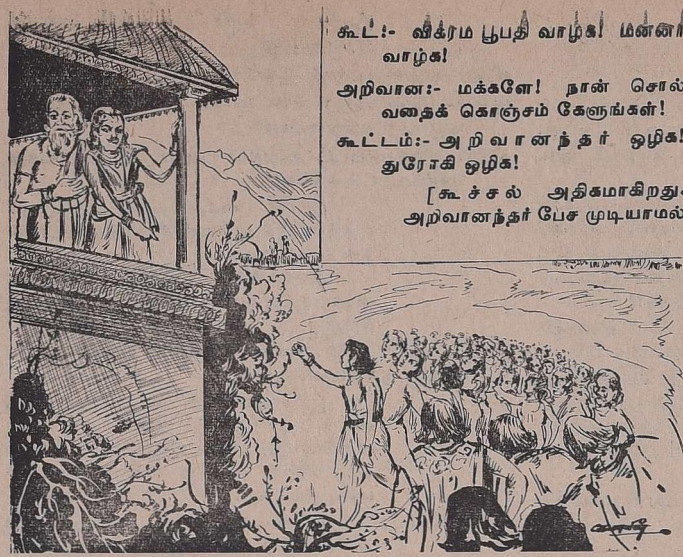
[என்று குரல்கள் எழுகின்றன.]

ஒருவன்:- அறிவானந்தர் என்ன குற்றம் செய்தார்?

விக்ர:- இராஜத் துரோகம்! தேசத் துரோகம்! குடி மக்களே! மல்ல நாட்டுப் படைகள் நமது நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கத் தயாராக யிருக்கின்றன; போர்ப் பிரகடனமே செய்துவிட்டார்களாம்! இந்த ஆபத்திலிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்ற வாருங்கள் என்று இந்த நல்லவரை நான் அழைத்தேன், இவர் மறுத்துவிட்டார்! அரசாங்கப் பொருளை எடுத்து அவரது ஆராய்ச்சிக்கு உதவியளித்தேன்! அரசாங்கம் உதவி கேட்கும்பொழுது அவர் மறுக் கிறார்! செய்நன்றி கொன்றார், சொந்த நாட்டை மறந்தார்! நாடு அடிமைப்படக்கூடாது என இவரை நான் கேட்டேன், திருநாடு வெற்றி பெற வேண்டுமென மன்றாடி நான் இவரைக் கெஞ்சி னேன், வேண்டிக் கொண்டேன்; மன்னரும் கேட் டார், இந்த மமதையாளர் எல்லாவற்றுக்கும் மறுத்துவிட்டார். அறிவானந்தரே! இப்பொழுதும் கேட்கிறேன், குடிமக்களைச் சாட்சியாக வைத்துக் கேட்கிறேன்! திருநாட்டுப் படைக்கு உதவியளிப் பீரா மாட்டீரா?

அறி:- முடியாது?

விக்:- நீங்களே கேட்டீர்கள் அவர் மறுப்பதை! நான் எதிர்பார்த்த உதவி அப்படியொன்றும் கடினமான தல்ல! அவர் செய்த ஆராய்ச்சியை நமது நாட்டுக் காகப் பயன்படுத்த முயன்றேன்! நாட்டுக்காக உங்களில் பலர் மகத்தான தியாகங்களைச் செய் திருக்கிறீர்கள்! அதோ! அந்த வீரன் கையிழந் தான், எதற்கு? நாட்டைக் காப்பாற்ற! அவன் கண்களை இழந்தான், அவன் காலை இழந்தான், அவன் முகத்தில் ஏராளமான வடுக்களைத் தாங்கி னான்! நாட்டுக்காக நமது வீரர்கள் செய்துள்ள தியாகங்கள் எவ்வளவு! கண்ணிழந்தோர், காலிழந்

கூட்:- விக்ரம பூபதி வாழ்க! மன்னர் வாழ்க!

அறிவான:- மக்களே! நான் சொல் வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கள்!

கூட்டம்:- அறிவானந்தர் ஒழிக! துரோகி ஒழிக!

[கூச்சல் அதிகமாகிறது. அறிவானந்தர் பேச முடியாமல் திகைக்கிறார். கூட்டத்தினர் அறிவானந்தர்மீது கற்களை வீசுகிறார்கள்.

வீரர்கள் அறிவானந்தரை அழைத்துச் செல்கின்றனர்.]

குணு:- ஐயோ! அப்பா! அப்பா!!

கூட்ட:-அதோ!துரோகியின் மகன்!

[கற்கள் குணுளன்மீதும் விழுகின்றன.

விக்ரமன் புன்னகை செய்த படியே உள்ளே போகிறான்.

அடிகள் தாளாமல் குணு ளன்படிக்கட்டுகளில் உருண்டு கீழே வந்து விழுந்து விடு கிறான். கூட்டம் போய்விடு கிறது.

திருமதி குணுளனைத் தேடிக் கொண்டு அங்கு வருகிறாள்.

திரு:-ஐயோ! அண்ணு! என்ன இது? கல்லடியும் இரத்தமுமா!

குணு:- உண்மைக்குக் கிடைத்த பரிசு திருமதி! உன்மத்தம் பிடித்த இந்த நாட்டு மக்கள் தந்த பரிசு இது!

தோர், களத்திலே தமது உயிரையே காணிக்கை யாகத் தந்தவர்கள் எண்ணற்றோர்! அவ்வளவு பெரிய தியாகங்களுக்கூட நான் இவரிடம் எதிர் பார்க்கவில்லை! காலைத் தா என்று கேட்டேனா? கண்ணைத் தா என்று கேட்டேனா? அமர்க்களத் தில் மதயானையை எதிர்த்து நில்லுங்கள் என்று அனுப்பினேனா? இல்லை. நீங்கள் செய்த ஆராய்ச் சியை நாட்டுக்கு உதவுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டேன்! அந்தச் சிறு உதவியைக்கூட முடி யாது என்று கூறிவிட்டார். இந்தப் பெரியவர்?

கூட்டம்:- பெரியவரா? துரோகி, துரோகி!

விக்ர:- நாடு வெற்றி பெற வேண்டாமா? திருநாட்டு வீரர்கள் வெற்றி வீரர்களாகப் பவனி வர வேண் டாமா என்று கேட்டேன் நான்! வேண்டாம் என் கிறார் இந்த நல்லவர்!

கூட்டம்:- நல்லவரா? நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்யும் நாசகாலர்!

விக:- நாட்டுக்கு உதவ மறுத்த இவரை, திருநாட்டுப் படைகள் வெற்றி காணுவதைத் தடுக்கும் இவரை, நான் கைது செய்தது குற்றமா?

கூட்டம்:- அவரை இதுவரை விட்டு வைத்திருப்பது குற்றம்!

ஒருவன்:- கடுந்தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்!

விக்ர:- திருநாடு வெற்றி பெற வேண்டாமா?

கூட்டம்:- திருநாடு வெற்றி பெற வேண்டும்! திருநாடு வாழ்க! திருநாடு வாழ்க!!

விக்:- குடிமக்களே! மல்ல நாட்டுப் படைகள் நமது எல்லைக் கருகில் குவிந்து கொண்டிருக்கிறது! நாட்டைக் காப்பாற்றப் படைகளைத் திரட்டிப் போகப் போகிறேன்! உங்களை நான் பார்ப்பது இதுதான் கடைசித் தடவையாக இருக்கலாம்! திருநாட்டுக்காக—திருநாட்டு வெற்றிக்காக என் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையுந் தியாகஞ் செய்ய நான் தயாராக இருக்கிறேன்!

காட்சி 39

திருநாட்டு எல்லைக்கப்பால், மல்ல நாட்டுப் படைகள் குவிந்து கூடாரங்க ளமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன, ஒருபக் கம் படைத்தலைவன் நின்று, கூடாரங் களின் அமைப்பு முறைக்கு யோசனைகள் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். கூடார அமைப்பே ஒரு போர் வியூகம்போல் இருக்கவேண்டுமென்ற, அவனது எண் ணத்தை விளக்கி, அதற்கேற்றார்ப்போல் அமைக்கக் கூறுகிறான். கூடாரங்கள் அந்த முறைப்படியே அமைந்துகொண் டிருக்கின்றன. வீரர்கள் இருவர் கார் மேகத்தை அழைத்துக் கொண்டு அங்கு வருகின்றனர். அவரைக் கண்ட படைத் தலைவன் எதிர் சென்று அழைத்து—

படை:- வாருங்கள் கார்மேகம்!

என்று கூறி அவரை அணைத்துக் கொண்டு,

வெற்றி வீரராக வந்திருக்கும் உங்களை வாழ்த்து வதற்கு வார்த்தைகள் தெரியாமல் தடுமாறுகிறேன். உங்களது உதவிக்கு மன்னர், பெரிதும் நன்றி கூறும்படிக் கூறினார். படை வீரர்கள் புதுத் தெம்பு டன் இருக்கிறார்கள்.

கார்:- மல்ல நாடு வீரத்தில் மட்டுமல்ல விவேகத் திலும்கூட மேம்பட்டது என்பதை நிரூபித்து விட்டு வந்திருக்கிறேன் தளபதியாரே!

தள:- அரும்பாடு பட்டிருக்கிறீர்கள்!

கார்:- கொஞ்ச நஞ்சமல்ல; எத்தனை இரவுகள் கண் விழித்திருந்தேன்! என்னென்ன நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேன். உயிருக்கே இறுதி என்ற உச் சக்கட்டத்தில் வெற்றி கிடைத்தது!

தள:- அப்படியா! கார்மேகம் நினைத்தால், காற்றைக் கூட கையில் பிடிப்பார் என்று அரசர் கூறிக் கொண்டிருந்தது உண்மைதான் என்பதை உணர்கிறேன்! பேசிக்கொண்டே இருக்கிறேமே, நாசப் பொடியைக் காட்டுங்கள். பார்க்கலாம்.

கார்:- காட்டுகிறேன் தளபதியாரே! திருநாட்டின் திமிரையடக்கி, மல்லநாட்டுக்கு மகத்தான வெற்றி தேடித்தரப் போகும் அதனைக் காட்டுகிறேன்! கண் குளிரப் பாருங்கள்விழிகளைத் திறந்துவைத்துக் கொண்டு வியப்போடு பாருங்கள்! திருநாட்டு வீரர்களைத் திணறச்செய்யப் போகும் இரணப் பொடியைப் பாருங்கள்! பார்த்துப் பரவசப் பண் பாடுங்கள்!

என்று கூறியபடியே கையில் கொண்டுவந்திருந்த ஒரு பெட்டியிலிருந்து ஒரு சிறு துணி மூட்டையை அவிழ்க்கிறார். சாம்பல் நிறத்தில் குங்குமம் கலந்தாற்போன்ற வண்ணத்தூள் இருக்கிறது. அதைக் காட்டி...

கையால் தொடக்கூடாது; கண்ணுடிக் கருவி கொண்டுத் தொடவேண்டும். தூரத்தில் நின்று வீசினாலேபோதும்! பட்டதும், பட்ட இடங்களில் எண்ணெய் கொதிப்பதுபோலக் கொப்பளங்கள் ஏற்படும். சாகும் வரை அவை ஆறாது; சாக் காட்டை விரைவாகத் தந்துவிடும்! திருநாட்டு வீரர்கள் பூண்டோடு ஒழியப் போகிறார்கள்!

என்று பெட்டியை மூடப்போகிறார் சட்டென்று நிறுத்திவிட்டு.....

அறிவானந்தர் தம்மிடம் இருக்கிறார் என்ற ஆணவத்தில் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருக்கிறது திருநாடு. தளபதியாரே, அறிவானந்தரையே இந்தப் பெட்டிக்குள் வைத்துப்பூட்டுகிறேன்! தெரிகிறதா!

என்று மூடுகிறார்.

தள:- இருங்கள் கார்மேகம்! மூட வேண்டாம்!! பொடியைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?

கார்:- ஆமாம், ஆமாம்! பொடி கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் மட்டுமல்ல, அவசரத்தையும் முன்னிட்டு அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்.

என்றதும், அருகில் நின்ற ஒரு வீரனை அழைத்து,

தள:- அழைத்துக்கொண்டு வந்த வேட்டை நாய் ஒன்றை இழுத்துவா!

என்றதும் வீரன் ஓடிப்போய், நாய் ஒன்றை இழுத்து வருகிறான். கார்மேகம் பெட்டியைத் திறந்து, அதற்குள்ளிருந்த கண்ணுடிக் கரண்டியொன்றையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, மூட்டையைப் பிரிக்கிறார். தளபதி மூட்டையிலிருந்த பொடியில் கொஞ்சம் எடுத்து, நாயின்மேல் அங்குமிங்குமாகத் தெளிக்கிறார். அதற்குள் கார்மேகம் சற்றுத் தூர விலகி நிற்கிறார்! நாய் வலியைக்குழைத்து தளபதியின் காலை நக்கிக் கொடுக்கிறது. சில வினாடிகள் கழிந்த பிறகும் புண்கள் ஏற்பட்டாதைக் கண்டு...

தள:- கார்மேகம்!

என்று ஆத்திரத்துடன் கர்ஜிக்கிறான்! கார்மேகம் அருகில் வருகிறார்.

இதென்ன மோசம்! இதென்ன துரோகம்!

என்று உறுமுகிறான்.

கார்:- ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதே தளபதியாரே! ஏமாந்து விட்டேன்! ஏமாற்றப் பட்டுவிட்டேன்...

என்று பதறுகிறார், தளபதியின் கண்கள் சிவக்கின்றன...

தள: ஏமாறவில்லை கார்மேகம்! ஏமாற்றுகிறீர்! மல்ல நாட்டுக்குத் துரோகம் இழைத்து விட்டீர்!

கார்:- இல்லை தளபதியாரே, நான்...

தள:- உங்கள் சமாதானம் எனக்குத்தேவையில்லை. உம் ஒலையை நம்பி எல்லை வரையில் இழுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேனே இந்த வீரர்களை நான், நான் ஒரு முட்டாள்!

கார்:- (நடுக்கத்துடன்) தளபதியார்.....

தள: பேசாதீர்! கண் குளிரப்பார்க்கிறேனே! விழிகளைத் திறந்து வியப்போடு பார்க்கும்படிக் கூறினீரே.....உம் சதியின் வடிவத்தைப் பார்க்கிறேன் இப்போது வியந்தபடி!

என்று அவருக்கு அருகில் வந்து நின்று.....

கார்மேகம்! எப்படி உமக்கு இந்தத் துணிவு பிறந்தது! நாடாளும் மன்னனையும், படைத் தலைவனையுமே ஏமாற்றுகின்ற அளவுக்கு இந்தத் துணிவைத் தந்ததுயார்?

கார்:- .....

தளபதி:- பேச முடியவில்லையா? சதி வெளிப்பட்டு விட்டதே என்று பேச விருப்பவில்லையா? கார்மேகம்! நீர் திருநாட்டிடம் கைக்கூலி பெற்றுக் கொண்டு, இந்தக் காரியத்தைச் செய்யத்துணிந்தீர்!

கார்:- இல்லை, இல்லை, நான் துரோகம் செய்யவில்லை. துரோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறேன்!

தளபதி:- யாரை நம்பச் சொல்கிறீர் இப்படி? நான் நம்ப வேண்டுமா? நச்சுப்பொடி—நாசப்பொடி—திமிரடக்கப் போகும் தினவுப் பொடி இது என்று என்னை நம்பச்சொல்கிறீரா?.....துரோகி, உன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பதே பாவம்! இவ்வளவு பயங்கரமான பாதகத்தைச் செய்யத் துணிந்தாயே கார்மேகம்! உன்னை நம்பி, படையெடுத்து வந்திருக்கிறேனே கார்மேகம்! பாதி வீரர்களைக்கூட அழைத்து வராமல், உன் ஓலையை நம்பிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேனே கார்மேகம்...இன்னமும் நம்பவேண்டுமா? நாசகாலனே! நம்பியதுபோதும்! நாசமானது போதும்! உன்னை உயிரோடு விட்டுவைக்கக் கூடாது!...

கார்:- தயவுசெய்து நான் சொல்வதை.....

தளபதி:- (வெறிகொண்டவனைக) கேட்கப் போவதில்லை. கேட்கவும் மாட்டேன். கேடுகெட்ட உன் தலையைத் துண்டாடிக்கொண்டு போய் கோட்டைச் சுவர்மீது வைக்கிறேன்! துரோகிகள் பாடம் பெறட்டும்!

என்று ஆத்திரத்துடன் வாளை ஓங்குகிறான். கார்மேகம் கொஞ்சம் நகர, குறிதவறி கை துண்டாகிறது. ஓடத் தொடங்குகிறார். துரத்திக்கொண்டு போய், பிடித்து நிறுத்தி—

உயிர் பிழைக்கலாம் என்று ஓடுகிறாயா, நீசனே,

[என்று தலையை வெட்டிச் சாய்க்கிறான்.

காட்சி 40

[ஆய்வுக்கூடம். குணாளன் சோர்வுடன் அமர்ந்திருக்கிறான். நெற்றியிலும், கையிலும் கட்டுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. திருமதி. குணாளனுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மணிவண்ணன் ஆத்திரத்துடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்.]

மணி:- குணாளா! விக்ரமனின் கொடுமைகள் அளவு கடந்து கொண்டிருக்கின்றன! எந்தத் திருநாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக இரவு பகல் பாராது, மழை, வெய்யில் கருதாது அரும்பாடுபட்டாரோ, உன் தந்தை, அவரையே துரோகியென்றும், வஞ்சகர் என்றும் வசை கூறத் தொடங்கிவிட்டார்கள் நன்றிகெட்டமக்கள். திருமுடியாரின் தீ விகோயாட்டைத் தடுத்து நிறுத்தியபோது எந்த வாயால் அறிவானந்தர் வாழ்க என்று வாழ்த்துக் கூறினார்களோ அவரையே ஒழிக! என்று உரக்கக் கூறுகிறார்கள். உலுத்துப்போன உள்ளத்தினராய், குணாளா, என் அருமை நண்பா! பாதுகாவலனின் அடுத்தத்திட்டம் இனி நம் மீது குறி வைப்பதாகத் தானிருக்கும். நம் அனைவரையுமே கைது செய்து சிறையிலடைத்துவிட்டு, அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம், அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம் என்று உரிமை கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறானே நாசப்பொடியை, அதனை அதிகாரத்தின் வலிவோடு அபகரித்துக் கொள்ள இன்னேரம் திட்டம் தீட்டியிருப்பான்.

குணா:- உண்மைதான் மணிவண்ணா! இது பற்றி நானும் நினைத்தேன். ஆனால், நாடு தவிர்க்கமுடியாத ஒரு பேரபாயத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும் போது, தத்துவங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர் அப்பா!

திருமதி:- (குறுக்கிட்டு) அண்ணா! மன்னரே கூட மன்றுடிஞரைம்! அப்பாவின் குறிக்கோள் எவ்வளவு தான் உயர்ந்ததாக இருந்தாலும், அதற்கும் நேரம் காலம் இல்லையா? ஆராய்ச்சிக்காகச் செலவிட்ட பொக்கிஷத்தைப் படைப் பெருக்கத்துக்குச் செலவிட்டிருந்தால் அப்பாவின் தயவில்லாமலேயே, திருநாடு, மல்ல நாட்டை வெற்றி கொள்ளாதா?

மணி:- உங்கள் பேச்சு எனக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டுகிறது. மல்ல நாடு பகைநாடுதான். அது அழிக்கப்படத்தான் வேண்டும். ஒப்புக்கொள்கிறேன். நானும் மல்லநாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்பதையும் ஒரு புறம் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு. ஆனால் குணாளா, உங்கள் திருநாட்டு மக்களைப்போல் நன்றி கொல்வாரை, என் நாட்டில் கண்டதில்லை. காணவும் முடியாது. ஏழை எளியவர், உடையார் கிடையார் என்ற பேதங்களின்றி மருத்துவத்தின் மூலமே, எவ்வளவு சேவை செய்திருக்கிறார் உங்கள் தந்தை! ஒரு கணம் எண்ணிப்பார்த்தார்களா? துரோகி! என்றும், ஒழிக! என்றும் எத்தனைச் சீக்கிரம் குரல் எழுப்பிவிட்டார்கள், அறிவானந்தர் என்ற அறிவின் தெய்வத்துக்குத் துரோகம் இழைப்பதல்லா இது? இந்த நாட்டு மக்கள் வாழ வேண்டுமா? இவர்களுக்கு வறுமையைப்போக்கி வளத்தைக் கூட்டவேண்டுமா?

குணா:- உன் உணர்ச்சி எனக்குப்புரிகிறது மணிவண்ணா! நாட்டு மக்களுக்கு முழுமையாக எந்த வொன்றையும் எந்தக் காலத்திலும் புரிய வைத்துவிட முடியாது, ஆனால், அவர்களுடைய கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சிக்கு நாமும் கொஞ்சம் மதிப்பளிக்கத் தான் வேண்டும்! படையெடுப்புக் காரணமாக நாடு, பேரபாயத்திலிருக்கும் போது, கொள்கைகள் என்றும் இலட்சியங்களென்றும் கூறிக்கொண்டு, நாட்டுக்கெதிராக இயங்குவதை எவரும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்; அனுமதிக்கவும் கூடாது. அப்பாவின் உதவியைக் கேட்கிறது அரசு. ஆபத்தின் பேரால்! மறுக்கின்றபோது, நாட்டு நலனுக்கு எதிரானதாகிறது இலட்சியங்கள். நாட்டு மக்களின் ஆத்திரத்தையும் தூண்டிவிடுகிறது. இலட்சியத்தையும் மீறி எதிர்ப்புக் குரல் கொடுக்கிறார்கள்! மக்களைக் குறைகூற முடியுமா?

மணி:- கல்லடி உன்னை இப்படிப் பேசவைக்கிறது குணாளா!

திரு:- உங்கள் சொல்லடியும் மிகக் கடுமையாக இருக்கிறது!

மணி:- திருமகி! உன் தந்தையின் இலட்சியங்களை நான் மதிக்கிறேன்; நீங்கள் மிதிக்கிறீர்கள்,

குணா:- மணிவண்ணு! என் தந்தையின் இலட்சியங்களை என்றுமே நான் குறைத்து மதிப்பிட்டவன் அல்ல; மதிப்பிடவும் மாட்டேன். அந்த இலட்சியங்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்ததன் காரணமாகவே, படைப்பணியிலிருந்து விலகினேன்! அஞ்சா நெஞ்சன் என்று விருதளித்துச் சிறப்பித்தார்கள்! துணைத் தளபதி பதவி தருவதாகக்கூறினார்கள். மறுத்துவிட்டேன். ஏன்? தந்தையின் இலட்சியங்களுக்காக! அந்த இலட்சியங்கள் மீது எனக்குப் பிடிப்பு ஏற்பட்டதனால்! இன்றைய நிலை என்ன? எல்லையிலே எதிரி இருக்கிறான், வலுவான படையுடன், உள் நாட்டிலே, பசி, பஞ்சம், பட்டினி! நாசப்பொடியில் கொஞ்சம் கொடுப்பதனால், நாட்டுக்கு வந்த ஆபத்தைத் தடுத்து விடும். வெற்றி கண்டபின் வளத்தையுண்டாக்கிக் கொள்ள முடியாதா?

மணி:- மல்ல நாட்டு வீரர்களும் மனிதர்கள்தானே என்று என் ஆசான் எண்ணுகிறார்.

திரு:- உயர்ந்த எண்ணம்தான், அந்த மனிதர்களால் நமக்கு ஊறு ஏற்படாத வரையில்!

மணி:- எப்படியும் நாசப்பொடியை விக்ரமனுக்குத் தரக் கூடாது என்று நான் வாதாடிக்கொண்டுதானிருப்பேன்! அறிவானந்தர் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்வேன்!

குணா:- என்னால் உன்னைப்புரிந்து கொள்ள முடிகிறது மணிவண்ணு! தந்தையின் இலட்சியங்கள் உன்னைக் கவர்ந்திருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் விக்ரமனுக்கு நமது உதவி கிடைக்கக்கூடாதென்று நீ கூறுவதன் பொருள் எனக்குப் புரிகிறது. மணிவண்ணு! என் உயிருக்குயிரான தங்கையின் கணவனுக வர இருப்பவன் நீ. அறிந்திருந்தும், நான் நினைப்பதைக் கூறி விடுகிறேன்! நீ மல்ல நாட்டுக் குடிமகன்! விக்ரமனுக்கு உதவக்கூடாது என்பதன் மூலம், திருநாடு வெற்றி பெற அனுமதிக்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறாய்! மல்ல நாட்டுக்காக நீ வாதாடுகிறாய்!

மணி:- ஐயோ, குணாளா! இவ்வளவு பெரிய பேரிடியை நீ போடுவாய் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையே குணாளா!

குணா:- உன் அண்ணன் கார்மேகம் மல்லநாட்டு ஒற்றன் என்று தெரிந்த பிறகும், உன்மீது சந்தேகம் கொள்ளாமலிருந்தேன்! சந்தேகம் முகிழ்விட்ட போது தந்தையையும் தடுத்தேன். திருமதியையும் உன்னுடன் பழக அனுமதித்தேன். ஏன்? முழுமையாக உன்னை உணர்ந்திருக்கிறேன் என்ற தப்புக் கணக்கால். அது தப்புக் கணக்குதான் என்பதை இப்போது மெய்ப்பிக்கிறாய்.

மணி:- குணாளா! வேண்டாம்! வேண்டாம்! என்னால் தாள முடியாது குணாளா! நாசூட்டைத் தாங்கிக் கொள்ளும் அளவு எனக்கு மன வலிவில்லை! ஐயோ திருமதி! கேட்டாயா, நான் துரோகியாம்! வஞ்சகனும்! ஒற்றனும்! உளவாளியாம்! இவ்வளவு பெரிய பழியை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது திருமதி. தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. மயிர் நீப்பின் உயிர் நீக்கும் மானினத்தின் மாண்பு பற்றி உன்னிடத்தில்தான் அறிந்தேன் குணாளா! நீயா இப்படிச் சொல்கிறாய்? நீயா, என்னை ஐயுறுகிறாய்? கேட்டாயா? திருமதி!

[திருமதி திகைத்து நிற்கிறாள்; மணிவண்ணன் கண்களில் நீர் வழிந்து கொண்டிருக்கிறது. குணாளன் அவன் அருகில் வந்து, அவனை அணைத்துக் கொண்டு—]

குணாளன்:- மணிவண்ணு! காரணங் காட்டி உன்னைத் துரோகி! வஞ்சகன்!! என்று தூற்றும்போது, உன்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையல்லவா! பொருந்துகின்ற காரணங்களைக் கூறும் போது உன்னால் மறுக்கவும் முடியவில்லையல்லவா! அப்படித்தான் நானும். பொறுக்க முடியாமல் தவித்தேன்! மறுக்க முடியாமல் மனம் குழம்பினேன்! நாட்டு நிலையைக் கூறி, உதவி கோரும் போது, அப்பா மறுத்தது கேட்டு மக்கள், துரோகி வஞ்சகன்! தூர்த்தன்! தூக்கிலிட வேண்டும்! வாளால் வெட்ட வேண்டும் என்று மக்கள் குரல் ஒவிக்கும்போது என்னால் சமுடியவில்லை மணிவண்ணு, பேச முடியவில்லை! நீ துரோகியாக வில்லை. துரோகம் புரியமாட்டாய் என்று இப்போதும் என்னால் நம்ப முடிகிறது. ஆனால் அப்பா துரோகியல்ல; வஞ்சகரல்ல என்று மக்கள் நம்பமாட்டார்களே!

திரு:- நாசப் பொடியை பாதுகாவலரிடம் ஒப்படைத்து விடுவோம்! போரிலிருந்து நாடு மீளட்டும், அப்போது நாங்க நம்பிவிடுவார்கள் அண்ணு!

குணா:- நானும் அதைத்தான் நினைக்கிறேன் திருமதி!

மணி:- குணாளா! இப்போது, நீ என்னைத் துரோகி என்று கூறுவதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியும்! ஆனால், நாசப் பொடியைக் கொடுத்து விடுவோம் என்பதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை குணாளா! நான் இலட்சியத்துக்கு அடிமையாகி இருக்கிறேனே!

குணா:- நாம் கொடுக்காவிட்டால்கூட, விக்ரமன் இங்கு வந்து கொண்டுபோய்விடக்கூடும் என்று நீதானே சற்று முன் கூறினாய்! நம் அனைவரையுமே கைது செய்யும் எண்ணம் விக்ரமனுக்கு ஏற்பட்டுவிடலாம் என்றுயே மணிவண்ணு!

மணி:- ஆமாம்! நாம் அனைவரும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடனும், நாசப் பொடி, தடுப்புப் பொடி தீப்பொருள் முதலியவைகளுடனும் தலை மறைவாகி விடவேண்டும்!

குணா:- உண்மையற்ற முறையில் அப்பா ஒருவர் துரோகியாக்கப்பட்டிருப்பது போதாதென்று, அந்தப் பெயரின் கீழ்நம் பெயரும் எழுதிக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறாய்.

திரு:- அண்ணு பேசிக்கொண்டே வீணைப் பொழுதைப் போக்கிக்கொண்டு இருக்கிறோம்!

குணா:- கருத்து வேறுபாடுகளை பேசிப் பேசித்தான் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் திருமதி! அடிதடியில் இறங்கி முடிவு காண்பது முட்டாள் தனமானது. அறிவுக்குப் பொருந்தாததுமாகும்.

மணி:- மணிவண்ணு! உடல் பலம்கொண்டு நீ என்னைத் தாக்கினால்கூட, அதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். மன பலத்தால், சொற்கூடத்தால் தாக்கப்படுவதை தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவன் நான். இலட்சியம் காக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்; வேண்டுகோள்! நான் வருகிறேன்.

[என்று புறப்படுகிறான்.]

திரு:- நில்லுங்கள்! எங்கே புறப்பட்டுவிட்டீர்கள்?

குணு:- மணிவண்ணு திருமதி உன் உடைமை! ஒருவித சடங்கின் மூலம் இருவரும் இன்னமும் இணைக்கப் படவில்லையே தவர. உள்ளத்தால், உணர்வால் இணைந்திருக்கிறீர்கள். உன் உடைமையை உன்னோடு கொண்டுபோ! காலம் இணைத்து வைக்கும் வரையில், உன்னிடமே பாதுகாப்பாக இருக்கட்டும்.

மணி:- குணுளா! அறிவானந்தரின் அறிவுரைகளும். அன்பு உள்ளமும அப்படியே என்னுள் இடம்பற்றி இருக்கின்றன. திருமதிக்குத் துரோகம் செய்ய முடியும் என்று என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது. உங்கள் உரிமைகளில் குறுக்கிட முடியாத நிலைமையால்தான் இடபோது நான் இவ்விடம் விட்டுப் புறப்படுகிறேன். நிலைமைகளும், நினைப்புகளும் மாறிவிடக்கூடிய சூழ்நிலை தோன்றத்தான் போகிறது. என் ஆசான் வெற்றி பெறத்தான் போகிறார். வருகிறேன் குணுளா! போய் வருகிறேன் திருமதி!

குணு:- உன் முடிவு அதுவானால், என்னால் தடுக்க முடியாது மணிவண்ணு!

திரு:- அண்ணு, என் வாழ்வைப் பலியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்! உங்களது இலட்சியப் போராட்டத்துக் கிடையே, என் வாழ்வுப் போராட்டமும் இணைந்திருக்கிறது என்பதை இருவருமே மறந்து விட்டீர்கள்.

மணி:- இல்லை திருமதி! ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற தத்துவம், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று இருக்க வேண்டுமென்பது என் கருத்து. என் இதயத்தில் இன்னொருத்திக்கு இடம் இல்லை. இலட்சியப் பலி என் எதிரே நடைபெறவேண்டாம் என்று தான் போகிறேன்! வெறும் பிரமை என்பதும் எனக்குத் தெரிகிறது—மனச் சாந்திக்காக, என்னையே நான் ஏமாற்றிக் கொள்வதற்காகப் போகிறேன்!

[என்று கூறிவிட்டுப் போய் விடுகிறான். குணுளன் படுக்கையில் போய் விழுகிறான். திருமதி தேம்பிக்கொண்டு நிற்கிறாள். படுக்கையில் கிடந்த படியே]

குணு:- திருமதி, தேம்பிப் பயனில்லை. திருநாடு முதலில் எதிரியிடமிருந்து மீட்கப்படவேண்டும், போ, சிறைச்சாலைக்குப்போய், நீயே அப்பாவிடம் கேட்டுப்பார்! நானும், விக்ரமனுக்கு உதவிசெய்யத் தான் வேண்டும் என்ற கருத்தைக்கொண்டிருப்பதாகக்கூறு—செய்யப்படும் உதவி, விக்ரமனுக்காக அல்ல—திருநாட்டுக்காக என்று எடுத்துக்காட்டு! போ, திருமதி! விரைவாகப் போய் வா!

[என்றதும்திருமதி தயக்கத்துடன் புறப்படுகிறாள். சிறைக்கூடத்தை நோக்கி. தடுமாற்றத்துடன் எழுந்துஇரகசியக் குறிப்பேடு இருக்குமிடத்துக்கு வருகிறான் குணுளன். அதனைக் காணுமல் திடுக்கிட்டுப்போய், அங்குமிங்கும் தேடுகிறான். கிடைக்கவில்லை கவலை முகத்தில் கப்பிக்கொள்கிறது

ஆய்வுக்கூடத்துக்கு வந்து போகிறவர்களைப் பற்றியும், பணியாற்றுபவர்களைப்பற்றியும் நினைந்து பார்க்கிறான். மாதவன், மணிவண்ணன், திருமதி, அறிவானந்தர் மற்றும் ஏவலர்கள் அனைவரும் தனித் தனியாகவும், கூட்டமாகவும் அவன் மனத்திரையில் தோன்றுகின்றனர்.

நாலைந்து நாட்களாக மாதவன் ஆய்வுக்கூடத்துக்கே வராதது அவன் நினைவுக்கு வருகிறது. அவனே எடுத்திருக்கக் கூடுமோ? என்று எண்ணுகிறான். இந்தத் திருட்டுத்தனத்தைச் செய்ததனால்தான் இங்கே வராமலிருக்கிறானே என்று நினைத்துப் பார்க்கிறான். விக்ரமனிடம் கையூடு பெற்று, இந்த வேலையைச் செய்திருக்கலாமோ, என்ற ஓர் எண்ணம் பளிச்சிடுகிறது? மாதவனைமட்டுமே. ஆதாரம் இன்றி எப்படி ஐயுற முடியும் என்று அவனே சமாதானம் செய்துகொள்கிறான்.

அடுத்து, அறிவானந்தரைப் பற்றி நினைக்கிறான். திருநாட்டுக்குத்தான் உதவி செய்யமுடியாது என்ற அவர் பிடிவாதம் எதனால் என்று நினைத்துப்பார்க்கிறான். ஒருகால், அவரே. இரகசியங்களை எதிரி நாட்டிடம் கொடுத்து விட்டிருக்கலாமோ? அதனால் தான் அரசாங்க உதவி பெற்றும், பிடிவாதமாக உதவிதர மறுக்கிறாரோ! மக்கள் அழிவார்கள் என்ற பேச்சில், போர் நடைபெற்றாலும்உயிர்கள் அழியத்தானேசெய்யும் என்பதை அவர், அறியாமலா இருக்கமுடியும்? மல்லநாட்டின் வெற்றியைக் கருதித் தான் இப்படிச் செய்கிறார் என்று நம்பமுடியுமா? இரகசியங்கள் மல்லநாட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்குமோ! கார்மேகத்துக்கும் இவருக்கும் தொடர்பிருந்து. இவரே இரகசியங்களைக் கொடுத்தனுப்பி இருப்பாரோ! என்றெல்லாம் எண்ணுகிறான். குழப்பம் முன்னிலும் அதிகமாகிவிடுகிறது.

தந்தையின் இலட்சியம் உயர்ந்தது என்றாலும், எதிரி நாட்டுக்கு உதவும்படியாக அந்த இலட்சியம் கூறப்படுகிறதா? என்று எண்ணிப்பார்க்கிறான். சிந்தனை ஓட்டம் சிதைகிறது.

மணிவண்ணன், நாசப்பொடியை திரு

நாட்டுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது என்று கூறியதுகூட சுயநலத்தின் அடிப்படையில் தானே! இவனே எடுத்துக் கார்மேகத்திடம் கொடுத்திருப்பானு? அறிவானந்தரும் மணிவண்ணனும் இணைந்தே இப்படிச் செய்திருக்கலாமோ? மணிவண்ணன் அவ்வளவு பெரிய துரோகியாக இருப்பான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? கள்ளக் கனிவுடன்தான் இங்கே நட்பு பாராட்ட வந்தானு?.....

என்று நினைத்துக்கொண்டதும் தட்டுத் தடுமாறி நடந்து கூடத்துக்கு வெளியில் வந்து மணிவண்ணன் இருக்கிறானு? என்று அங்குமிங்குமாக விழியை ஓட்டிப்பார்க்கிறான். அவன் பார்வையில் யாரும் தென்படாததால் மீண்டும் திரும்பிவந்து மறுபடியும் குறிப்புக்களைத் தேட முயல்கிறான். கிடைக்கவே இல்லை! என்றதும்—]

குணா:- துரோகம்! அக்கிரமம்! அநியாயம்! எல்லாருமே மனிதர்களாகத்தான் தெரிகிறார்கள்! பாலூட்டி வளர்த்தாலும் பாம்பு, பாம்பாகத்தானிருக்குமாம்! சாது யார்? சன்னியாசி யார்? என்பதே புரிந்து கொள்ளமுடியாமல் போய்விட்டது! புலி எது, புள்ளிமான் எது?—எல்லாமே தோல் போர்த்தி இருக்கின்றன! என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்! இழிவினைச் சுமக்க எங்கிருந்து கற்றார்கள்?.....

[என்று, படுக்கையில் போய் விழுகிறான்.]

காட்சி 41

[ஊர் எல்லையைத்தாண்டி வேதனையுடன் போய்க்கொண்டிருக்கிறான் மணிவண்ணன். அறிவானந்தரின் உயரிய இலட்சியங்களைப் பற்றியும், அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளை ஆக்கச் சக்திக்குப் பதில், அழிவுச் சக்திக்குப் பயன்படுத்த குணாளன் முடிவெடுத்துவிட்டது பற்றியும் எண்ணி எண்ணி மனம் நைகிறான். ஐயோ! அம்மா! என்ற அலறலுடன், யாரோ தன் பெயரைச்சொல்லி அழைப்பது கேட்டு நிற்கிறான்.

மாதவன் ஓடிவந்து நிற்கிறான் அங்கு. அவன் உடலெங்கும் பயங்கரமான இரணங்கள்தோன்றியிருக்கின்றன. பரிதாபமாகக் காணப்படுகிறான் அவன். 'ஐயோ! அம்மா!' என்ற முணுமுணுப்பு அதிகமாக இருக்கிறது.

மணி:- மாதவா! என்ன அலங்கோலம் இது? புண்கள் எப்படி வந்தன? நாசப் பொடியால் ஏற்பட்ட புண்களைப்போல் தெரிகிறது.

மாத:- உண்மைதான் மணிவண்ணு! நாசப் பொடியால் வந்த வினைதான் இது! பேராசையால் வந்த பெருநோய்.

மணி:- விவரமாகச் சொல்லப்பா...

மாத:- மணிவண்ணு. என்னை மன்னிப்பதாகச் சொல்! காட்டிக்கொடுத்து விடாதே!

மணி:- மன்னிப்பு - காட்டிக் கொடுப்பது! என்ன இதெல்லாம்?

மாத:- மணி, உனக்குத்தான் மாலதியைத் தெரியுமே! அந்த அலங்கார வல்லியின் அழகுபடுத்திய பாடு இது. அவள் தந்த நச்சுக் கருத்துக்களைப் பருகினேன். ஆய்வுக் கூடத்தில் நாசப் பொடியையும் தீப்பொருள்களையும் திருடினேன். ஆயிரம்வராகன் தருவதாகக் கூறினாள் அந்த வஞ்சகி! கார்மேகத்துக்கும், திருமுடியாருக்கும் தருவதற்காகக் கேட்டாளாம்! என்னை ஏமாற்றியது போலவே, மாலதி கார்மேகத்தையும் ஏமாற்றி விட்டாள்! நாசப் பொடி என்ற பேரில் போலிப் பொடியொன்றைக் கொடுத்துவிட்டாளாம்! தீப்பொருளை மட்டும் திருமுடியாருக்குக் கொடுத்தாள் திருமதி ஒரு முறை, நடன அரங்கில் வரவிருந்த பயங்கரமான பேராபத்திலிருந்து மாலதியைக்காப்பாற்றினாளாம். அதன் காரணமாகவே, மல்ல நாட்டு எதிரிகளுக்கு நச்சுப்பொருளைக்கொடுக்காமல், கைமாறு செய்தாளாம் மாலதி. திருமுடியார் மக்களின் ஆத்திரத்துக்கு ஆளாகி, கல்லால் அடித்துக் கொல்லப்பட்ட பின், பயந்து போயிருக்கிறாள். உண்மை வெளிப்பட்டு, மக்களின் ஆத்திரம் தன் மேல் திரும்பு முன் அரசாங்கத்தின் ஆதரவைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கருதி, நாசப் பொடியை, விக்ரம பூபதிக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தாள்! எனக்குக் கூறியபடி ஆயிரம் வராகனும் கொடுக்கவில்லை. இதன் காரணமாக எனக்கும் மாலதிக்கும் தகராறு எழுந்தது. இரண்டு நாளைக்கு முன்பு, தகராறின் முடிவில் மாலதி உயிரோடு விடப்படக் கூடாது என்ற நிலைமை எனக்கு ஏற்பட்டது! நான் திருடிக் கொண்டு வந்தேன் என்பதை அறிவானந்தரிடம் கூறிவிடப் போவதாக அச்சுறுத்தினாள். அதன் காரணமாகவே அவளைக்கொன்றுவிடநினைத்தேன். பெண்ணுருவில் இருக்கும் பேய் அவள். எங்களுக்குள் கைகலப்பு ஏற்பட்டது. நான் எதிர்பாராத வகையில், நாசப் பொடியை என் மீதே தூவி விட்டாள்! துடித்தேன்! துவண்டேன்! வெறி உணர்ச்சி மிகுந்துவிட்டது. நான் கொடுத்த நாசப் பொடியால், என்னையே நாசமாக்கிவிட்டாள். ஒரே பாய்ச்சல்! அந்த உல்லாசியின் உயிர், ஒரு கணத்தில் போய்விட்டது! நச்சுப் பொடிக்கு, மாற்

நப்பொடி வேண்டும் என்று தவித்தேன்! பெற முடியவில்லை மணிவண்ணு! மாலதி சேமித்து வைத்திருந்த பொன் நாணயங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்! என்னை மன்னித்து விடு...

என்று மடியில் வைத்திருந்த இரகசியக் குறிப்பைக் கொடுத்து—

இதையும் கூட நான்தான், குறிப்பேட்டிலிருந்து கிழித்துக்கொண்டுவந்தேன்!

என்று தன்கையில் வைத்திருந்த ஒரு சிறு பெட்டியை அவன் காலடியில் வைத்துவிட்டு—

மன்னித்துவிடு மணிவண்ணு! என்னைக்காப்பாற்று! எரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை!

என்று துடிக்கிறான்.

மணி:- மாதவா! அனுதாபப்படுகிறேன், உன் விரீதமான கதையைக் கேட்க! எவ்வளவு பெரிய பாதகத்தை இந்த நாட்டுக்கு செய்யவிருந்தாய் என்பது புரிகிறதா? அறிவானந்தர், தம நாசப் பொடியை திருநாட்டுக்குத் தர மறுத்துவிட்ட நிலையில், உன் மூலம் அந்தப் பொடி மல்லநாட்டுக்குப் போயிருந்தால்?...அடபாவி! திருமுடியார் ஆடிக் காட்டிய திருவிளையாடலின் கதாநாயகன் நீதானா? முட்டாளே! அறிவானந்தரின் தகிலியீடு, அன்று இல்லாமல் இருந்திருந்தால், கடவுளின் பேராலும், பக்தியின் பேராலும் மடமைக்கு தடம் அமைத்துத் தரப்பட்டிருக்குமே! துரோகி! உனக்கு இந்தத் தண்டனை மிக மிகக் குறைவுதான்!

மாத:- ஐயோ மணிவண்ணு! வார்த்தைகளால் என்னை துளைக்காதே! இந்த இரணங்களால் என் உடலே துளைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது! மாற்றுப்பொடி...மாற்றுப்பொடி கொஞ்சம்...

மணி:- மாதவா! என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை! குணாளனுடன் கொண்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக நான் ஆய்வுக் கூடத்தைவிட்டே வெளியே வந்துவிட்டேன்! அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சியை இனி நான் தனித் திருந்தே தொடர்ந்து நடத்தப்போகிறேன். மாற்றுப்பொடிக் கானமுறை எனக்கு மனப்பாடம்! வா! போகலாம். முயற்சிக்கலாம்.

என்றுஅவனை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான். பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, பின்தொடர்கிறான் மாதவன் துடிதுடித்துக் கொண்டே.

காட்சி 42

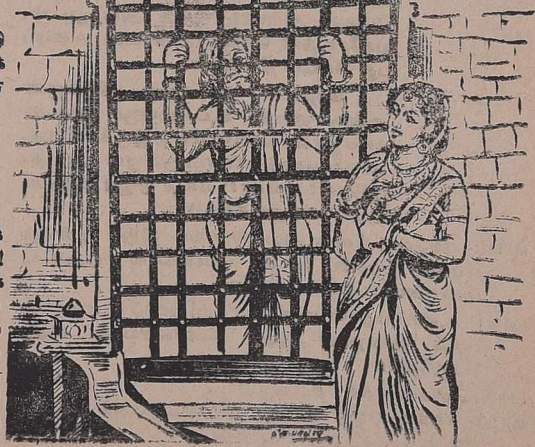
திருமதி:- அப்பா! ஏன் இந்தப் பிடிவாதம்? ஊர் மக்கள் எல்லாம் உங்களைத் தூற்றிப் பேசுகிறார்கள்! அறிவானந்தரென்றால் மனங்குளிர வாழ்த்துபவர்களெல்லாம், இப்பொழுது பரமரை எதிரியின் பெயரைக் கேட்டால் கோபப்படுவது போல கொந்தளிப்புடன் எழுகிறார்கள்! தெருவில் என்னால் நடந்து வரமுடியவில்லை, வெறுப்பான பார்வையும், இழிவான பேச்சும் என்னைத் தொடர்கின்றன! ஊரில் மதிப்புடன் அமைதியாக இனி என்னால் வாழ முடியாது! உங்களுடன் வேண்டுமானால் இந்தச் சிறைக்குள்ளே தங்கி விடுகிறேன்!

அறி:- (தடித்த குரலில்) ஏனம்மா அறிவானந்தரின் மகள் என்பதில் வெட்கப்படுகிறாயா? விக்ரமன் குடிமக்களை மட்டுமல்ல, என் மகளையே எனக்கு எதிராகத் திருப்பிவிட்டிருக்கிறான்! மகளே! நான் உனக்குச் செய்யக்கூடிய கடைசி உதவி இதுதான்! வீட்டில் எனது பெட்டியில் நூறுவராகன் இருக்கிறது, அதை எடுத்துக்கொண்டு இந்த இந்த நாட்டைவிட்டு உன் கண்களுக்கு எட்டாத வேற்று நாட்டுக்குச் சென்று, சுகமாக இரு! அறிவானந்தரின் மகள் என்று யாரிடமும் கூறத் தேவையில்லை! அறிவானந்தரால் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை, நீயாவது உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்! வேண்டுமானால் குணாளனை உனக்குத் துணையாக அனுப்பி வைக்கிறேன்!

திரு:- ஐயோ? அப்பா! நான் படும் வேதனை தெரியாமல், ஏதோ சொல்லுகிறீர்களே! என் அம்மா இருந்தால், இப்படி 'போ! தனியாகப் போய்விடு'' என்று சொல்லியிருப்பார்களா? அடபா? உண்மையிலேயே நீங்கள் கொடுமைக்காரர்தான், கல் நெஞ்சினர்தான்! மன்னர் எவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்டார், ஊரில் உள்ளவர்கள் எவ்வளவு வேதனையுடன் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்! தெரியுமா? ''அறிவானந்தர் மட்டும் நமக்கு உதவி செய்தால், திருநாடு வெற்றி பெற்று விடும்! அவர் மட்டும் ஏனோ மறுக்கிறார்.'' என்று. ஊர் மக்கள் பெருமூச்செறிந்து, கிடைக்கவிருந்த பெரிய வாய்ப்பை இந்தக் கிழவன் கெடுத்துவிட்டானே என்று பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்! அவர் பேசுவதை நீங்கள் நேரில் கேட்டால், இவ்வளவு பிடிவாதத்துடன் இருக்கமாட்டீர்கள் அப்பா!

அறி:- மற்றவர் சொல்வது இருக்கட்டும்! நீ என்ன சொல்கிறாய், திருமதி.

திரு:- அப்பா! நானுந்தான் கேட்கிறேன். உங்கள் கண்டுபிடிப்பை, நாட்டுக்கு உதவியாயிருக்குமாறு ஏன் கொடுக்கக் கூடாது? திருநாடு வெற்றியடைவது கண்டு, மல்ல நாட்டாரோ வேறு நாட்

டாரோ மனம் புழுங்குவார்கள்? ஆனால் நீங்கள் ஏன்திருநாட்டு வெற்றிக்குத் தடையாக இருக்க வேண்டும்!

அறி:- என்ன சோதனை! என் மகளே கண்கலங்கக் கேட்கிறாள்! ஒரு கணம் உலகு மறந்து தடுமாறு கிறது! என் அருமை மகள் இப்படி வேறு எதைக் கேட்டிருந்தாலும் உடனே தந்திருப்பேன்.

திரு:- உங்கள் பிடிவாதம் தலைநகரை வேதனையில் வீழ்த்தியிருக்கிறது அப்பா! தெருக்களில் எங்கும இதே பேச்சுதான்! பெருமூச்சு கலந்த சோகக் குரல்கள்! அவற்றை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்!

அறி:- அவை எனக்குத் தெரிகிறது திருமதி! ஆனால் என் இதயத்தில் மண்டிக் கிடக்கும் வேதனையை! உணர்வார் இல்லையே! ஒவ்வொரு சமயம் ஏன் இந்தத் தொல்லைகள்! மற்றவரைப் போல நாமும் வாழ்ந்திருக்கக் கூடாதா? என்று தோன்றுகிறது. ஆராய்ச்சிக்கூடம் ஒன்றில் மட்டுமே வாழ்ந்து விட்டேன். ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டு உலகு இருப்பதை இப்பொழுது உணருகிறேன்!

திரு:- அப்பா! மண்டியிட்டுக் கேட்கிறேன், பிடிவாதத்தை விடுங்கள்! சோகத்திலிருக்கும் தலைநகரை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துங்கள்! நாடு வெற்றி பெறுவதும் தோல்வியுறுவதும் உங்கள் கையிலதான் இருக்கிறது! என்று நாடே நம்புகிறது.

[விக்ரமன் வருகிறான்.]

விக்ர:- பாரும் அறிவானந்தரே! உமது மகளே மண்டியிட்டுக் கேட்கிறாள்! திருநாடு வெற்றி பெற, மக்கள் எல்லோரும் இப்படி மன்றாடித்தான் கேட்கிறார்கள், உதவக்கூடாதா என்று?

அறி:- திருநாட்டுக்கு வெற்றியென்றால் மல்ல நாட்டில் பிணங்கள் மலைபோலக் குவிக்கப்படும என்பதை அவள் உணராமல் பேசுகிறாள். இந்தக் கொலைத் தொழிலுக்கு உடந்தையாக நான் இருக்க மாட்டேன்!

விக்ர:- கொலைத் தொழிலா?

அறி:- ஒருவனைக் கொன்றால் கொலை, ஓராயிரவரைக் கொன்றால் அது வெற்றி; அதுதானே உமது இலக்கணம்!

விக்ர:- அறிவானந்தரே! மல்ல நாட்டுப் படைகள் நமது எல்லையோரத்தில் குவிந்துவிட்டன! படையெடுப்பைத் தாங்கும் வலிமை திருநாட்டுப் படையிடம் இப்போது இல்லை! என்ன நேரும் தெரியுமா? எதிரிப் படைகள் நாட்டுக்குள் நுழைந்து, எதிர்ப்பட்டவைகளையெல்லாம் அழித்துச் செல்லும்! பயிர்கள் நாசமாகும், கிராமங்கள் எரிந்து சாம்பலாகும், மக்கள் மடிவர், கன்னியர் கதறுவர், குழந்தைகள் அழும்! அறிவானந்தரே! எதிரிப் படைகள் உள்புகுந்தால், நாடு காடாகும்! அந்த நிலைமையைத் தடுக்க, உமது அறிவையும், ஆற்றலையும் உதவக் கூடாதா?

திரு:- அப்பா! சரியென்று சொல்லுங்கள் அப்பா!

[திருமதியின் வற்புறுத்தலால் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக]

அறி:- சரி! நான் உதவி செய்கிறேன்!

விக்ர:- அப்பாடா!

திரு:- எனக்குத் தெரியும், அப்பாவின் உதவி நாட்டுக்குக் கிடைத்தே தீரும் என்று,

விக்ர:- இரகசியத்தைத் தீருங்கள்! மல்ல நாட்டுக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கிறேன்!

திரு: திருநாட்டுக்கு வெற்றி நிச்சயம்!

விக்ர:- போரிடத் தயாராக வேண்டியதுதான்! அறிவானந்தரே! உம்மைப் போன்ற உத்தமர் இருக்க முடியாது! இரகசியங்களைத் தர முதலில் ஒத்துக் கொண்டிருந்தால், இவ்வளவு தொல்லைகளும், கவலைகளும் வந்திருக்காது!

அறி:- இப்பொழுதுகூட, இரகசியங்களைத் தருவதாக நான ஒப்பவில்லையே!

விக்:- (திகைப்புடன்) என்ன?

அறி:- திருநாட்டுக்கு உதவி செய்வேன், போரிட அல்ல!

விக்ர:- (புரியாமல்) பின் எதற்கு?

அறி:- போரைத் தடுப்பதற்கு நான் உதவி செய்வேன்! எதிரிப் படை நாட்டுக்குள் புகுந்தால் நாசம் விளையும் என்று சொன்னீர்கள்! அந்த நாசம் விளையாதவாறு, நாட்டை நான் காப்பாற்றுவேன்! எதிரிப் படைகள் இங்கு நுழையாவாறு நான் செய்கிறேன்!

விக்ர:- எப்படி?

அறி:- என்னைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து மல்ல நாட்டுப் படைத் தலைவனிடம் போக அனுமதி கொடுங்கள்! நான் அவனைச் சந்தித்துப் போரை நிறுத்துகிறேன்!

விக்ர:- மாபெரும் படையால் தடை செய்ய முடியாத ஒன்றை, தனியாகச் சென்று நீர் எப்படி சாதிக்கப் போகிறீர்? இங்கிருந்து வெளியில் போனதும் தப்பி ஓடமாட்டீர்கள் என்பதற்கு என்ன உறுதி!

அறி:- சிறு பிள்ளையைப்போல் பேசுகிறீர், விக்ரமரே! திருமுடியார் விஷயத்தை நேரில் கண்ட பின்பும் இப்படிப் பேசுவது கேட்டு எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. இதற்கு நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையெனினும், போர், படையெடுப்பு இவைகளால் உண்டாகும் அழிவுக்கு நீர்தான் பொறுப்பாவீர்!

விக்ர:- (சற்றுச் சிந்தித்து) உங்களுடன் எல்லைவரை வந்து, எதிரிப் படையிடம் அனுப்புகிறேன்! ஏதாவது துரோகம் நிகழ்ந்தால், உமது மகன், மகள் இருவரும் சிரச் சேதத்துக்கு ஆளாவார்கள்! நினைவிருக்கட்டும்.

அறி:- (அலட்சியமாக சிரித்தபடி) திருமதி! குளிக்கத் தயாராக இருக்கச் சொல்!

காட்சி 43

ஊரின் புறம். காட்டுப் பகுதி. மாதவனைத் தாங்கியபடியே, மணிவண்ணன் நடந்து போகிறான். நடக்க முடியாமல் தள்ளாடுகிறான் மாதவன்.

மாத:- (தடுமாறியபடி) மணிவண்ணா, இனிமேல் என்னால் நடக்க முடியாது. உடம்பெல்லாம்பற்றி எரிகிறது...வலிதாள முடியவில்லை. ஐயோ! அம்மா!!

என்று உட்கார்ந்து விடுகிறான்.

மணி:- என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லையே மாதவா!

என்று சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறான். ஒரு பக்கத்தில் செடி கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்றன, அங்கேசென்றுஎதையோ தேடுகிறான். ஒரு கொடியிலிருந்து சில பச்சிலைகளைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து...

மாதவா! தற்காலிகமாக இது சாந்திதரக்கூடும். முயற்சித்துப் பார்க்கிறேன்.

என்று கூறிவிட்டு, கைகளால் இலை களைக் கசக்கி சாறு பிழிந்து, இரணங் களின் மீதுவிடுகிறான். மாதவன் எரிச்சல் தாள முடியாது துடிக்கிறான். அவன் போடும் கூச்சல் அதிகமாகிறது. பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறான் மணிவண்ணன். மாதவனும் துடித்துத் துடித்துச் சாய்கிறான், தலை சாய்ந்தே விடுகிறது!

ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, கண்களில் வழியும் கண்ணீரை, அவனுக்குக் காணிக்கையாக்கிவிட்டு, மாதவன் கொண்டு வந்த பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு மேலே நடக்கிறான்.

காட்சி 44

திருநாட்டுக்கும், மலைநாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட எல்லைப் பகுதியாக பேராறு ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனைக் கடக்க மூங்கில்களாலும், கழி களாலும் கட்டப்பட்ட பாலம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு ஆடம்பரமிக்க இரு கோச் வண்டிகள் வந்து நிற்கின்றன. ஒன்றிலிருந்து அமைச்சர் அருளானந்தரும், குணாளனும் இன்னொன்றிலிருந்து அறிவானந்தரும், விக்ரமனும் கீழே இறங்குகிறார்கள்வான ளாவிய மலைகள் கண் ணுக்கினிய காட்சி யாக இருக்கின்றன. குணாளன் மோலோட் டமாக அவைகளின் மீது கண்ணோட்டம் விடுகிறான்.

ஆற்றின் எதிர்கரை யில் மல்ல நாட்டுப் படைகளின் கூடாரங் கள் தெரிகின்றன.

காட்சி 44 அ

மல்ல நாட்டுப் படைத் தலைவனின் கூடாரம். துணைப் படைத்தலைவனுடன் போர் முறைபற்றியும், நிலை பற்றியும் கலந் துரையாடிக் கொண்டி ருக்கிறான் படைத்தலை வன்.

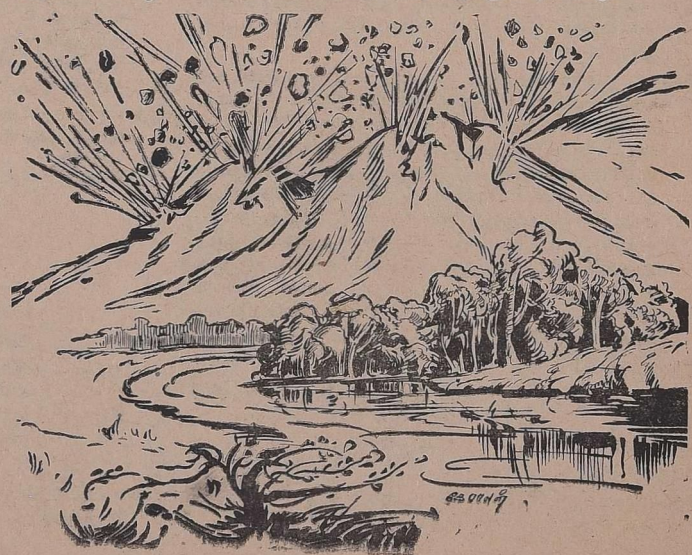
படைத்தலைவன்:- துரோகி கார்மேகம் செய்த சதியால் போதிய வீரர்களுடன் நாம் வந்திருக்கவில்லை. முழுப்படையையும் உடன் அனுப்பி வைக் கும்படி அமைச்சருக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். வீரர்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. நாளை மாலைக்குள் வந்துவிடலாம்!

துணைப்படைத்தலைவன்:- பாதி வழியில் வந்து கொண் டிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன்! கார்மேகத் தைச் சந்தித்த பிறகே, நாம் போர்பற்றி முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்!

படை:- உண்மைதான்! அவசரப்பட்ட முடிவு ஆபத்துக்கு அறிகுறி என்பார்கள். உண்மையாகி விட்டது. திடீரென்று திருநாடு, தாக்குதலைத் தொடங்கி விட்டால் இரு நாட்களுக்குக் கூட நம்மால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது! ஆனால், நமக்குத் தித்திப்பான ஒரு செய்தியும் கிடைத்திருக்கிறது. அறிவானந்தரின் இரகசியங் கள், விக்ரமனுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடும் என்று எண்ணி இருந்தேன்! எந்த உதவியும் தர மறுத்து விட்டாராம் அறிவானந்தர்! ஆக்கச் சக்தி—அழி வுச் சக்தி என்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறாராம் அவர். ஆத்திரத்தால் அறிவு கெட்டு, அறிவானந் தரைச் சிறைப்படுத்திவிட்டானும் விக்ரமன், ஒரு பேரபாயத்திலிருந்து தப்பியதற் கொப்பாகும் இது! படைகளுக்கும், படைகளுக்குமே மோதல் என்ற நிலைதான் இப்போது. என்றாலும் அந்தப்பலம் கூட இப்போது முழு அளவுக்கு நம்மிடம் இல்லை!

துபடை:- நாம் முந்திக்கொண்டு திடீர்த் தாக்கு தலைத் தொடங்கிவிட்டால், அந்த இக்கட்டிலிருந் தும் தப்பிவிட முடியுமே தலைவரே!

படை:- அப்படித்தான் நானும் முடிவெடுத்திருக்கிறேன். இன்றிரவே எல்லையைக் கடந்து, திடீர்த் தாக்கு தலை, எதிர்பாராத முறையில் ஆரம்பித்துவிட வேண்டும்! வீரர்களுக்குக் கட்டளை இடு. நிலைமை களுக்கேற்ப, புதுப் புது போர் முறைகளுக்குரிய கட்டளைகளுக்குக் காத்திருக்கும்படிக் கூறு.

[துணைப் படைத் தலைவன், வணக்கம் செலுத்திவிட்டு வெளியேவருகிறான். தலைவன் கூடாரத்துக்குள்ளேயே சிந்தனை செய்தபடி உலவிக்கொண்டிருக்கிறான். சில வினாடிகளுக்குப் பின், துணைத் தலைவன் திரும்பிவந்து...]

துணைத்தலைவர்:- (பரபரப்புடன்) தலைவா! அறிவானந்தர் வருகிறார்!

படைத்:- (திடுக்கிட்டு) அறிவானந்தரா? என்ன உளறுகிறாய்?

துணை:- நானும் என் கண்களை முதலில் நம்பவில்லை! ஆனாலும் அவர் அறிவானந்தர்தான்!

[படைத் தலைவன் திரையை விலக்கிப் பார்க்கிறான்,

வீரர்களைக் கடந்து அறிவானந்தர் வருகிறார். சில வீரர்கள் வாளை உருவுகின்றனர், எதையும் லட்சியம் செய்யாமல் அறிவானந்தர் வருகிறார்.]

படைத்:- சிறையிலிருப்பதாகச் சொன்னார்கள், திடீரென்று நம்மை நோக்கி அவர் வருகிறாரே! ஏன் வருகிறார்? எதற்காக வரவேண்டும்?

[அறிவானந்தர் திரையை நீக்கி உள்ளே வருகிறார்.]

படைத்:- போருக்கு அஞ்சி விக்ரமன் உங்களை அனுப்பிவிட்டானோ! சரண் அடைவது என்றாலொழிய, நீங்கள் பேசத்தேவையில்லை!

அறி:- படைத் தலைவரே! நீங்கள் கூறுவது தவறு! விக்ரமன் அஞ்சவில்லை, போருக்குத் தயாராகவே இருக்கிறான்.

படைத்:- அப்படியானால் போரிடச் சொல்லுங்கள்! அதைவிட்டுவிட்டுத் தூது அனுப்புவானேன்! திருநாட்டுப் படைகள் தோற்றோடுங் காட்சியைக் கண்டுகளிக்க நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்களா?

அறி:- விக்ரமன் அனுப்பவில்லை; அவன் போர் ஆயத்தங்களில் இருக்கிறான். நானுகத்தான் வந்துள்ளேன்! யாருக்கு வெற்றி யாருக்குத் தோல்வி என்பதைப்பற்றியல்ல! போர் மூண்டால், உன் பக்கத்தில் எவ்வளவு வீரர்கள் இறந்து படுவர்!

படைத்:- சாவுக்கஞ்சாத வீரர்கள், களத்திலே உயிரை விடுவது கிடைத்தற்கரிய பேருக நினைத்துப் போரிடும் மல்ல நாட்டுவீரர் ஐம்பதினாயிரம் பேர் வெளியில் அணிவகுத்து இருக்கின்றனர்!

அறி:- திருநாட்டிலும் போரில் மாள ஐம்பதினாயிரத்துக்கும் அதிகமான வீரர்கள் உள்ளனர்.

படைத்:- மல்லநாட்டுக்கு வலிவு அதிகம், வீரர் கூட்டம் வந்தபடி இருக்கும்.

அறி:- வெற்றியும் தோல்வியும் எண்ணிக்கையை மட்டுமல்ல—யுத்த தந்திரத்தையும் பொறுத்திருக்கின்றன. உணர்கிறேன்! இன்று திருநாட்டை மல்லநாடு வென்று விடுவதாகவே வைத்துக்கொள்வோம்! நாளை மருதூர் நாட்டின்முன் மல்லநாடு சண்டையில் தோற்றோடும். அல்லது திருநாடே வலி வடைந்து மல்ல நாட்டைத் தோற்கடிக்கலாம்! போர் ஒரு முடிவல்ல, ஒரு போர் மற்றொரு போருக்கு ஆரம்பமாகும்!

படைத்:- எதற்காகச் சொல்கிறீர்கள்?

அறி:- போர் வேண்டாம் என்கிறேன்! நூறுயிரம் உயிர்களைக் கொன்று குவித்து, எண்ணற்றக் குடும்பங்களில் கண்ணிரை வெள்ளமெனப் பெருக்கி, நீங்கள் காணப்போவதென்ன? விக்ரமன் மாவீரனா? மார்த்தாண்டன் மாவீரனா? அந்தக் கேள்வியின் பதிலை, பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் இரத்தத்தில் தோய்த்துதான் எழுதவேண்டுமோ?

படைத்:- சண்டைக்குச் சென்றால் மல்ல நாட்டுக்கு வெற்றி நிச்சயமென்றதும், சமரச கீதம் பாடவந்து விட்டீரோ? அழிவு வேண்டாமென்றால், எதிர்க்கும் ஆற்றல் விக்ரமனிடம் இல்லையென்றால், சரணுகதி அடையட்டும்! வலுவிருந்தால், போர்க் கோலத்துடன் களத்தில் சாவைச் சந்திக்கட்டும்! விக்ரமன் வீரனுமல்ல, கோழையுமல்ல! ஒரு முதியவரை அனுப்பிவைக்கும் முட்டாளாக இருக்கிறான்! இதோ பாரும்! மல்ல நாட்டுப்படைகள் குவிந்து விட்டன, தாக்குதல் எப்போதென வீரர்கள் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்! நான் கையசைத்தால் போதும் மல்ல நாட்டுப்படை புறப்படும், மலை நாட்டுக்குள் போர்ப்புயல் வீசும்!

அறி:- போர் வெறியில் இருக்கிறீர், படைத்தலைவரென்ற மமதையில் பேசுகிறீர்! படைகளைவைத்துக் கொண்டு மட்டும் வெற்றிப் பட்டயம் பெற முயலாதீர்! நீர் கையசைத்தால், படை திரண்டு வருமென்கிறீர்; நான் கையசைத்தால், குன்றே உருண்டு விழும்!

படை:- பெரியவரே! உம்மிடம் மாயாஜால இரகசியங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்! ஆனால் மலையைப் புரட்டுவேன், குன்றை உடைப்பேன் என்று மட்டும் பயமுறுத்தவேண்டாம்!

அறி:- வேடிக்கையல்ல, வெளியில் வாரும் காட்டுகிறேன்! உமது படை புயலெனப் புகும் என்றீரே! திருநாட்டு எல்லைக்குள் உமது படைகள் அடியெடுத்துவைத்த மறுகணம், குன்றுகள் பிளக்கும்! பாறைகள் சிதறிவிழும்! யானையின் காலால் தேய்க்கப்படும் எறும்புக்கூட்டத்தைப் போல்,

உமது வீரர்கள் நசுக்கப்படுவார்கள்! இதோ! பாரும்!

[அறிவானந்தர் ஒரு தண்டை எடுத்து மூன்றுமுறை ஆட்டுகிறார்.

குணளன் வெகு கவனத்துடன் எதிர்த்திசையைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.]

அமைச்:- குணளா! அதோ உன் அப்பா சைகை கொடுத்துவிட்டார், தெரிகிறதா!

[என்றதும், குணளன் நெருப்பை எடுத்து ஒரு திரியைப் பற்றவைக்கிறான். திரி எரிந்துகொண்டேபோய் வெடிக்கிறது. பெரிய பாறையொன்று வெடித்து விழுகிறது.]

மல்லநாட்டுப் படைத் தலைவன் பீதியுடன் அதைப் பார்க்கிறான்.]

அறிவா:- போர் மூண்டால், உன் படைகள் சிதறி, இருக்குமிடந் தெரியாமல் அழிந்து போகும்! இதை விடப் பலமான அழிவுச் சக்திகளை நான் அடக்கி வைத்திருக்கிறேன்! சண்டையா? சமாதானமா? நீயே முடிவு செய்துகொள்! நான் போகிறேன்!

[என்று வந்த வழியே நடக்கத் தொடங்குகிறார்.

வீரர்கள் பயந்து எட்ட நின்று வழி விடுகின்றனர்]

காட்சி 44 ஆ

[விக்ரமன், குணளன், அருளானந்தர் ஆகியோர் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அறிவானந்தர் வந்து சேர்கிறார்.

அருளா:- அதோ! மல்லநாட்டுப் போர்க்கொடி தாழ்ந்துவிட்டது! சமாதானக் கொடி உயர்கிறது!

குணா:- அப்பாடா! சண்டை நின்றுவிட்டது.

[விக்ரமன் உடைந்துபோன பாறைகளையும், அறிவானந்தரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புகிறான். அறிவானந்தர் புன்னகையுடன் பேச அருகில் வந்தும் ஏதும் பேசாமல் அருளானந்தருடன், ஒரு கோச் வண்டியில் ஏறிக்கொள்கிறான்.

அறிவானந்தர், குணளன் இன்னொரு வண்டியில் ஏறிக்கொள்கின்றனர்.]

காட்சி 45

[மக்கள் கூட்டம் ஆரவாரத்துடன் அறிவானந்தரை வரவேற்க வருகிறது

மலர்கள் தூவுகின்றனர்.

மாலைகள் போடுகின்றனர்.

மலைநாடு வாழ்க!

அறிவானந்தர் வாழ்க!

நாட்டைக் காப்பாற்றிய நல்லவர் வாழ்க!

[என்று வாழ்த்தொலி எழுப்புகின்றனர்.

முதலில் செல்லும் வண்டியில் விக்ரமனும் அருளானந்தரும் இருக்கின்றனர்.

விக்ரமனுக்கு ஒருவன் மாலை போடுகிறான். விக்ரமன் கோபத்துடன் மாலையைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு,

"வேகமாக ஓட்டு!" என்று சத்தம் போடுகிறான் வண்டி வேகமாகப் போகிறது.]

காட்சி 46

[அறிவானந்தரின் மாளிகை. அறிவானந்தருக்குப் போடப்பட்ட ஏராளமான மலர் மாலைகள் அங்கு குவிந்து கிடக்கின்றன.]

குணா:- மக்களெல்லாம் தெருக்களில் வந்து நிறைந்து விட்டார்கள்! தள்ளிக்கொண்டு வருவதற்குள் போதுமென்றாகிவிட்டது!

அறி:- இன்று ஆரவாரித்த அதே மக்கள்தான், அன்று கல்லை வீசி துரோகியெனத் தூற்றினார்கள் குணளா! அதைப்பற்றி அதிகம் நாம் பொருட்படுத்தக்கூடாது!

குணா:- முதலில் மக்கள் உங்களைத் தவருக நினைத்தார்கள்! சண்டையை நிறுத்தி சமானத்தை நிலவச் செய்ததும், பழைய மதிப்புடன் பாராட்டுகிறார்கள்!

அறி:- குணளா! நாம் விரைவில் இந்த இடத்தை

விட்டுப் புதிய மன்குடிசைக்குப் போகவேண்டியதுதான்!

திரு:- மறுபடியும் விக்ரமனிடமிருந்து தொல்லை வருமென்று நினைக்கிறீர்களா அப்பா!

அறி:- இராஜ உபசாரமும் வேண்டாம்; ராஜ தண்டனையும் தேவையில்லை. எங்கே திருமதி, மணிவண்ணன்?

என்றதும், திருமதி, குணாளன் ஆகியோரது பொலிந்த முகம், குன்றிப் போகிறது, திருமதி ஏக்கத்துடன் விம்மத் தொடங்குகிறாள்.

அறி:- என்ன திருமதி? ஏன்? விபரீதம் ஏதாவது நடந்து விட்டதா?

குணா:- (தலை குனிந்தபடி) இல்லை அப்பா! விபரீதம் இல்லை! நான்தான் அவனைத் துரத்திவிட்டேன்.

அறி:- அடமுட்டாளே! ஆராய்ச்சித் துறையில் அவன் எவ்வளவு முன்னேறி இருந்தான் தெரியுமா? துரத்திவிடும் அளவுக்கு என்ன தவறு செய்தான்? திருமதி அவனைத் துரத்த எப்படி அனுமதித்தாள்?

குணா:- தவறேதும் செய்யவில்லை அப்பா! தவறு செய்தவன் நான்தான்! தாங்கள் பிடிவாதமாகப் போருக்கு உதவி செய்ய முடியாது என்றதும், நீங்கள் எதிரிகளுக்குச் சாதகமாக இருக்கிறீர்கள் என்று எண்ணிவிட்டேன்! நாசப்பொடியைவிக்ரமனிடம்கொடுத்துவிட முடிவுசெய்தேன். மணிவண்ணன் மறுத்தான்! மல்லநாட்டு ஒன்றன் நீ என்று தூற்றினேன்! மனம் பொருமல் குமுறி அழுதான்...

அறி:- அடப்பாவி! எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்துவிட்டாய்? என் இலட்சியங்களை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டதற்காக அவனுக்குத் தண்டனையா? விக்ரமனிவிட கொடியவனடா நீ! குணாளா, கொடியவன் நீ.

குணா:- உண்மைதான் அப்பா! மணிவண்ணனுக்குக் கொடுமைதான் இழைத்துவிட்டேன்!

திருமதி தேம்பிக் கொண்டிருப்பதைப்பார்த்து—

அறி:- அழாதே திருமதி! எங்கிருந்தாலும் அவனைத் தேடிப்பிடித்து அழைத்து வருகிறேன்...

குணா:- நான் மணிவண்ணனுக்குக் கொடுமை செய்தேன்! ஆனால் அப்பா, யாரோ நமக்கு மிகப்பெரிய தொரு கொடுமையைச் செய்திருக்கிறார்கள்!

அறி:- என்ன உளறுகிறாய் குணாளா?

குணா:- உளரவில்லை அப்பா, உண்மையைச் சொல்கிறேன்!

அறி:- என்ன அந்த பெரிய உண்மை?

குணா:- நம்முடைய ஆராய்ச்சிக் குறிப்பேட்டைக் காணோம்!

அறி:- (பதறியபடி) குறிப்பேட்டையே காணோமா?, (தனக்குள் யோசித்தபடி) அன்று, நாசப்பொடி செய்யும் குறிப்பு மட்டும் காணமற்போனது! இன்று, சுவடி முழுவதையும் காணோம்! யார் இதனைச் செய்திருக்க முடியும்?

என்று நினைத்துக்கொண்டே, தான் அரண்மனைக்குச் செல்லும்முன், குறிப்பேட்டை வைத்த இடத்தில் சென்று, அதனைத் தேடுகிறார். அது, அவர் வைத்த இடத்திலேயே இருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்தவராய்.....

குறிப்பேடு இருக்கிறதே குணாளா!

என்று எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் இருக்குமிடத்துக்கு வருகிறார்.

குணா:- (மகிழ்வோடு) எங்கே அப்பா இருந்தது?

அறி:- நான் வைத்த இடத்தில்தான் இருந்தது.

குணா:- நீங்கள் வைத்த இடத்திலா? அப்படியானால் நீங்கள் இதை எடுத்தீர்களா அப்பா?

அறி:- ஆம் குணாளா! அரண்மனைக்குச் சென்ற அன்று, அதனை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்!

குணா:- நான் பயந்தே போய்விட்டேன் அப்பா! சதிகாரர்கள் நம் அறிவாலயத்துக்குள்ளேயே புகுந்து விட்டார்களோ என்று அஞ்சினேன்!

அறி:- இதுபற்றி அப்போதே நீ என்னிடம் கேட்டிருக்கலாமே!

குணா:- கேட்டிருக்கலாம்! சரியான மனநிலையில் நீங்கள் இல்லையேயென்று.....

அறி:- பைத்தியக்காரப் பிள்ளை நீ!

குணா:- மன்னித்து விடுங்கள் அப்பா! உங்கள் மீதே கூட நான் சந்தேகப்பட்டேன்! இவ்வளவு தூரம் கேட்டும் திருநாட்டுக்கு நீங்கள் உதவி தரமுடியாது என்றதும், மல்லநாட்டோடு உங்களையும் இணைத்து.....

அறி:- (சிரித்துக்கொண்டு) ஊரே அப்படிச் சொல்லிவிட்ட பிறகு, நீ சொல்ல நினைத்ததில் நான் குறை காணமுடியுமா குணாளா?

குணா:- மாதவன், மணிவண்ணன்.....

அறி:- எண்ணத்தில் வந்த எல்லாரிடமும் உன் சந்தேகம் பாய்ந்திருக்குமே! குணாளா, தீர்மானமாக ஒன்றில் தெளிவுபெறும்வரை, யார்மீதும் களங்கம் காணமுயலக்கூடாது! உனக்குத் தெரியுமா, குணாளா? இந்தக் குறிப்பேட்டில் சில பகுதிகள் உணமையிலேயே களவு போயிருக்கின்றன. யார் யார் இப்படிச் செய்திருக்க முடியும் என்று எண்ணிப்பார்த்தேன்! மறுகணமே, சிறைவாசம் கிடைத்தது!

குணா:- (திடுக்கிட்டு) என்ன சொல்கிறீர்கள் அப்பா! சில பகுதிகள் திருட்டுப் போயுள்ளனவா?

அறி:- (குறிப்பேட்டைக் கொடுத்து) ஆமாம் குணாளா, நாசப்பொடி தயாரிக்கும் குறிப்புக்களைக்காணோம்!

குணா:- (வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு) யாருடைய வேலையாக இருக்கும் அப்பா?

[என்கிறபோது மணிவண்ணன் வருகிறான்.]

மணி:- (வந்துகொண்டே) நான் சொல்கிறேன்—நாசப்பொடி செய்யும் குறிப்பேடு மட்டுமல்ல; நாசப்பொடியும்கூட களவுபோய் இருக்கிறது. தீப்பொருளும் திருட்டுப்போயிருக்கிறது.

அறி:- வா! மணிவண்ணா! நாசப்பொடியும், தீப்பொருளுமா?

குணா:- கோபம் குறைந்துவிட்டதா மணிவண்ணா! உன் இலட்சியம்தான் வெற்றிகண்டது என்று தெரியுமா?

அறி:- எனக்குத் தெரியும் குணாளா, மணிவண்ணனைப் பற்றி!

மணி:- ஐயா! திருடியவனும், திருடுவதற்குக் காரண

மாயிருந்தவளும், இந்த உலகத்தை விட்டே போய்விட்டார்கள்!

குணு:- என்ன! கொலைசெய்துவிட்டாயா மணிவண்ணு!

மணி:- (சிரித்துக்கொண்டே) குற்றவாளிகள் எந்த வடிவத்திலாவது தண்டிக்கப்பட்டுக் கொண்டு தானிக்கிறார்கள். நீதி தூங்கிப்போய் விட்டால், உலகம் ஒழிந்துபோக வேண்டியதுதானே!

அறி:- மணிவண்ணு, திருடியவர்கள் யார் என்கிறாய் நீ?

மணி:- மாதவன் திருடினானும்; மாலதி அதற்குத் தூண்டினாளாம்!

குணு:- என்ன மாதவனு?

அறி:- பைத்தியக்காரன்!

மணி:- மாதவனுக்கும், மாலதிக்கும் அந்தத் திருட்டு காரணமாக மனவேறுபாடு ஏற்பட்டு, மாலதி, மாதவன்மீதேநாசப்பொடியைத் தூவி விட்டாளாம் பாவம்! அந்த ஆத்திரத்தில் அவன், அவளைக் கொலை செய்துவிட்டானும்!

அறி:- நம் நாசப்பொடி இருவரது சாவுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது! மணிவண்ணு! மாதவனுக்கு மாற்றுப் பொடி போட்டாயா?

மணி:- மன்னிக்கவேண்டும்! எவ்வளவோ முயன்றேன் முடியவில்லை.

குணு:- மணிவண்ணனுக்குத்தான் கோபம் வந்து விட்டதே அப்பா. உடனே இங்கு வந்து மாற்றுப் பொடி எடுத்துக்கொண்டால் மதிப்புக் குறைந்து விடாதா?

திரு:- பின்னென்ன! நீங்கள் போ என்றதும் போக வேண்டும்; வா என்றதும் வரவேண்டுமோ?

அறி:- சரிசரி...அதற்காக நீங்கள் இன்னொரு போரை ஆரம்பித்துவிடாதீர்கள்!

[மணிவண்ணன் கிழித்தெடுக்கப் பட்ட குறிப்புக்களைக் கொடுத்து...]

மணி: நான் அப்போது போகாமலிருந்திருந்தால் அந்த நாசப்பொடி, விக்ரமன் கையில் சேர்ந்திருக்கக் வேளை கூடும் தெரியுமா?

குணு:- குறும்புக்காரன் நீ மணிவண்ணு!

திரு:- அண்ணு, பின்னே உங்களைப்போல் இருக்க வேண்டுமா?

குணு:- அவனைச் சொன்னால், திருமதிக்கு வருகிற கோபத்தைப் பாருங்கப்பா!

அறி:- இருக்காதா பின்னே! அவளுடைய 'அவர்'டா அவன்! மறுபடியும் கோபம் வருவதற்குள் காலுக்கு விலங்கு போட்டுவிட வேண்டும்!

[என்று குறும்பாகப் பார்க்கிறார். மணிவண்ணனும் குறும்பாக அவளைப் பார்க்கிறான். அவள் தலைகுனிகிறாள்.]

காட்சி 47

[ஆய்வுக் கூடத்தின் ஒரு பகுதியில் மணமேடை அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மணக்கோலத்தில் மணிவண்ணனும், திருமதியும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

[அறிவானந்தர், மணமக்களுக்கு

மாலைகள் எடுத்துக் கொடுக்கிறார். மாலை அணிந்துகொண்டு, மணமக்கள், அறிவானந்தரின் கால்களில் விழுந்து வணங்குகின்றனர்.

அவர்களை ஆசீர்வதித்து, தூக்கி நிறுத்தி—]

அறி:- இன்றுபோல் என்றும் இன்பம் நிறைந்திருக்க மாறு நீங்கள் இல்லறத்தை நடத்திச் செல்ல வேண்டும். வாழ்க்கையினைப் பூந்தோட்ட மென்பவரும் இருக்கிறார்கள். முட்புதர் என்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவரவரும் தத்தம் அனுபவங்களைக் கொண்டுதான் அப்படிச் சொல்லி இருக்க வேண்டும். இந்த வேறுபாடுகள் எல்லாம் மிருகங்களுக்கிடையே இல்லையென்று நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பிரச்னைகளை உருவாக்கவோ அல்லது பிரச்னைகளுக்கு ஈடு கொடுக்கவோ வேண்டிய நிலைமைகள் மிருகங்களுக்கில்லை. இதனால் மனிதர்களைவிட மிருகங்கள் சிறந்தவையாகத் தோன்றுகின்றன ஏற்றப் போற்றிய வாய்களே தூற்றி இகழவும் முடியும் என்பது மனிதர்களது நாவிற்கிருக்கும் சிறப்புக்களில் ஒன்று. மிருகங்கள் அப்படியில்லை. பேராசை கிடையாது, பசித்தால் புசிக்கின்றன; காலம் வந்தால் சாகின்றன. உணவுக்காகப் போராட்டங்கள் இல்லை. காதலுக்காகப் போர்க்களங்களைச் சந்திப்பதில்லை. மனித சமுதாயம், தன் மாண்பினை இழந்துகொண்

டிருக்கிறது என்பது பற்றி, மனிதர்கள் எல்லாம் கூடிப் பேசி, ஒரு முடிவெடுத்தால் நல்லது, அப் போதும் அந்த மனிதர்களால் நல்லதோர்முடிவை நாட்டுக்குத் தர முடியுமோ என்னவோ! மதிப்பு என்பது எந்த நாளும், எந்த வொருவரிடமிருந்தும் கேட்டுப் பெறுவதல்ல; தானாக வந்தடைவது அது. தகுதியால், மற்றவர்களால் வழங்கப்படுவது அது. கேட்டுப் பெறுபவர்களாக மக்கள் கூட்டம் மாறிக்கொண்டிருக்கிற நிலைமை மாற்றப்பட வேண்டும். ஆழ்கடலில் காற்றுக்கும் புயலுக்கும் இடையே சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையோடுகூட வாழ்க்கையினை உவமித்திருக் கிறார்கள். காற்றடிக்கும், புயல் வீசும் என்பதெல் லாம் கண்டறியப்பட்டு, எச்சரிக்கை நடவடிக்கை யால், மீகாமி கட்டில், கலம் செலுத்தும்போது, எதிர்ப்படும் பேராபத்துக்களைச் சமாளித்துவிடு வான். பூந்தோட்டமாகக் கருதினாலும், புதர்க் காடாகக் கருதினாலும், அமைத்துக் கொள்கிற வழி முறைகளை யொட்டி வாழ்க்கை அமையு மென்று சொல்லிவிட வேண்டியது என் கடமை! மரத்தை வெட்டிவிட்டு, களைத்துப்போன நிலை யில், இன்னோர் மரத்தடியிலிருந்து—அந்த மரத் தின் நிழலிலிருந்து மனிதன் ஓய்வெடுக்கிறான்; களைப்பாறுகிறான். நிழல் தரும் மரம், அவனைப் புறக்கணிப்பதில்லை; நம் இனத்தை அழித்தவன் ஆயிற்றே என்று அவனுக்கு நிழல் தர மறுத்து விடுவதில்லை. ஓய்வெடுத்த பின்—களைப்பு நீங்கிய பின், நிழல் கொடுத்த மரத்தையேகூட மனிதன் வெட்டிச் சாய்ப்பான். இதுபோல் கேடு தந்தவர் கட்டுக்கூட, கேடு நினையாமல் நிழல் கொடுக்கும் மரம்போல் நீங்கள் பல்லாண்டுக் காலம் வளம் பல பெற்று வாழவேண்டும்.

[என்று வாழ்த்துகிறார். காதலர்கள் தனித்து விடப்படுகின்றனர்.]

காட்சி 48

திருநாட்டு அரண்மனை. ஆத்திரத் தோடு விக்கிரமன், அறிவானந்தரை விசாரணை நடத்துகிறான்.

விக்ரமன்:- அறிவானந்தரே, அறிவியல் அறிஞர் என்று வாயாரப் புகழ்ந்தேன். ஆராய்ச்சி வல்லுநர் என்று அகமகிழ்ந்தேன்! அரை நொடியில், அந்த எண்ணங்கள் தவருனவை என்றுக்கிவிட்டீர். திருநாட்டுக்கு இவ்வளவு பெரிய துரோகத்தைச் செய்ய எப்படி ஐயா உம்மால் முடிந்தது?

அறி:- பாதுகாவலரே! பதட்டத்துடன் பேசுகிறீர். பக்குவமறியாத குழந்தையைப்போல் கேள்வி கேட்கிறீர். பயங்கரமான குற்றம் சுமத்துகிறீர். குற்றச்சாட்டு என்ன? அதைக் கூறுங்கள்.

விக்:- நீர் திருநாட்டுக்குச் செய்த துரோகம் என்ன வென்று, நான் கூறித்தான் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமா? நெஞ்சு நிரம்பிய வஞ்சம், உனது நினைவுக்குக் கொண்டுவர மறுக்கிறதா?

அறி:- விக்கிரமா! உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பதால் எதையும் பேசலாம்; உயர்ந்தவர் பார்வையில் இருப்பதால் எதையும் செய்யலாம் என்ற இழி வான எண்ணம், உன்னை இப்படிப் பேசவைக் கிறதுபோலும்! துரோகி என்றும், வஞ்சகன் என்றும் பேசுவதைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் அளி வுக்கு எனக்கு மனப்பக்குவம் இல்லை, கோபம் கொடிது என்றாலும், கோபமே கொள்ளாமலிருப் பதும் கொடிதாகிவிடக்கூடும்! கூறு, குற்றம் என்ன என்பதை!

விக்:- ஓ, செவிகுளிரக் கேட்கவேண்டுமோ அந்த சிந்து பைரவியை! கேளுங்கள். நீர் மல்ல நாட்டு ஒற்றன் என்று நம்பகமான இடத்திலிருந்து தகவல் வந்திருக்கிறது. மல்ல நாட்டானுடன், ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, அவன் படைகளைத் திருப்பி அனுப்பினீர் என்ற உண்மை கிடைத்திருக்கிறது. மல்ல நாட்டுக்காகவே, நீர் உமது ஆராய்ச்சிக் களைச் செய்துகொண்டிருப்பதாகச் செய்திகள் கிடைத்துள்ளன! அதன் காரணமாகவே, ஆராய்ச்சி இரகசியங்களையும் ஆராய்ச்சிப் பொருள்களையும் திருநாட்டுக்குத் தர மறுத்து வந்திருக்கிறீர்!

அறி:- (மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு) விக்ரமா, தடித்த உன் வார்த்தை கோவைகளால் தவறு செய்து கொண்டிருக்கிறாய்!

விக்ர:- உண்மைதான்! தரப்பட்ட தகுதிகள் அனைத்தும் தவருனவை என்பதற்குச் சான்றாக—அறிவானந் தரே, உம் மகளையே மல்லநாட்டான் ஒருவனுக்கு மண முடித்துத் தந்திருக்கிறீர்!

அறி:- (உரத்தக் குரலில்) விக்ரமா! அது என் சொந்த விஷயம்!

விக்ர:- சொந்த விஷயம்தான்! மல்ல நாட்டோடு ஒப் பந்தம் செய்து கொண்டதும் சொந்த விஷயம் தான்! ஆராய்ச்சிகளை நடத்தி வருவதும் சொந்த விஷயம்தான்!

அறி:- விக்ரமா! மீண்டும் மீண்டும் என்னைத் துரோகி! வஞ்சகன்!! என்று கூறிக்கூறி, உண்மையாக்கி விடப்பார்க்கிறாய். உன் குற்றச் சாட்டுகளை மறுக் கிறேன். ஆதாரம் காட்டிப் பேசுவது அரசியலார் கடமை!

விக்ர:- நான் சொல்லுகிறேன்! நீர் திருநாட்டுக்குத் துரோகி! மல்ல நாட்டு ஒற்றன்! மறுக்கிறீரா? மறுப்பதற்கும், அல்லவென்று நிரூபித்துக் கொள்வ தற்கும் உமக்குச் சந்தர்ப்பம் தருகிறேன்! கூறுங் கள் உமது ஆராய்ச்சி இரகசியத்தை, திருநாடு தெரிந்துகொள்ளும்படிக் கூறுங்கள்!

அறி:- விக்ரமா! பகைவருக்கும் அருள்பாலிக்கவேண்டும் என்ற பண்பினைப் பரப்பப் பாடுபடுபவன் நான். குற்றச்சாட்டுகளால் என் குணத்தை மாற்றமுயல் கிறாய். துரோகி! வஞ்சகன்! மோசக்காரன்! என்ற வரிசையில் உனக்குத் தெரிந்த வார்த்தைகளை அடுக்கிக்காட்டு! பொறுத்துக்கொள்ள முயல் கிறேன். இரகசியத்தை மட்டும் சொல்லமாட் டேன்!

விக்ர:- நாசப்பொடியின் இரகசியத்தைச் சொல்லாத வரையில் நீர் தேசத் துரோகிதான்! மல்லநாட்டு ஒற்றர்தான்! இந்தக் குற்றத்துக்கான தண்டனை என்ன தெரியுமா?

அறி:- அறிவேன் விக்ரமா! அறிவேன்! மரண தண் டனையைவிடக் கொடுமையான ஒன்றை உன்னால் கொடுக்கமுடியாது என்பதையும் அறிவேன்! ஆணவம் மிகுந்த உன் அகந்தை ஆட்சியில்

அணு அணுவாகச் சாவதைவிட, விக்ரமா, மரண தண்டனையே மேல்! நிறைவேற்றிக்கொள் உன் ஆசையை!

விக்ர:- (கைகளைத் தட்டி) யாரங்கே?

வீரர்கள் இருவர் வருகின்றனர்.

இந்த தேசத் துரோகியை இழுத்துச் சென்று பாதாளச்சிறையில்பூட்டுங்கள். பட்டினிபோட்டு, இவன் கொட்டத்தைக் குறையுங்கள்! இம், இழுத்துச் செல்லுங்கள்!

[என்றதும் கெம்பீரமாக நின்று விக்ரமனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, வீரர்களுக்கு முன்னே நடக்கிறார். வீரர்கள் அவரைத் தொடர்கின்றனர்.]

காட்சி 49

[குணாளன், ஆய்வுக் கூடத்தில் அமர்ந்து குறிப்புக்களைப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அருகே சோதனைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறான் மணிவண்ணன், மணிவண்ணனுக்கு உதவியாக அவன் கேட்கும் பொருட்களை எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டும், விளக்கமளித்துக்கொண்டும் இருக்கிறாள் திருமதி.

மணிவண்ணன் பல்வேறுபட்ட சோதனைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவும், ஒன்றோடு ஒன்றாகவும், ஒன்றில் ஒன்றைக் கலந்தும் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு குப்பியில் சில திரவங்களையும், சில திடப் பொருள்களையும் கலந்து, இன்னொரு குப்பியில் போட்டு, வேறு சில திரவங்களைக் கலக்குகிறான். குபுபென்று பற்றி எரியத் தொடங்குகிறது, திருமதி பயந்து நடுங்குகிறாள். குணாளன் எச்சரிக்கை செய்து, ஒரு திரவத்தின் பெயரைப் படித்துக் காட்டி, ஒரு அளவையும் கூறி, அதில் கலக்கும்படிக் கூறுகிறான். அவ்வாறே செய்கிறான் மணிவண்ணன். தீ படங்கி, குப்பியிலிருந்து புகையத் தொடங்கி, சில வினாடிகளில் அதுவும் மறைகிறது. குப்பியின் அடியில் ஒருவகை வெள்ளிய தூள் தேங்கி நிற்கிறது. திரவங்கள் ஏதுமில்லை. அதைக் கண்டதும் சந்தோஷ ஆரவாரத்தால் குதூகலித்து]

திரு:- பசிப் பிணியைப் போக்கும் மருந்து என்று அப்பா கூறி வந்தது...

குணு:- இதைத்தான் திருமதி, இதைத்தான் இதைக் கண்டுபிடிக்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் தான் இரணப் பொடி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; தீப்பொருள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது!

திரு:- அப்பாவிடம் தெரிவிக்க வேண்டுமே அண்ணு! காலையில் அரண்மனைக்குப் போனவரை, இது வரையில் காணோமே!

குணு:- எல்லோருமே போய் இந்த வெற்றி பற்றி அங்கேயே கூறுவோம். திருமதி! மணிவண்ணு, புறப்படுங்கள்!

என்றதும் மூவரும் புறப்படுகின்றனர். அப்போது ஒருவன் அலறியபடி ஓடி வந்து]

வந்த:- (பதட்டத்துடன்) மோசம்! கொலை! படுகொலை! என்று அலறி அழத்தொடங்குகிறான்.

குணு:- என்ன (பரபரப்படைந்து) என்ன? யார் நீ? என்ன உளறுகிறாய்?

வந்தவன்:- ஐயோ! அறிவானந்தரைக் கொன்றுவிட்டான் விக்ரமன்! கொலை செய்துவிட்டான் அந்தப் பாவி!

[மணிவண்ணன் ஆத்திரமடைந்து அவனது கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்து-]

மணி:- என்ன பிதற்றுகிறாய்? யார் நீ?

வந்:- பிதற்றவில்லை ஐயா! அரண்மனையில் அறிவானந்தரைக் கைது செய்து, பாதாளச் சிறையிலடைத்துப் பட்டினி போடும்படிக் கட்டளையிட்டான் விக்ரமன்! அதுகூட அவனுக்குப் பொறுக்கவில்லை; சிறைக்கூடத்துக்கே போய் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டான்! நான் கண்ணாலேயே பார்த்தேன்! சிறைக் காவலன் ஐயா நான!

[என்றதும் திருமதி "அப்பா!" என்று அலறி மூர்ச்சித்து விழுகிறாள். குணாளன் மூச்சற்று, திகைத்துநிற்கிறான்.]

மணி:- முட்டாளே! எவ்வளவு சந்தோஷமான செய்தியுடன் இருந்தோம்! சாவோலையுடன் வந்திருக்கிறாயே! அறிவானந்தர் வெற்றி பெற்றுவிட்டாரடா! வெற்றி பெற்றுவிட்டார்! அறிவானந்தரது பசிப் பிணி மருத்துவம் வெற்றி பெற்றுவிட்டது! இந்த இன்பச் செய்தியை, அவர் செவியில் சேர்ப்பதற்கு முன், எங்களைக் கொன்று போட்டு விட்டாயே, கொடியவனே!

[என்று மீண்டும் அவனை அடிக்கப் போகிறான். அதற்குள் நிதானம் வந்தவனாக.....]

நீ என்ன செய்வாய்! ஓலை கொண்டு வந்தவன் நீ... உண்மையைச் சொல்! அறிவானந்தர் கொலை செய்யப்பட்டதாக விக்ரமன் அறிவிக்கச் சொன்னானா? அறிவிக்க வந்தாயா நீ!

[என்று அவன் தோள்களைப் பிடித்து உலுக்குகிறான். அவன் பயந்து நடுங்குகிறான். அதற்குள் குணாளன் வெறி பிடித்தவனைப்போல் ஓடத் தொடங்குகிறான். மணிவண்ணன் அவனைத் தொடர்ந்து "குணாளா, குணாளா!" என்றழைத்துக் கொண்டே ஓடுகிறான்.]

காட்சி 50

தெரு வீதிகளில் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று அறிவானந்தர் விக்ரமனால் கொலை செய்யப்பட்டுவிட்ட செய்தியைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

செய்தியைக் கேட்ட மக்கள் ஆத்திரமடைந்து அரண்மனைப்பக்கம் ஓடுகிறார்கள். தகுநகரே திரண்டு அரண்மனையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

திருமுடியாரின், போலிப் புரட்டைப் பொசுக்கிக் காட்டிய புகழ் பேசப்படுகிறது. மல்லநாட்டுப் போரை சத்தியின்றி, ரத்த

மின்றி முடித்துக்கொடுத்த பேராற்றல் பற்றிப் பேசப்படுகிறது.

நாசப்பொடியை, விக்ரமனுக்குக் கொடுக்க மறந்த செய்திகேட்டு அவரைத் துரோகியெனத் தூற்றியவர்கள் எல்லாம், போர் ஏற்படாமல் தடுத்தாட்கொண்ட நிகழ்ச்சியால் உள்ளம் குன்றியவர்களானாலும், கொலைச்செய்தி கேட்டு, ஆத்திரத்தோடு அரண்மனைப் பக்கம் ஓடுகின்றனர்.

குணாளன் ஓடிவருகிறான். பின்னால் மணிவண்ணன் வருகிறான். அரண்மனைக் கூரையில் வீரன் ஒருவன் உடைவாளுடன் வந்துகொண்டிருக்கிறான். அவனைக்கண்ட குணாளன், அவனை ஒரே அடியில் வீழ்த்தி விட்டு, உடை வாளைப் பறித்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குள் நுழைகிறான். கூட்டமும் வாயிலில் வந்து நிற்கிறது.

உடை வாளுடன் உள்ளே நுழைந்த குணாளனைத் தடுக்கிறார்கள் சில வீரர்கள். எதிர்ப்பட்டவர்களையெல்லாம் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு உள்ளே நுழைகிறான் குணாளன். மன்னன் குமாரவேலனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான் விக்ரமன்.

விக்:- மன்னா! மருதூரானின் அச்சுறுத்தலைச் சமாளிக்கவே அறிவானந்தரிடம் மீண்டும் நாசப்பொடியைக் கேட்டேன். மறுத்துவிட்டார். மறுத்தது மட்டுமல்ல, திருநாட்டையே இழிவு படுத்திப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார், பெற்றதாயைவிட, பிறந்த பொன்னாட்டைப் பெரிதெனப் பேணுபவன் நான். பொறுக்கமுடியவில்லை. ஆத்திரத்தில் அவர்மீது கூர்வாளைப் பாய்ச்சிவிட்டேன்.

குமார:- கொலை செய்து விட்டேன்; அவர் குடியைக் கெடுத்துவிட்டேன் என்று கூறுங்கள் பாதுகாவலரே!

விக்:- மன்னர் கூறுவது.....

குமார:- விக்ரமருக்கு மமதை அளவு கடந்து விட்டதென்று!

[வீரன் ஒருவன் ஓடிவந்து]

வீரன்:- (மன்னனை வணங்கி) அரசே! மக்கள்கூட்டம் அரண்மனைவாயிலை அடைத்துக்கொண்டு நிற்கிறது! குணாளனும் உடைவாளுடன் வந்துகொண்டிருக்கிறான். 'விக்ரமன் ஒழிக' 'அறிவானந்தரைக் கொலை செய்த கொடியவனைக் கூறுபோடுவோம்' என்று குரல் கொடுக்கிறார்கள்.

விக்ர:- வேழப்படையைத் திறந்துவிட்டு விரட்டச் சொல், அந்த வீணர்களை! போ!

[குணாளன் வந்து நின்று]

குணா:- அது தேவையில்லை விக்ரமரே! வேழமென வந்திருக்கிறேன் நான். என் தந்தை ஏன் கொலை செய்யப்பட்டார் கூறுங்கள் முதலில்!

விக்ர:- (ஆணவத்தோடு) தேசத் துரோகிகளுக்கு மரண தண்டனை யளிப்பது ராஜநீதி!

குணா:- இழிவின் தலைமகனே! என்ன துரோகம் செய்தார் என் தந்தை?

விக்:- நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தார்.

குணா:- துண்டித்து விடுவேன் உன் நாவை! தூர்த்தனே! எனவிலும் துரோகம் பற்றி கருதாதவரடா என் தந்தை!

விக்:- துரோகியின் மகனுக்கு நாவும் நீளம்தான்!

[என்று தன் உடைவாளை உருவிக் கொண்டு]

முட்டாளே! அப்பன் சென்ற இடத்துக்கே அனுப்புகிறேன் உன்னையும்!

[என்று வாளை ஓங்குகிறான்.]

குமார:- தளபதியாரே! நிறுத்துங்கள்!

விக்:- இல்லை மன்னா! அப்பனுக்கு ஆதரவாக வரும் இவனும் ஒரு துரோகிதான். ஒழித்துவிட வேண்டியதுதான் இவனையும்!

குமார:- விக்கிரமரே! விபரீதங்களை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கிறீர். உமது விளையாட்டு திருநாட்டுக்குத் தீங்குண்டாக்கும்.

விக்:- தீங்கல்ல மன்னா, திருவுண்டாக்கப் போகிறது பாருங்கள்!

[என்று வாளை ஓங்குகிறான், குணாளனைத் தாக்க. கூட்டம் உள்ளே நுழைந்துவிடுகிறது. வெறி உணர்ச்சியில் வீழ்ந்துபட்டவனைத் துடிக்கிறான் விக்ரமன். குணாளனும் அவனைத் தாக்க முனைகிறான். வாட்போர் புரிந்து கொண்டே, விக்ரமனை கூட்டத்தின் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு வந்துவிடுகிறான். கூட்டமும்விக்ரமனைதாக்குகிறது. நிலைகுலைந்து கீழே சாய்கிறான் விக்ரமன். கூட்டம் அவனைக் கொன்றுபோடுகிறது. கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகிக்கிறான் மணிவண்ணன்]

குமார:- பேரன்புக் குரிய குடிமக்களே! என் முன்னிலையிலேயே இவ்வளவு பெரிய கொடுமையைச் செய்துவிட்டீர்கள். அறிவானந்தர் கொலை செய்யப்பட்டதுபற்றி நானும் வருந்தத்தான் செய்கிறேன்...

[மணிவண்ணன் குறுக்கிட்டு...]

மணி:- அரசே! அந்திக்கு இடம் கொடுத்துவிட்ட அற்பத் தனம், விக்ரமனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. அறிவின் ஆற்றலை, அழிவின் ஆற்றலோடு இணைத்துப் பார்த்து இறுமாப்புக் கொண்டான் விக்ரமன். அதன் விளைவு இது...

குமார:- ஆனாலும்.....

குணு:- அக்ரமக்காரன் அழிக்கப்படுவதிலே, ஆனாலும் என்பதற்குப் பொருளில்லை மன்னு! ஆகவே என்று கூறி இருக்கவேண்டும்.

மணி:- அரசே! அறிவானந்தரின் ஆராய்ச்சி வெற்றி கண்டது. இல்லாதார் ஏற்றம் பெறவும், வறட்சி வளமை காணவுமான நிலையை இனி ஏற்படுத்த முடியும்! என்ற இன்பச் செய்தியை அறிவானந்தருக்கு அறிவிக்க ஓடோடி வந்தோம்! அத்தற்குள்...

குமார:- என்ன! ஆராய்ச்சி வெற்றி கண்டதா? கவலைக் கிடையே மகிழ்ச்சியடைகிறேன் குணுளா!

குணு:- மகிழ வேண்டிய என் தந்தையை மதோன்மத்தன் கொலைசெய்து விட்டானே மன்னு!

குமா:- உங்கள் வெற்றியின் மூலம் அறிவானந்தர் சாகமாட்டார். காலமெலாம் அவர் பெயர் நிலைவில் நிற்கும்.

[என்றதும் மக்கள் கூட்டம்]

அறிவானந்தர் வாழ்க!

குமாரவேலர் வாழ்க!

குணுளன் வாழ்க!

மணிவண்ணன் வாழ்க!

[என்று வாழ்த்தத் தொடங்குகிறது.]

குமார:- உங்கள் வாழ்த்துக்களுக்கு நன்றி. திருநாட்டு அரசியலைத் தீய நோக்கத்துக்கு ஆக்கிக்கொண்ட தீயவனை வீழ்த்திவிட்டீர்கள், அறிவானந்தரின் வெற்றி, இனி உங்களை நல்வழியில் நடத்திச் செல்லட்டும். அறிவே வலிமை மிக்கது என்பதை அகிலத்துக்கு எடுத்துக் காட்டிவிட்ட அறிவானந்தரின் அறிவே இனி திருநாட்டை ஆட்சி புரியட்டும்!

குணு:- கூடாது மன்னு! உங்கள் குலம்செழிக்க எங்கள் ஆராய்ச்சி துணை நிற்கும்.

மணி:- அழிவுச் சக்திக்கே இனி வேலை இல்லை அரசே- ஆக்கச்சக்தி இனி அரசோச்சும்!

குமார:- பேரன்பு கொண்டு பேசுகிறீர்கள்; பெரிதும் மகிழ்கிறேன். ஆனாலும் என் அருமை குடிமக்களே எனக்கு அமைதி வேண்டும்; அரசியல் அலையில் அலைக்கழிக்கப்பட என் நெஞ்சம் இனியும் இடந்தராது! குணுளனும் மணிவண்ணனும்.....

[என்கிறபோது திருமதியும் அங்கு ஓடிவந்து நிற்கிறாள். விக்ரமன் வீழ்த்தப்பட்டுக் கிடப்பது கண்டு விரிந்த விழியுடன் பார்க்கிறாள், அரசரின் பேச்சு இன்பத் தேனைப் பாய்கிறது அவள் செவியில்.]

இந்த நாட்டை இனி ஆட்சி புரியட்டும்!

[என்றதும் திருமதி உணர்ச்சி மிக்கவளாக]

திரு:- குமாரவேலர் வாழ்க!

[என்று குரல் கொடுக்கிறாள். கூட்டம் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்கிறது, அவள் நாணத்துடன் மணிவண்ணன் பக்கம் வந்து நின்று கொள்கிறாள்]

குணு:- கூடாது அரசே! நீங்கள் பதவி துறக்கக் கூடாது! மக்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள்!

மணி:- நாங்களும் அனுமதிக்கமாட்டோம்!

குமா:- நல்லது! உங்கள் அனைவரது ஒத்துழைப்பும் திருநாட்டுக்குச் சேரட்டும்! இன்று முதல் திருநாட்டுக்கு என்று ஓர் மன்னன் இல்லை. மக்களே அரசர்கள். மக்களே அமைச்சர்கள், மக்களது விருப்பு வெறுப்புக்களே இந்நாட்டு சட்டங்கள், திட்டங்கள்! குணுளரே, நீங்கள் அறிவானந்தரின் சார்பில் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுங்கள்—பாதுகாவலராக!

[என்றதும் "குணுளன் வாழ்க" என்ற குரல் விண் எட்டுகிறது.]

எப்போதும்போல் மணிவண்ணன் இன்னும் புதிய ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடட்டும்!

[என்றதும் "மணிவண்ணன் வாழ்க" என்ற வாழ்த்து எழுந்து அடங்குகிறது. திருமதி, குறும்புடன் பார்க்கிறாள் மணிவண்ணனை.

மணிவண்ணனும், குணுளனும், திருமதியும் மன்னரை வணங்குகின்றனர்.]

குமார:- (கூட்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டி) வணங்கப்பட வேண்டியவர்கள் மக்கள்! நாமெல்லாம் அவர்களை வணங்குவோம்! திருநாட்டின் ஒளியாக. இன்ப ஒளியாக இருப்பவர்கள் மக்கள்! நாடும், மக்களும் நாளெல்லாம் திகழ்க்கட்டும் அறிவானந்தரின் அறிவு ஒளியில்! இன்ப ஒளியில்!

[என்று கூட்டத்தை நோக்கி கைகூப்புகிறான் குமாரவேலன்.]

"குமாரவேலர் வாழ்க!"

[என்ற குரல் விண் எட்டுகிறது. மக்கள் விழிகளில் "இன்பஒளி" பரவத் தொடங்குகிறது.]

[முற்றும்]

"காஞ்சி"

மலர் 6

இதழ் 25, 26, 27, 28, 29

பொங்கல் மலர் அலுவல்களை முன்னிட்டு கடந்த 4—1—70ம் நாளைய இதழ் வெளிவரவில்லை. 11—1—70ம் நாளைய இதழ் பொங்கல் மலராக வெளிவருகிறது. பொங்கல் விழாவை முன்னிட்டு அடுத்த இரு கிழமைகளுக்கு அலுவலகத்துக்கு விடுமுறை என்பதை எல்லா விற்பனையாளர்களுக்கும், நூலகங்களுக்கும் சந்தாதாரர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

—உரிமையாளர்

நாட்டில் எத்தனை எத்தனையோ விழாக்கள் கொண்டாடப் படுகின்றன. பண்டிகைகளும் பல நடைபெற்று வருகின்றன. இவைகளில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில்தான் அறிவுடைமை கொண்ட விழாக்களாகவும், மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்றம் அளிக்கக் கூடியதாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. அவைகளில் தமிழர் திருநாள்—உழவர் பெருநாள் தகை சிறந்து விளங்குகிறது என்று கூறின் மிகையாகாது.

தமிழர் திருநாளின் தத்துவத்தை எந்த அடிப் படையில் ஆராய்ந்தாலும், அவ்விழாவில் அறிவுடைமை நிரம்பியிருப்பதைக் காணலாம். நாட்டின் வாழ்வுக்கே முதுகெலும்புபோன்று விளங்கும் உழவர் பெருமக்கள், தங்களின் தூய்மையான உழைப்பால் குவித்திடும் உணவுப் பொருள்களை அனைவருக்கும் பகிர்ந்து தரும் அடிப்படையிலும் உணவு உற்பத்திக்குத் துணைபுரிந்த இயற்கை சக்திக்குக்கூட நன்றி செலுத்தும் முறையி லும் உலகின் பல பாகங்களிலும் கொண்டாட்டப்படும் அறுவடை விழாதான் பொங்கல் திருநாளாகும்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் முன்வரிசையில் நின்று உழவர் பெருநாளின் தூய்மையான தத்துவத்திற்கு உயிரூட்டினர். அத்தகு பணிக்குத் தமிழ்க்கடல் மறைமலை அடிகளார், தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார் போன்ற தமிழ் அறிவாளர்களும் துணை நின்றனர். அதன் விளைவாக கட்டந்த இருபது ஆண்டுகளில் நிதானமாக ஆனால் உறுதியாக அறி வுடைமை விழாவாம் பொங்கல் திருநாள் அதனின் சிறப்புக்கேற்ப நாடெங்கும் கொண்டாடப் பெறுவது நாமெல்லாம் பெருமையும் பூரிப்பும் அடையக் கூடிய தாகும்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தனக்கென வாழாது, நாடு, சமுதாயம், நாட்டின் பிற உரிமை ஆகியவை களின் வளர்ச்சிக்காகவே தமது வாழ்வினை அர்ப்பணித் துக்கொண்டதாலே இன்று தமிழ்மக்கள் மட்டுமல்லாது பகுத்தறிவுடைய மனித சமுதாயத்தின் தேசியத் திரு நாளாகப் போற்றப்படும் அளவுக்கு பொங்கல் பெருநாள் எல்லா வகையிலும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது என்

நமது தேசியத் திருநாள்

—மாண்புமிகு அமைச்சர் என். வி. நடராசன்—

நமது நாட்டில் எல்லாத் துறைகளிலும் இடைக் காலத்தில் பகுத்தறிவற்ற தன்மை படையெடுத்து மக் களின் வாழ்வையும், வளப்பத்தையும், அறிவையும் ஆற்றலையும் பாழ்படுத்தியதைப் போலவே, அறிவுத் திருநாளாகிய பொங்கல் திருநாளின் அடிப்படைத் தத்துவத்தையே சீர்குலைக்கும் வகையில் கதைகள் கிளம்பின. தமிழர் திருநாளை — உழவர் பெருநாளை சங்கராந்தி என்ற பெயராலும், அந்த சங்கராந்தி ஆண்டுதோறும் எந்தெந்த மிருகங்களின் மீதோ பவனி வருவதாகவும் வம்பு அளக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் பெரு மக்களும் அந்த கதைகளுக்கு அடிமைகளாக்கப்பட்ட னர். தங்களின் உயர்ந்த நிலையையே மறந்தனர்.

இவ்வித அவல நிலையை அகற்ற—பகுத்தறிவினைப் பரப்ப, தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் தங்களின் கலாச்சார, நாகரீக மேம்பாட்டினை உணர்ந்து செயல்பட அறிஞர் பெருமக்களும், பெருந்தலைவர்களும் பழமை வெறியின் பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கிடையே போராடினர். அத் தலைவர்களுள் மதிப்பிற்குரிய பெரியார் அவர்களும் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் முன்னின்று பாடுபட்டனர். அவர்களின் தொண்டினை நாம் என்றும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

நமது அண்ணா அவர்கள் இன்று நம்மிடையே யில்லையே என்பதை எண்ணுந்தோறும் நமது உள்ளம் வேதனைப்படுகிறது. எனினும் அவரது தூய்மையான தொண்டும், பண்பும், அறிவும் ஆற்றலும் நமக்கு வழி காட்டியாக அமையப்பெற்றிருப்பது நமக்கு ஆறுதலை அளிக்கிறது, அதன்வழி நினறு அறிஞர் அண்ணா கண்ட கழகத்தைக் கட்டுக் கோப்பாக வளர்ப்போம்; அவர் வகுத்துத் தந்த ஆட்சி முறையை இனிதே நடத்தி வரும் மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களுக்குத் துணைபுரிவோம். நமது அரசின் மூலம் உண்ண உணவும், இருக்க இடமும், உடுக்க உடையும் ஆகிய உரிமைகளை தொடர்ந்து மக்களுக்கு நிறைவாக வழங்கு வோம். என்ற உறுதியினை அனைவரும் எடுத்துக் கொண்டு அதற்கேற்ப செயல்படுவோமாக!

"பொங்கும் இன்பம் எங்கும் தங்கட்டும்,
அண்ணாவின் புகழ் ஓங்கி வளரட்டும்"

என்ன பொங்கல் இந்தப் பொங்கல்?

மா. கி. தசரதன், எம்.ஏ.,

நேற்று நடந்ததுபோல நெஞ்சத் திரையில் ஒவியம் பளிச்சென்று தெரிகின்றது.

"தசரத சக்ரவர்த்தி!"—அண்ணுவின் மனம் நிம்மதியாக இருக்கிறது என்பது பொருள். இந்த அழைப்புக்கு, நெருங்கிப் பேசலாம், நீண்ட நேரம் என்பதற்கு ஒரு அடையாளம் இது!

நீண்ட இந்த அழைப்பைக் கேட்டு மகிழ்ந்து "என்னண்ணு?" என்கிறேன் நான்.

"உன்னிடம் இருக்கும் புத்தகத்தை யெல்லாம் எடுத்து வா!"

"எல்லாமா, அண்ணு?"

"ஆமா'யா—எல்லாம்தான்."

"சரி" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டத் தயாராகிறேன்—நுங்கம்பாக்கத்திலிருந்து.

"இப்ப இல்லே'யா—நானேக்கு; இப்ப அதை எடு"

இரண்டு கட்டு சீட்டுகளே எடுத்துப் போட்டு, பிரித்துக் கலைத்து, அடுக்கி என்னென்னமோ...

ஆனால் என் மனம் அங்கு இல்லை—எங்கெங்கோ அலைந்தது. காஞ்சிபுரத்தில் — ஒரு ஒட்டு வீட்டின் தாழ்வாரத்தில்—இந்த மாமேதையுடன் பழகத் தொடங்கிய நாட்கள்—தொண்டனுகத் தொடங்கித் தோழன் என்று பிறர் கூறிடக் கேட்டு மகிழ்ந்த நாட்கள் நினைவில் நிழலாடின.

நாட்டின் முதலமைச்சரான பின்னும் அதே தோழமை—தொடர்பு. சில நேரங்களில் மனச் சுமை நெற்றிச் சுருக்கங்களாகத் தோன்றி அந்த முகத்தில் கடுமையின் சாயலைத் தோற்றுவிக்கும். நெருங்கியிருப் போர்தான் அந்தத் தண்டனையை ஏற்கவேண்டும்!

போன பொங்கலின்போது (1968) இது! பொங்கல் மலருக்கு, அண்ணு எழுதுகின்றார் என்றல் அது ஒரு விழா! மற்ற மற்ற நேரங்களில் அவர் எழுதுவது—அன்றாட அரசியல் பற்றி இருக்கும். பிற கட்சித் தலைவர்கள் பேசியவை எழுதியவை—கொண்டு தன் தம்பிமார்களுக்கு அரசியல் பாதை அமைத்துத் தரும் பணி அது; நாட்டு நடப்பினை எடுத்துக் கூறி வழி காட்டிடும் கட்டுரைகள் அவை!

ஆனால் பொங்கல் மலருக்கு எழுதுவது என்றல் அப்படி அல்ல. அது ஒரு விழா போல் நடக்கும். வீட்டைப் புதுக்கி, உதவாதன தள்ளி—புதியவை கொண்டு—பல திங்கள் முன்னிருந்தே பொங்கலுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வர் இல்லங்களில். 'திடும்' என வந்து போய்விடும் விழாவல்ல அது.

'தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்' எனத் தையலரும், தையலர் மையலில் வீழ்ந்தோரும் விரும்பி எதிர்பார்த்திருக்கும் விழா அது. அந்த விழாவுக்கு ஏற்பாடுகள் எப்படியோ—அப்படித்தான் பொங்கல்மலருக்கு அண்ணு எழுதுவதும்.

கதை கட்டுரைகள் முதலியன எப்போதும் போல். ஆனால் அன்பொழுக "தம்பி!" என்று தொடங்கி, நொடிக்கொருதரம் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு எழுதுவாரே அந்தக் கடிதம் எழுத அவர் எடுக்கும் முயற்சிகள்—அடேயப்பா—கொஞ்சமும் சலிப்பில்லாமல் இருக்கும்.

எத்தனையோ முறை சங்க இலக்கியங்களில் பல பாடல்களைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டபடி சாய்ந்திருப்பார். காஞ்சியிலிருந்து சென்னை வந்தாலும் சென்னையிலிருந்து கோவை சென்றாலும், கோவையிலிருந்து வேறு எங்குச் சென்றாலும், அந்தக் கட்டு காரிலேயே செல்லும். நேரம் கிடைக்கும்போது இலக்கிய உலகம்தான்! இப்படிப் பல நாட்கள் அந்த இலக்கிய உலகத்திலேயே 'சுற்றித் திரிந்த' பின்னர் ஏடும் எழுதுகோலும் எடுத்து எழுதுவார்.

அங்கே பூத்திருக்கும் புதிய இலக்கியம்! புறமும் அகமும் கவியும் குறிஞ்சியும்...கொஞ்சி விளையாடும் ஒரு பூங்காவாக அந்தப் பொங்கல் இதழில் தம்பிக்கு மடல் விரியும்! படிப்போர்க்கும் விழிகள் விரியும், வியப்பால்!

அதே பழக்கம், நாட்டாளவந்த பின்னரும் – போ, கொண்டு வா, உன்னிடம் இருக்கும் எல்லாத்தையும்" என்று ஆணையிடுகிறார்.

அறுவை முடிந்து திரும்பியிருக்கிறார். ஆனாலும் இலக்கிய நாட்டம் விடவில்லை. மறுநாள் முப்பத்திரண்டு உரை நடை நூல்களை மட்டும் கொண்டு போனேன்—யானைப் பசிக்கு அது சோளப் பொரியாகத் தான் இருந்தது! ஒரு இரவில் அவ்வளவையும் படித்து முடித்து விட்டிருந்தார்.

இது நேற்று நடந்ததுபோல் இருக்கிறது! நெஞ்சத் திரையிலிருந்து இந்த ஒவியம் மறையவில்லை.

இந்தப் பொங்கல் மலருக்கு (1969) கட்டுரை அனுப்பச் சொல்லி 'காஞ்சி' இதழ் கட்டளை இட்டிருக்கிறது. கையிலே கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கும்போது கண்கள் பனித்தன.

என்ன செய்வேன், நான்?

என் எதிரில் இருக்கும் மாணவர்களிடம் பாட்டுப் படித்துச் சொல்லிப் பிரித்துப் பொருளும் இலக்கணமுமாகக் கூறி அவர்களைக் கலங்கவைத்து விடுவேன். அப்போதெல்லாம் என் மனத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றும். இல்லை என்று சொல்லவில்லை.

ஆனால் அண்ணுவிடம் ஒவ்வொரு பாட்டாலாகப் படித்துக் காட்டுவதற்கு நான் பட்ட பாடுகள். அந்தப் பாடுகளில்தான் எத்தனை இன்பம் கொண்டிருந்தேன்! எல்லாம் போகத் தொலைத்துவிட்டு நிற்கும் நீலையில் தம்பி இளங்கோவனின் முடங்கல்!

"தசரத சக்ரவர்த்தி!" எங்கே கேட்கப்போகிறேன் இந்த அழைப்பை! 'எடுத்து வா உன்னிடம் இருக்கும் நூல்களை' யார் கேட்கப் போகிறார்கள் இனி?

* * *

எதிரில் இருக்கும் அண்ணுவின் படம்—கைநடுங்குகிறது; ஆனால் அப்படித்தானே எழுத வேண்டியிருக்கிறது? பட்டத்திலே சிரிப்புத் தெரிகிறது.

உழுபவன் உண்ப தற்கோ
உணவில்லை என்று சொல்லி
அழும்நிலை உள்ள நாடு
அநீதிகள் விளையும் காடு
புழுவினம் நெளியும் ஈனப்
புன்மைசேர் குப்பை மேடு!
ஒழிகஇத் தீமை என்றே
உலகெலாம் அதிரப் பாடு!

நெய்பவன் கொடுமைக் காரர்
நெய்தஓர் 'வஸ்'க்கு சிக்கி
மெய்தனைக் கையால் போர்த்தி
மேலாடை இன்றி வாழும்
நொய்நிலை இருக்க லாமோ?
நொந்தவன் சாக லாமோ?
பொய்நிலை நாட்டை விட்டே
போம்நிலை பூத்தி டாதோ?

தொழிலாளி வீட்டில் கண்ணீர்த்
தொடர்கதை நடக்க, செல்வப்
பொழிலாளி வீட்டில் வீணே
பொருளெலாம் குவிந்தி ருக்க
எழிலாளி யாகச் சில்லோர்
ஏமாற்றிக் கொண்டி ருக்க
விழலாளி யாக மக்கள்
வீதியில் கிடக்க லாமோ?

விழுந்தவன் விழுந் திருக்க
வேதனை மலிந்தி ருக்க
எழுந்தவன் தடியைக் கொண்டு
ஏழையின் முதுகொ டிக்க
அழுந்திய துன்பச் சேற்றில்
அவலங்கள் திளைத்தி ருக்க
கொழுந்தெனச், சிலபேர் மட்டும்
'குளுகுளு'வென் றிருக்க லாமோ?

மூட்டையைச் சுமப்போன் துன்ப
மூட்டையே சுமக்க வேண்டும்
கூட்டுவோன் வறுமை யைத்தான்
கூட்டிக்கொண் டிருக்க வேண்டும்
பூட்டுவோன் பணத்தைச் சேர்த்தே
பூட்டிக்கொண் டிருக்க வேண்டும்!
நாட்டினில் இதுவோ நீதி
நாம்வாழ்வ தெந்தத் தேதி?

எட்டாத உயரம் ஏறி
எழில்முடி தரித்துக் கொண்ட
முட்டாள்கள் கவிழ்ந்தா லன்றி
முன்னேறு திந்த நாடு!
கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே
குந்திக்கொண் டிருந்தால் நாமோ
கெட்டோமென் றறிதல் வேண்டும்!
கொதித்தெழு இன்றே தோழா!

"இவ்வளவுதானா?" என்று கேட்பதுபோல் இருக்கிறது அந்தச் சிரிப்பு. அழுது அழுது என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று கேட்பதுபோல் இருக்கிறது "கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு கடமை யாற்றுவோம்" என்றுரே ஒரு முறை—கவனப்படுத்துகின்றாரோ இப்போது அதை?

• • •

மீண்டும் அந்த இலக்கியச்செல்வங்களோ, நான், மாணவனைப் படித்து, ஆசிரியனுக்குப் பாடம் சொல்லி, அண்ணாவுக்குப் படித்துக் காட்டி—இப்படிக் காலத்தின் கோலம் பூண்டுப்பழமை ஏறி மதிப்பு மிகுந்திருக்கும் அந்தச் சங்க இலக்கியங்களில் புகுந்து கொண்டுவிட்டாம் என எண்ணி, ஒரு பார்வை பார்க்கிறேன். குறுந்தொகை கிடைக்கிறது; பிரிக்கும் டக்கத்தில் பாட்டொன்று விரிகிறது; வரிப்புலியில் கண் பசு மேய்கிறது!

கருங்கால் வேங்கை வீயுறு துறுகல் 'வீ' என்ற இட்டத்திற்கு வந்ததும் புல் கறிக்கும் பசு பழைய நினைவு வந்து தடுமாறி நிற்பதுபோல் நெஞ்சம் தெகிழ்ந்து விடுகிறது. 'வீ' என்றுல் 'பூ' என்றுதான் பொருள்—தெரியும்—விழும் பூ 'வீ' இந்தச் சின்ன சொல்லின் பொருளிலா இத்தனை தடுமாற்றம்? இல்லை! இல்லை!!

நேற்றுக இருந்திருந்தால் இந்த 'வீ' எத்தனை விளக்கம் பெற்றிருக்கும்.

'ஒரு எழுத்தே ஒரு சொல்லாகி எவ்வளவு அழகானதாக நம்முடைய மொழி இருந்திடுகிறது!'

'இதென்னண்ணு அதிசயம் ஆங்கிலத்திலே கூட்த்தானே A' என்றுல் ஒரு என்றும் I' என்றுல்நான் என்றும் ஒரு எழுத்தே ஒரு சொல்லில் இருக்கிறதே!'

இருக்கிறது இரண்டு எழுத்துக்கள்—தமிழில் அப்படியா? ஆ-ஈ-கா-கோ-கை-சா-தா-தை-தீ-நா-நீ-நோ-பா-போ-பை-மா-மை-வா-வை—இப்படி எத்தனை இருக்கின்றன?

'ஆமாம் அண்ணு நாற்பத்தொன்பது எழுத்துக்கள் இப்படி ஒரு எழுத்தே ஒரு சொல்லாக இருப்பதாக நன்னூலில்கூட ஒரு சூத்திரம்...'

'சொல் அதை-என்ன சூத்திரம் அது?

சூத்திரத்தைச் சொல்வதற்குப்பதில் எழுந்துசென்று நன்னூலையே கொண்டுவந்து கொடுத்து விடுவேன்!

• •

தடுமாற்றத்திற்குக் காரணம் இதுதான்; ஆனல் இது இன்று—நேற்றல்ல என்ன செய்வது? கேள்வியையும், அதற்கான விளக்கத்தையும் நாமேதான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கோ-ஆப்டெக்ஸ்

கைத்தறி ஆடைகள்

தரமானவை

நெடுநாள்

உழைப்பவை

சிக்கனமானவை

பலவிதமான டிசைன்களில்

கிடைப்பதுடன் வண்ணம் மாறுமலும்

உழைக்கும் நைஸ் ரக

வேஷ்டிகளும் ரெடிமேட் ஆடைகளும்

உள்ளன.

இன்றே எங்கள் ஷோ ரூம்களுக்கு

விஜயம் செய்யுங்கள்!

தமிழ்நாடு
கைத்தறி நெசவாளர்
கூட்டுறவு சங்கம்
லிமிடெட்,
எழும்பூர் சென்னை.

போன்: 82121, 82122

தலைவர்:
எஸ். கே. சம்பந்தன்,
பி. ஏ., எம். பி.,

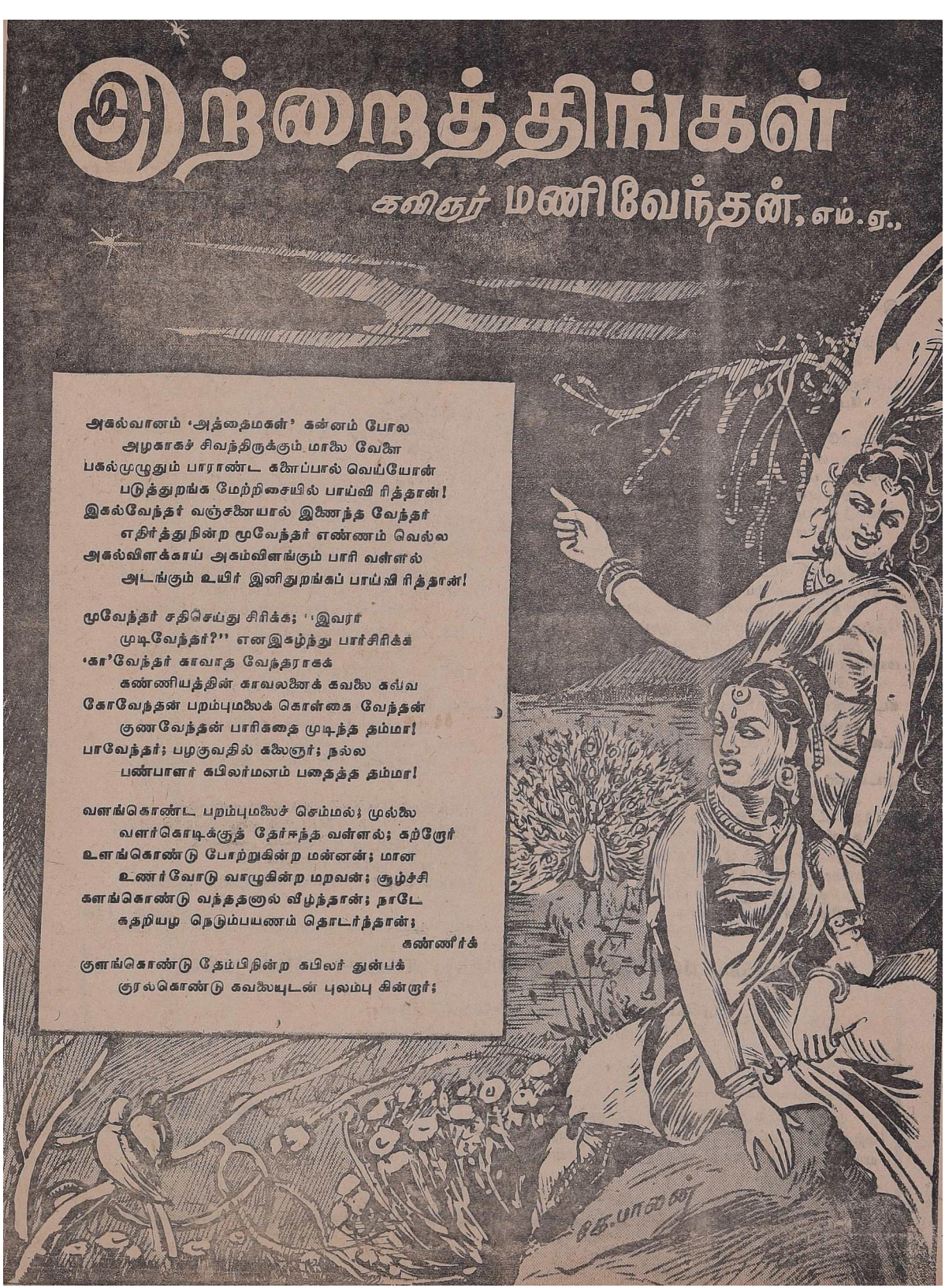
அற்றைத் திங்கள்

கவிஞர் மணிவேந்தன், எம்.ஏ.,

அகல்வானம் 'அத்தைமகள்' கன்னம் போல
அழகாகச் சிவந்திருக்கும் மாலை வேளை
பகல்முழுதும் பாராண்ட கதிரோன் மெல்ல
படுத்துறங்க மேற்றிசையில் பாய்வி ரித்தான்!
இகல்வேந்தர் வஞ்சனையால் இணைந்த வேந்தர்
எதிர்த்துநின்ற மூவேந்தர் எண்ணம் வெல்ல
அகல்விளக்காய் அகம்விளங்கும் பாரி வள்ளல்
அடங்கும் உயிர் இனிதுறங்கப் பாய்வி ரித்தான்!

மூவேந்தர் சதிசெய்து சிரிக்க; ''இவரா
முடிவேந்தர்?'' எனஇகழ்ந்து பார்சிரிக்க
'கா'வேந்தர் காவாத வேந்தராகக்
கண்ணியத்தின் காவலனைக் கவலை கவ்வ
கோவேந்தன் பறம்புமலைக் கொள்கை வேந்தன்
குணவேந்தன் பாரிகதை முடிந்த தம்மா!
பாவேந்தர்; பழகுவதில் கலைஞர்; நல்ல
பண்பாளர் கபிலர்மனம் பதைத்த தம்மா!

வளங்கொண்ட பறம்புமலைச் செம்மல்; முல்லை
வளர்கொடிக்குத் தேர்ஈந்த வள்ளல்; கற்றோர்
உளங்கொண்டு போற்றுகின்ற மன்னன்; மான
உணர்வோடு வாழுகின்ற மறவன்; சூழ்ச்சி
களங்கொண்டு வந்ததனால் வீழ்ந்தான்; நாடே
கதறியழ நெடும்பயணம் தொடர்ந்தான்; கண்ணீர்க்
குளங்கொண்டு தேம்பிநின்ற கபிலர் துன்பக்
குரல்கொண்டு கவலையுடன் புலம்பு கின்றார்;

மயிலுமுக்கு சரிந்ததுவோ? மல்லி கைப்பூ
மணம்வீச மறந்ததுவோ? கீதம் பாடும்
அயிலடலும் ஒய்ந்ததுவோ? அருவிப் பாட்டும்
அப்படி பயே நின்றதுவோ? விண்ணை விட்டுக்
கயிலைநில வு பிரிந்ததுவோ? வளங்கொ ழிக்கும்
காரிமேகம் கலைந்ததுவோ? அன்புக் கோயில்
சிலைசிதைந்து போனதுவோ? பறம்பு நாட்டுச்
சிங்கமே! நீ எமைவிட்டுப் பிரிந்தா யாமோ?

புகழ்ந்தேநான் கவிமாலை சூ டி வேனே
புறப்பாட்டுப் பாடிஉனைப் போற்று வேனே
திகழ்ந்துவளர் பறம்புமலை வளத்தைப் பாடித
தேனேடு தினைபெற்று மகிழ வேனே
இகழ்ந்தவரும் ஏத்துகின்ற வண்ணம் உன்னை
இலக்கியத்து நாயகனுய்க் காணு வேனே
நிகழ்ந்ததெல்லாம் கனவாக நெஞ்சு வேக
நெடுந்தூரம் போனயே இதய மன்னு!

புற்றிருந்து நெளிகின்ற பகைமைப் பாம்பு
போர்தொடுத்துத் தீண்டியதால்போய் சேர்ந்
தாயோ?
சற்றிருந்தே ஆண்டிருந்தால் கவிதை என்னும்
சந்தனத்தில் தோய்த்தெடுத்து மகிழ வேனே!
பற்றிருந்து பாசமுடன் ஆண்ட மன்னு
பறம்புமலை துறந்துஉயிர் பறந்த தேனே?
கற்றறிந்த பெரும்புலவர் கதிகலங்க
கடும்போரில் நெடும்பயணம் தொடர்ந்த தேனே?

ஓய்ந்துவிட்ட கண்மீண்டும் பார்ப்ப தில்லை
உதிர்ந்துவிட்ட மலர்மீண்டும் பூப்ப தில்லை
சாய்ந்துவிட்ட மரம்மீண்டும் நிமிர்வ தில்லை
சரிந்துவிட்ட சுவர்மீண்டும் நிற்ப தில்லை
தேய்ந்துவிட்ட கலம்மீண்டும் மிதப்ப தில்லை
தீய்ந்துவிட்ட பரல்மீண்டும் சுவைப்ப தில்லை
மாய்ந்துவிட்ட உயிர்மீண்டும் இல்லை யேனும்
மதித்தாண்ட மன்னு! உன்பேர்நி லைக்கும்!

கட்டுவிட்ட 'நாள்'திரும்ப வருவ தில்லை
காய்ந்துவிட்ட இலைபசுமை ஆவ தில்லை
உடைந்துவிட்ட சிலைஒன்று சேர்வ தில்லை
உலர்ந்துவிட்ட மீன்துள்ளிக் குதிப்ப தில்லை
அடங்கிவிட்ட உடல்மீண்டும் இல்லை யேனும்
அரசாண்ட மன்னு! உன் புகழ்நி லைக்கும்!

நடந்துவிட்ட நிகழ்ச்சி உன்றன் பெருமை சொல்லும்!
நானிலத்தில் உன்கொள்கை என்றும் வெல்லும்!!

விண்ணுக்குள் புகழ்த் தேரைச் செலுத்து தற்கு
விரைகின்ற வேந்தே! உன் பிரிவால் நைந்து
கண்ணுக்குள் கண்ணுக நீவ ளர்த்த
காரிகையர் இருவருமே கலங்கு கின்றார்

புண்ணுக்குள் வேல்பாய்ந்த நிலையில் துன்பப்
புயலுக்குள் சிக்கின்றார்; அவருக் காக
மண்ணுக்குள் நீசெய்ய நினைத்த தெல்லாம்
மறக்காமல் நான்செய்து முடிப்பேன் உண்மை!

ஓடியோ டர்வதற்குக் கொழுகொம் பின்றி
உழலுகின்ற முல்லை'யைப்போல் அன்னார் உள்ளார்
வாடியமுல் லைக்கொடிகளுத் தேரை ஈந்த
வள்ளலே நீ இல்லை எனினும் நாளும்
பாடிஉனை மகிழ்வித்த சிலைஞ ன உன்றன்
பாதைவழி நடந்திடவே உள்ளேன்; பாரில்
கோடிபெறும் குலமகளைத் தேடிக் கண்டு
குலக்கொடியார் திருமணத்தை நடத்திவைப்பேன்!'

என்றழுது கலங்கிநின்றார் கபிலர்; பாரி
ஈன்றெடுத்த இருமகளிர் கண்ணீர் விட்டு
நின்றழுத நிலையெனனே! தந்தை தன்னை
நினைத்தழுத துயர்என்னே! என்னே! என்று
குன்றழுது கொட்டியதோ அருவிக் கண்ணீர்
கொடிமுல்லை சிந்தியதோ 'கள்நீர்' வெள்ளம்
அன்றழுது நின்றவரோ கோடி கோடி
ஆண்டமகன் ஆண்டவனுய் ஆனுன் அம்மா!

* * *

மாரியெனக் கொடுத்துவந்த மன்னன் மாண்டு
மாதம்ஒன்று கடந்துவிட்ட நாளில்;வான
வாரியிலே வட்டநிலா நீந்து கின்ற
வடிவழகில தமைமறந்த வேளை; தந்தை
சீரியநல் முகம்தோன்ற சிந்தை நொந்தார்
சிறப்பிழந்த ''தாயக''த்தின் நிலைநி னைந்தார்!
பாரிநண்பர் கபிலருடன் வந்த பெண்டிர்
பழம்நினைவுச் சுழலுக்குள் தவித்து நின்றார்!

'அல்'மீது அமைதிவந்து மிதக்க; பூவாம்
ஆணைமீது மணம்வந்து மிதக்க; பசைசெப்
புல்மீது பனிவிழுந்து மிதக்க; வானப
புனல்மீது நிலாவந்து மிதக்க; பாரி
சொல்மீது புகழ்வந்து மிதக்க; துன்பச்
சுழல்மீது சுழல்கின்ற பாரி பெண்டிர்
கல்மீது கவலைஉரு வாய்மி தக்க
கவின்நிலவு கண்டுமனம் கலங்கி நின்றார்

* * *

''அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவில்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவில்
வெண்தேர் ஏறி முரசின வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே''

—புறநானூறு 112.

வாடிக்கையாளர் அனைவருக்கும் எமது பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்!

அழகிய வண்ணப் படங்கள்-போஸ்டர்கள்
சினிமா பானர்கள், சைன் போர்டுகள்,

முதலானவை எழுத அணுகுங்கள்!

இந்த மலரில் வெளியாகி இருக்கும் முகப்புப்படம், மற்றும் கதை, கட்டுரை, கவிதைகளில் காணப்படும் படங்கள் யாவும் ஓவியர். K. பாலன் அவர்களுடையதுதான். அவருக்கு எம் பாராட்டுக்கள்.

ஆசிரியர், ''காஞ்சி''

K. பாலன்,
பாலன் ஆர்ட்ஸ்,
5, சிவஞானம் தெரு,
சென்னை-17.

ஸ்தாபிதம்: 1910

தொகுபேசி எண்: 223

சின்ன காஞ்சிபுரம் கோவாபரேடிவ் அர்பன் பாங்கி லிமிடெட், எண். 381

காஞ்சிபுரம்-3.

புள்ளி விபரம் 25-12-69 ல் உள்ளபடி

அதிகாரம் பெற்ற பங்கு மூலதனம்	...	ரூ.	2 50,000—00
செலுத்தப்பட்ட பங்கு மூலதனம்	...	ரூ.	2,02,597—00
டிபாசிட்டுகள்	...	ரூ.	12,07,969—72
கடன்கள்	...	ரூ.	10,63,641—00
நமுறை மூலதனம்	...	ரூ.	14,98,093—76
காப்பு நிதி	...	ரூ.	87,527—04

டிபாசிட்டு வட்டி விகிதங்கள் வருமாறு:

நிரந்தர டிபாசிட் காலம்	ரூபாய் 5000/-க்கு உட்பட்ட தொகைக்கு வட்டி விகிதம்
6 மாதம்	6½%
1 வருடம்	7%
2 வருடம்	7½%
3 வருடம்	7¾%

ரூபாய் 5000 க்கும், அதற்கு மேற்கொண்டும், மூன்று வருடங்களுக்கும் அதற்கு மேற்கொண்டும் 8% வீதம் வட்டி வழங்கப்படுகிறது.

ரெகரிங் டிபாசிட்	...	5%
சேவிங்ஸ் டிபாசிட்	...	4½%
கரெண்டு டிபாசிட்	...	½%

நிர்வாக சபை உறுப்பினர்கள்:

(26—12—69ல் இருக்கிறபடி)

திரு. N. K கணபதி முதலியார், தலைவர்.
,, C. S. பூஞ்சோலை, துணைத்தலைவர்.
,, K. T. சுப்ரமண்ய நாயகர், பொருளாளர்.

இயக்குநர்கள்:

திரு. மா. வ. கிருஷ்ணசாமி முதலியார்
,, D. சபாபதி
,, A. கதிர்வேலு முதலியார்
,, K. தியாகராஜன
,, C. P. கன்னியப்ப முதலியார்
,, V. N. பெருமாள் நாயுடு
திரு. மு. பொ. பரதன்
,, K. S. D. சுப்பராயன்
,, மு. கோபால்சாமி நாயகர்
,, சு. திருவேங்கிடம்
,, வாழ. முனுசாமி நாயகர்
,, P. K. சின்னசாமி செட்டியார்

தயவுசெய்து மேற்கொண்டு விபரங்களுக்கு செயலாளரிடம் தொடர்பு கொள்ளவும்.

W. கோவிந்தராஜ், M. Com.
செயலாளர்.

N. K. கணபதி முதலியார்,
தலைவர்.

மதுரை மாவட்ட

மத்திய கூட்டுறவு வங்கி

லிமிடெட்,

மதுரை.

தொலைபேசி எண்:
24023, 24024, 22134

தந்தி:
"சென்கோபாங்க்"
த. பெ எண்: 14

தலைவர்:
திரு. வ. அழகப்பன், பி. ஏ. பி. எல்.,

கிளைகள்:— ஆண்டிபட்டி, அரசரடி, அலங்காநல்லூர், உசிலம்பட்டி, ஒட்டன்சத்திரம், கம்பம், கள்ளிக்குடி, கன்னிவாடி, கல்லுப்பட்டி, கொடைக்கானல், சின்னமனூர், சோழவந்தான், தல்லாகுளம், திண்டுக்கல், திருமங்கலம், திருப்பரங்குன்றம், தேனி, பழனி, பெரியகுளம், போடிநாயக்கனூர், வத்தலகுண்டு, வடமதுரை, வாடிப்பட்டி, வேடசெந்தூர், மேலூர், நிலக்கோட்டை, உத்தமபாளையம், கொட்டாம்பட்டி.

சீசன் டிபாசிட்டுகள் 1000 ரூபாயும் அதற்கு மேலும் போடப்படும் டிபாசிட்டுகளுக்கு 15 நாட்களுக்கும் அதற்கு மேலும் 90 நாட்கள் 1½ சதவீதம் முதல் 2¾ சதவிகிதம் வரை வட்டி அளிக்கப்படும்.

தவணை வைப்புகள் (Fixed Deposit) 3 முதல் 60 மாதங்களுக்கு மேலும் 4¾ சதவிகிதம் முதல் 7 சதவிகிதம் வட்டிக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

சேமிப்பு கணக்கு வைப்புகள் (S. B.) காசோலை மூலம் (Cheque) நடத்திக் கொள்ளலாம். 12 வயதுக்கு மேற்பட்ட மைனர்கள் அவர்கள் பெயரில் கணக்குகள் வைத்து அவர்களே வரவு செலவு செய்யலாம். வட்டி 4 சதவிகிதம். வாரமொன்றுக்கு ரூ. 5000/ வரை பணம் திரும்பப் பெறலாம் அன்றுட நிலுவைகளின் பேரில் வட்டி வழங்கப்படும்.

6½ சதவிகிதம் வட்டிக்கு ரிக்கரிங்டிபாசிட், 7 சதவிகித கூட்டு வட்டிக்கு பிராவிடெண்ட் நிதி வைப்புகளும் மாதாந்திர தவணையில் பெற்றுக்கொள்ளப்படும்.

விபரத்திற்கு விண்ணப்பிக்கவும்:

எஸ். என். ராஜமாணிக்கம், பி. ஏ., பி. காம்.,
(ஹானர்ஸ்) சி. ஏ. ஐ. ஐ. பி.,
காரியதரிசி.

மதுராந்தகம் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலை லிமிடெட்.,

படாளம் அஞ்சல்,
செங்கற்பட்டு மாவட்டம்.

கரும்பு உற்பத்தியாளர்களின் தேவைகளைப்பூர்த்தி செய்யும் விவசாயிகளின் நிறுவனம்.

மிகுந்த சுவையும், நல்ல தரமும் உள்ள சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

விபரங்களுக்கு பொது மேலாளரை அணுகவும்.

தொலை பேசி எண். 281
செங்கற்பட்டு

தந்தி 'கோசுகர்ஸ்'
செங்கற்பட்டு

காஞ்சிபுரம் கூட்டுறவு பண்டகசாலை

லிமிடெட், எண். G. 1063

தலைமை நிலையம்:
64, ஈடுத்தெரு, சேக்குப்பேட்டை,
காஞ்சிபுரம்-1

காஞ்சித் திருநகரில் மக்கள் நலம் புரியும் மூத்ததோர் பண்டகசாலை! மலிவு விலைகளிலே மளிகை சாமான்கள் எங்களது கிளை விற்பனை நிலையங்களில் கிடைக்கும். எமது தலைமை அலுவலகக் கிடங்கில் இரசாயன உரங்கள் விற்பனை செய்யப்படுகிறது.

A. B. கண்ணபிரான்,
தலைவர்.

கூட்டுறவே!

தொலைபேசி எண்:
438

நாட்டுயர்வு!

காஞ்சி பொங்கல் மலர் 1970

காஞ்சிபுரம் கூட்டுறவு நிலவள வங்கி

(வரையறுக்கப்பட்டது) எண். 10874

[ஸ்தாபிதம்: 1925]

தொலைபேசி எண். 327

பங்கு முதனம்	ரூ. 2,50,000	பாங்கியின் க்ஷேமநிதி	ரூ. 33,184
செலுத்தப்பட்ட பங்குகள்	ரூ. 1,84,871	கடன் லேவாதேவி	ரூ. 33.99.075

திரு. V. N. பெருமாள் நாயுடு, தலைவர்.

திரு. M. K. கன்னியப்ப முதலியார்,
உபதலைவர்.

திரு. A. சோமசுந்தரம்,
பொருளாளர்.

இயக்குனர்கள்:

திரு. V. K. R. K. கோவிந்தராஜ முதலியார்.
திரு. M. வரதாச்சாரி.
திரு. R. நடராஜ முதலியார்.
திரு. M. V. சீனுவாசன்.
திரு. W. அனந்தாச்சாரி.
திரு. T. V. முனிரத்தின நாயுடு.

காஞ்சிபுரம் தாலுக்காவிலுள்ள விவசாயிகள் எங்கள் வங்கியை அணுகி கீழ்க் குறித்துள்ள காரியங்களுக்காக வழங்கப்படும் கடனுதவி பெற்று பயனடையுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

1. நிலங்களை சீர்திருத்தம் செய்தல்.
2. புதிய கிணறுகள் எடுத்தல்; பழைய கிணறுகள் ஆழப்படுத்தி செப்பனிடுதல்.
3. மின்சார மோட்டார் அல்லது ஆயில் இன்ஜின் பம்புசெட் அமைத்தல்.

சொத்துக்களின் மதிப்பில் நேரடி நில அபிவிருத்திக்காக 75 சதவிகிதம் வரை கடன் வழங்கப்படுகிறது. புதிய டிராக்டர்கள் வாங்கவும், குழாய் கிணறுகள் அமைக்கவும் 10 வருட தவணைகளிலும், பெரிய கிணறுகள் எடுத்து பம்புசெட் அமைக்க 12 வருட தவணைகளிலும் ரூபாய் 40000/- வரை நபர் ஒன்றுக்கு கடன் வழங்கப்படும். புதிய கிணறு எடுப்பதற்கு ரூ. 500/- அரசாங்க மான்யமாக வழங்கப்படும்.

மேற்கண்ட காரியங்களுக்காக கடன் தேவையுள்ளவர்கள் எங்கள் வங்கியின் கடனுதவி பெற்று பயனடையுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

காஞ்சிபுரம்,
31—12—69

E. S. ராமமூர்த்தி,
காரியதரிசி.

தைப் பெண்ணுள்!

தூத்துக்குடி. நா. புகழேந்தி

பனித்துகில் தன்னை மாற்றிப்
பசுமையாம் ஆடை கட்டி
நனிமலர் வாசம் கொண்டு
நலமெனும் அணிகள் பூண்டு
கனிந்திடும் அன்பைத் தேக்கி
கன்னலாய் இனிமை நல்கி
தனித்தமிழ்க் கன்னி என்னும்
தைமகள் வருகின் றுள்காண்!

வயல்களில் செந்நெல் கொஞ்ச
வரப்பினில் மணிகள் துள்ள
பெயல் மழை தந்த செல்வம்
பெற்றநல் உழவர் கூட்டம்,
புயத்தினில் வீரம் தேக்கிப்
புதியதோர் பொலிவை ஆக்கி
நயமுடன் குவிக்கக் கண்டு
நடந்துமே வருகின்றுள் காண்!

புதுப்புனல் சென்று கன்னி
புகுந்துநீ நரடிச் செங்கை
மதிப்புடன் குடத்தைத் தாங்க
மனையினை நோக்கி வந்தாள்!
இதுவரைச் சூழ்ந்த துன்பம்
இன்றுடன் தீர்க்க என்றே
புதுப் பொருள் கொண்டின்பத்தைப்
பொங்கினுள் தையின் கன்னி!

காஞ்சி பொங்கல் மலர் 1970

வீடு கட்டுவோர்
கவனத்திற்கு.....

கட்டிடங்களுக்குத்
தேவையான தரமான

★ செங்கல்

★ மணல்

★ மரம்

★ இரும்பு

முதலியவை பெற அணுகவும்

எம். எம். ஓர்க்ஸ்

காஞ்சிபுரம்-1

பெரிய காஞ்சிபுரம்
கூட்டுறவு டவுன் பாங்கி லிமிடெட் எண்-3
காஞ்சிபுரம்

(1904-ம் ஆண்டில் துவக்கப்பட்டது)

மூலதனமும், ரிசர்வுகளும்	ரூ. 9,00,000
டிபாசிட்டுகள்	ரூ. 48,00,000
கொடுத்துள்ள கடன்கள்	ரூ. 39,00,000
நடைமுறை மூலதனம்	ரூ. 60,00,000

டிபாசிட்டுகளின் வட்டி விகிதங்கள்

மொத்த டிபாசிட்டுகள்:-

3	மாதம்	5½%
6	மாதம்	6¼%
1	ஆண்டு	7 %
2	ஆண்டு	7¼%
3 ஆண்டும் அதற்கு மேலும்		7½%

மாதாந்திர டிபாசிட்டுகள்: 7·25% முதல் 9·16% வரை

சேவிங்ஸ் டிபாசிட்டுகள்: 4%

கரண்டு டிபாசிட்டுகள்: ½%

[நவீன வசதிகளுடன் பாதுகாப்பு அறைகள் வாடகைக்கு கிடைக்கும்]

A. B. கண்ணபிரான்,
தலைவர்.

C. V. M. அண்ணாமலை, M.L.A.
துணைத்தலைவர்.

நிர்வாக உறுப்பினர்கள்:

V. K. R. K. கோவிந்தராஜ முதலியார்
பொ. கோவிந்தராஜ் உடையார்
S. G. பெருமாள்
M. சண்முகசுந்தரம், M. C.
S. N. முகமதுஇப்ரகீம் சாயபு
K. தானப்ப நாயகர்
இரா. வெங்கடேசன்
M. ஆளவந்தார் பிள்ளை
C. R. உமாபதி
T. சீனுவாசன்
வெ. சம்பந்தன், M. C.
த. கந்தசாமி
M. ஜெயராம பிள்ளை, M. C.

எமது பொங்கல் நல்வாழ்த்துக்கள்!

'மீன வளம் ஓங்குக'

மாமல்லன் வீடுகட்டும்
கூட்டுறவு சங்கம்

காஞ்சிபுரம்.

சேவையே எமது குறிக்கோள்!

தந்தி: "ராம்கோஸ்டோர்" தொலைபேசி எண்: 22675

க்யு. இராமநாதபுர மாவட்ட
கூட்டுறவு விநியோக விற்பனைச் சங்கம் லிட்.,
156, வக்கீல் புதுத்தெரு, மதுரை-1.

"ராம்கோ" கலப்பு உரம்

மற்றும்

"ராம்கோ" பள்ளிக்கூட நோட் புத்தகங்கள்

தயாரிப்பாளர்கள்

பொதுமக்களின் அன்றாடத் தேவைக்குரிய உணவுப் பொருட்களுக்கும், விவசாயத் தேவைக்கான உரங்களுக்கும் மொத்த விநியோகஸ்தர்கள்.

திரு. ஏ. ஞானப்பிரகாசம், பி.ஏ.,
துணைப்பதிவாளர்-செயலாளர்.

திரு. வி. வி. இராமசாமி,
தலைவர்.

என்னை காண வாருங்கள்
டிசம்பர்
25 முதல்
NE தேசிய
சுற்றுலா
பொருட்காட்சி
ஜப்பான் அழகிகளின் நடனம்
வள்ளுவர் நகர்
சென்னை ஜலண்டு மைதானம்
tegnik

வடாற்காடு மாவட்ட
கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலை லிமிடெட்,

வடபுதுபட்டு அஞ்சல்,

(வழி) ஜோலார்பேட்டை, ஆர். எம். எஸ்.,

வடாற்காடு மாவட்டம்.

★

பொங்கல் நன்னாளில் அங்கத்தினர்களுக்கும்
வாடிக்கைகாரர்களுக்கும் எங்களுடைய
இதயம்கனிந்த நல் வாழ்த்துக்கள்!

வாழ்க விவசாய பெருங்குடி மக்கள்!

★

அங்கீகரிக்கப்பட்ட பங்கு மூலதனம்	...	ரூ. 1,00,00,000
செலுத்தப்பட்ட மூலதனம்	...	ரூ. 80,15,000
ஆலை கரும்பு அரைப்புத் திறன்	...	1250 டன்கள் (நாளொன்றுக்கு)

திரு. சிரியக், I.A.S.,
பொது மேலாளர்.

தோப்பூர் திருவேங்கடம், M.A.,
தலைவர்.

தந்தி: "சுகர்ஸ்" ஆம்பூர்

தொலைபேசி எண்: 264 269 ஆம்பூர்

சொல்லாழம் கருத்தாழம் மிக்க கவின்மிகு
கவிதை அண்ணுவின் சொல் வண்ணமிகு
பூங்காவில் பூத்துக்குலுங்கிடும் புதுமைமிகு
மலர் எங்கள் தயாரிப்புகள்.

கைவண்ணமிகு காஞ்சி பட்டாடைகளுக்கு
பேரறிஞர் **அண்ணா** அவர்களால்
திறந்து வைக்கப்பெற்ற எங்கள்
விற்பனை நிலையத்திற்கு வருகை தாருங்கள்.

கே. பாலன்

காஞ்சிபுரம்

திருவள்ளுவர் பட்டு கைத்தறி நெசவாளர்
கூட்டுறவு உற்பத்தி விற்பனைச்சங்கம் லிட்.

நெ. G. 2054.
207, காந்திரோடு, (தேரடி எதிரில்) காஞ்சிபுரம் -1.
தந்தி: திருகோசில்க் போன்: 222.

அசிரியர், வெளியிடுபவர் சி. என். ஏ. இளங்கோவன் அவர்களால், சின்ன காஞ்சிபுரம்
86, திருக்கச்சி நம்பி தெரு, அல்லி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது.